

Harlequin

Romance

ÇAĞDAŞ AŞK ROMANLARI

KIRIK KALPLER

Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

Harlequin™ Romance™

Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

Genç bir sekreterin yakışıklı patronuna aşık olması acıklı bir durumdur. Özellikle, o adam başka bir kadınla nişanlandığını ilan ederse...Zavallı Sara için de, köşesine çekilip yarasını sarmaktan başka çare kalmamıştı.

Fakat patronu Stuart Delaney göründüğünden farklı bir insandı. Tüm çekiciliğine rağmen o da gönül yarasını tatmıştı.

130.000 TL. (KDV Dahil)

HARLEQUIN BOOKS

KIRIK KALPLER

Penny Jordan

Romance

Harlequin

HARLEQUIN YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Birlik Sok. Akyıldız Sitesi C Blok No: 26/4 Etiler
İSTANBUL Tel.: 278 52 14 - 278 46 68

BİRİNCİ BÖLÜM

"Demek, sonunda yaptın! İstifanı verip ayrıldın."

Sara alçak bir sesle, "Evet," dedi. Kendi sözcükleri canını acıtır gibiydi.

Ondan yaşça büyük olan komşusu şefkatle boynuna sarıldı. Dört yıldır tanıdığı Sara adına çok memnun olmuştu. Çünkü Sara'nın patronu bir doksanın üzerinde sarışın ve çok yakışıklı olabilirdi, ama beş para etmez adamın tekiydi.

Fakat Sara'nın böyle düşünmediğinin farkındaydı. Onun, yanında çalıştığı ve sevdiği erkekle ilgili kötü sözlere tahammülü yoktu.

Sara'ya bir kez daha, "Ne düşündüğümü biliyorsun," dedi. "Bence, işi bırakmak bu şartlar altında yapabileceğin en iyi şeydi."

Sara üzgün bir şekilde dudak büktü. Yirmi dokuz yaşında uzun boylu, sessiz ama çok zeki bir kadındı. Görünüşü karakterini yansıtıyordu. Oval yüzü son derece zarif hatlara sahipti; sadece yüzünün diğer kı-

sımlarına uymayacak kadar dolgun dudakları bu sükünetin altında ateşli bir karakter yattığına dair ipucu veriyordu.

"Bu, kendi isteğimle verdiğim bir karar değildi."

Sesindeki acı, komşusu Margaret'i üzmüştü. Sara patronu için bir köle gibi çalışarak şirketi başarıya ulaştırırken, için için hep ümitler beslemişti. Ian Sanders bunu ona nasıl yapabilirdi?

Sara her zaman Ian'ın aşkına karşılık verdiğini sanmasına rağmen, Margaret onun Sara'nın duygularından haberdar olduğundan kuşkulanıyordu. Bu yüzden de, arkadaşına sürekli başka bir yerde çalışmaya başlamasını öneriyordu. Çünkü Ian aralarında cinsellikle ilgisi olmasa da, bir yakınlaşma gelişmesine göz yumarak, onun boş umutlara kapılmasına sebep olmuştu.

Sara onun kendisine bir gün özel asistanı değil de, bir kadın olarak ihtiyaç duyacağını beklerken, Ian ona aniden nişanlandığını ve yakında evleneceğini haber vermişti.

Sara çok yıkılmıştı ama yine de Margaret ona işten ayrılmasını önerdiğinde şiddetle reddetti. Eğer giderse, Ian'ın kurmak için çok uğraştığı şirkette işler aksayabilirdi.

Sara mutsuz bir şekilde, "Sen haklıydın," dedi. "Anna ile evleneceğini söylediği zaman ona istifamı vermeliydim. Ama ben Anna'nın işime de göz diktiğini bile anlayamayacak kadar kördüm." Daha fazla konuşamayacağını anlayınca, güçlükle yutkundu.

Aslında duygularından kimseye bahsetmezdi, ama bir gün önce olanlar onu çok üzmüştü... kendi taşıyamayacağı kadar ve biriyle paylaşmak gereğini duyacak kadar üzgündü.

O sabah her zamanki gibi işe gitmişti. lan müşterilerinden birini görmeye gittiğinden, büroda yalnızdı.

Anna içeri dalıp birden karşısına dikilerek kendi iyiliği için Ian'dan tamamen kopmasını ve kendine yeni bir hayat kurmasını önermişti.

Margaret onun içinin dökmek istediğini anladığı için, "Sana tam olarak ne dedi?" diyerek konuşması için Sara'yı zorladı.

Mutfak penceresinden dışarı bakarken onun eve normalden erken döndüğünü görünce bir şeylerin yolunda olmadığını anlayıp hemen koşup gelmişti.

Bu soru üzerine Sara elindeki fincana bakmaya devam ederek saçlarını geriye attı. Omuz hizasında kestirdiği düz, kumral saçlarındaki röflelerin iyi bir berberin elinden çıktığı belliydi.

Onu makyajsız da görmüş olan Margaret, Sara'nın o haliyle de çok güzel göründüğünü düşünüyordu. Ama şu anda tam anlamıyla yıkılmış bir hali vardı.

Margaret'in kocası Sara'nın makyajsız olduğu zamanlar 'daha seksi' olduğunu söylerdi. Margaret kaşlarını çatarak ona bakarken aslında Benjamin'in haklı olduğunu biliyordu. Gerçi, Sara iyi bir iş kadını gibi görünmeyi çok iyi başardığı halde, konu çekicilik ol-

duğunda pasifti.

İç çekerek, yaşadıkları modern çağda bir hemcinsine çekici görünmesi için uğraşmasını tavsiye etmenin saçma olduğunu düşündü. Öte yandan, Sara'nın evlenip bir yuva kurmayı ve anne olmayı ne kadar çok istediğini de biliyordu.

Sara fincanındaki kahveye dalmış, öylece oturuyordu. Margaret ona Anna'nın ne dediğini sormuştu. Oysa dudakları kırmızı rujla boyanmış olan platin sarısı saçlı Anna Thomas'ın neler söylediğini hatırlamaya bile katlanamıyordu.

Ian'ın onu nasıl çekici bulduğunu hala anlayamamıştı. Ama anlaşılan, patronu onun Sara'dan çok daha seksi olduğunu düşünüyordu. Bu fikirleri bir kenara bırakarak Margaret'in sorusunu cevaplaması gerektiğini düşündü.

"Bana, Ian'a karşı beslediğim duygular yüzünden aralarında çok eğlendiklerini anlattı. Onun da dediği gibi, kimse patronuna umutsuzca aşık bir sekreter kadar acınacak halde olamaz."

Margaret öfkesini ve hayretini homurdanarak dile getirirken hiç konuşmadan başını salladı.

"Aslında her zaman Ian ile benim patron-sekreter değil de, bir takım olduğumuzu düşünmüşümdür. Ama Anna'nın söylediği her şey doğru."

Kendini daha fazla kontrol edemeyen Margaret dayanamayarak, "Takım mı?" dedi. "O şirketin ayakta kalmasını sağlayan kişi *sendin*! Sen olmasaydın..."

Sara buruk bir şekilde gülümseyerek onun sözü-

nü kesti. "Keşke bu doğru olsaydı. Ama işlerin yürümesini sağlayan Ian'ın kişisel başarısı ve karizmasıydı. Her neyse, Anna büroda benim yerimi alacağını, ama istersem ay sonuna kadar işimde kalabileceğimi söyledi."

Sara sözünü bitirir bitirmez derin bir sessizliğe gömülünce, Margaret endişeyle ona baktı.

"Fazla seçeneğim yoktu. Doğal olarak, ona hemen ayrılacağımı söyledim. Bütün bunlar dün oldu. Bugün de eşyalarımı toplamak için oraya..."

Cümlesini tamamlayamadan dudağını ısırmaya başladı. Margaret'in yanında ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Bir gün önce yaşadıklarından sonra, bir daha asla o kadar üzülemeyeceğini sanmıştı. Oysa, sabah olanlar ne kadar yanıldığını kanıtlıyordu.

Aslında, Ian'ın Anna ile çıktığını biliyordu. Onun yanında çalıştığı on yıl boyunca, birlikte olduğu bütün kadınlardan da haberdardı. Ian, Anna ile evleneceğini açıkladığında çok üzülmüş, yine de ona olan duygularını gizleyebildiğini sanmıştı.

O sene Sara ve Ian, Noel'i birlikte kutlayıp işlerindeki başarının şerefine kadeh kaldıracaklardı. Ama Ian sevgilisiyle birlikte olabilmek için planlarını iptal etmişti.

Sara duygularından ne annesiyle babasına ne de kız kardeşine bahsetmişti. Aslında onların bilmediğini zannediyordu, ama artık tahmin ettiklerinden kuşkulanmaya başlamıştı. Ancak, Sara'ya olan sevgilerinden dolayı hiçbir şey belli etmiyorlardı.

Anna'nın kendisine söylediklerini hak ettiğini, böyle yüzüne vurulduğu an fark etmişti. Çünkü kendisi yakışıklı ve çekici patronuna aşık olan sıkıcı bir kadındı. En azından istifasını vererek bu durumdan kurtulmayı başarmıştı.

Margaret, "Fikrimi sorarsan, ondan uzaklaşman çok iyi oldu," dedi. "Senin Ian hakkında kötü konuşulmasına dayanamadığını biliyorum, ama bu kez düşüncelerimi anlatacağım. O seni ve senin yeteneklerini kullandı, şimdi de..."

Sara alçak sesle, "Anna'ya aşık olduğu için, bana hayatında yer kalmadı," diyerek onun sözünü kesti. "Bunca zamandır duygularımı gizlediğimi zannettiğime inanamıyorum. Aslında, onun yanında ilk çalışmaya başladığımda on dokuz yaşındaydım ve başımda kavak yelleri esiyordu." Sara bunları arkadaşına değil de, kendi kendine anlatır gibiydi.

"Shropshire'den, Londra'ya gelmiştim. Ailem evden ayrıldığım için endişelendiği halde, beni durdurmaya çalışmamıştı. İlk başlarda çok mutsuzdum, sürekli evimi özlüyordum. Kaldığım daireyi üç kızla paylaşıyor, gündüzleri çalışıp geceleri de bilgisayar kursuna gidiyordum. Ian ile de orada tanıştım. O da, benimle aynı kursa gidiyordu. Yirmi beş yaşında olmasına karşın, kendi işini kurmaya karar vermişti. Bana bürosunu yönetecek iyi birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonunda bana bu işi önerince, ben de hiç düşünmeden kabul ettim. Oldukça cömert bir patrondu. Büyükannem öldüğünde bana kalan mirasla bura-

yı satın aldım. Artık evimi özlemiyordum. Yeni arkadaşlar edinmiş, kimseye itiraf etmesem de, Ian'a deliler gibi aşık olmuştum. O zamandan beri de, bir aptal gibi, umut etmekten asla vazgeçmedim."

Margaret içinden, sana umut veren o olmuş, diye geçirdiyse de hiçbir şey söylemedi. Çünkü Sara'nın yeterince acı çektiğini düşünüyordu.

Şefkat dolu bir sesle, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Evime geri döneceğim." Sara, Margaret'in yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğü için gülümsemeye çalıştı.

"On yıldır Londra'da yaşadığım halde, hala Shropshire'yi evim olarak görmem çok aptalca, değil mi? Kenarda bir miktar birikmiş param var. Gerekirse, burayı da kiraya verebilirim. Ne olursa olsun, birkaç ay dinlenmeye ihtiyacım var." Londra'dan mutlaka uzaklaşması gerekiyordu, aksi takdirde kendine hakim olamayıp çeşitli bahanelerle Ian'ı arayabilirdi. Oysa kendini bu duruma düşürmek istemiyordu. Zaten her şey yeterince kötüydü, olayları kendisi için daha fazla zorlaştırmanın bir anlamı yoktu.

Ian ve Anna'nın ondan bahsedip güldüklerini düşündükçe gözleri yaşlarla doluyordu. Ian'ın ne kadar kötü bir insan olduğu söylendiğinde şiddetle karşı çıktığı halde, onu böyle zalim biri olarak hayal edebilmesi çok garipti. Aslında yıllar boyunca onun bazen gerektiğinden daha sert olduğunu düşündüğü anlar da olmuştu.

Ian'ın egoist bir insan olduğunun farkındaydı, ama bunu bile hoş görebiliyordu. Bunca zamandır gerçekleri görmeyi reddetmiş olabilir miydi? Başını kaldırınca Margaret'in endişeyle ona baktığını gördü.

Sara her zaman çok mantıklı ve katı göründüğü halde, komşusu onun kırılganlığını maskeleyebilmek için böyle davrandığını biliyordu. Bu fikir, arkadaşının kalbini kırdığı için Ian Sanders'ten daha fazla nefret etmesine sebep oluyordu.

Bu kez kesin bir dille, "Evet, bence de evine gitmelisin," dedi. "Aslında seni çok özleyeceğim. Özellikle de, benim yaramazlara bakacak birini aradığım zamanlarda..."

Sara titrek bir sesle gülerek, "Onları çok sevdiğini biliyorum," diye itiraz etti.

"Ama *onların* bunu fark etmelerini istemiyorum. Bazen üç erkeğin yaşadığı bir evde tek kadın olmak çok zor." Bir an tereddüt ettikten sonra alçak bir sesle, "Aslında bu konuyu açmak için uygun bir zaman olmadığını biliyorum," dedi. "Ama sana bunları uzun zamandır söylemek istiyordum. Sara, ben senden yaşça daha büyüğüm ve hayatta pek çok şey gördüm, geçirdim. Senin Ian Sanders için ne hissettiğini ya da ne hissettiğini *zannettiğini* biliyorum." Şefkatli bir sesle, "Söyler misin, bugüne kadar başka birinden hoşlanmak için kendine bir fırsat tanıdın mı?" diye ekledi.

"Fırsat tanımak mı?"

"Birine aşık olmak çok kolaydır. Asıl güç olan birini *sevmek*. Çünkü sevmek, emek gerektirir. Sen ise, bu zahmete hiç katlanmadın."

Margaret şefkatle konuşmaya devam etti. "Senin çocuklarımla olan ilişkinden bir gün anne olmak istediğini anlayabiliyorum. Artık ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ian Sanders'i unutarak, evlenip çocuk sahibi olabileceğin birini bulmalısın."

Sara elinde olmadan kızardığını hissetti. "Ama duygularımı nasıl yok farz ederek, başkasıyla evlenip çocuk sahibi olabilirim?"

Aslında Margaret çok haklıydı. Gerçekten de, çocuk sahibi olmayı istiyordu. Ama bunu Ian ile hayal etmişti ve başkasını onun yerine koyması hiç de kolay değildi.

Margaret şefkatle, "Benjamin ile evlendiğimde ona aşık değildim," deyince Sara şaşkınlıkla ona bakakaldı. Kendi annesiyle babası dışında birbirini Margaret ve eşi kadar seven başka bir çifte rastlamamıştı. "Dahası, o da *bana* aşık değildi. İkimiz de başkalarıyla yaşadığımız başarısız ilişkileri yeni bitirmiştik. Birbirimizle uzun süredir iyi dosttuk. Bir gece sohbet ederken, bir aile kurmak dahil olmak üzere ne kadar çok ortak arzumuz olduğunu fark ettik. Bu ihtiyaçlarımızı çok aşık olduğumuz eski sevgililerimizle gerçekleştirememiştik. O geceden sonra ilişkimizi yürütüp yürütemeyeceğimizi anlamak amacıyla çıkmaya başladık. Çok iyi anlaştığımızı anlayınca da, evlenmeye karar verdik. Evlenmeye karar vermemizin sebebi aşık

olmamız değil, bu ilişkiyi yürütebileceğimizi bilmemizdi. O kararı verdiğime de asla pişman olmadım. Benjamin'in de pişman olduğunu hiç sanmıyorum." Birden yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu ne zaman veya nasıl oldu bilmiyorum, ama artık ikimiz de birbirimizi deliler gibi seviyoruz."

"Sana imreniyorum, Margaret, ama ben..."

"Dinle beni, hayatını boş yere harcamaktan artık vazgeçmelisin. Sahip olamayacağın, olsan da seni mutlu edemeyecek bir erkek için üzülmeyi bırak. Hayatının geri kalanını pişmanlık gözyaşları dökerek geçirme. Annenle babanın yanında kalırken söylediklerimi düşün."

Sara otobandan evine giden yola saparken, Margaret'in sözlerini düşünüyordu. Bir yuva... çocuklar...

Evet, o bunları her zaman istemişti. Londra'da yaşayıp, bir iş kadını olmayı seçtiği halde, içinde daima küçük bir kasaba kızının özelliklerini taşıyordu.

Ne zaman ailesini görse, içindeki anne olma isteği artardı. Buna rağmen, bir türlü Ian'dan kopamıyor ve gerçeklerle yüzleşemiyordu. Oysa yirmi dokuz yaşına gelmişti. Aslında hiçbir şey için geç kalmış sayılmazdı, ama kendini boş hayallerle avutacak kadar da zamanı yoktu. Son yıllarda çıktığı erkekleri düşündü. Aslında hepsi kibar ve hoştular, ama Ian ile karşılaştırıldıklarında çok sıradan kalıyorlardı. Reddettiği ve hemen unuttuğu erkekler... Margaret'e göre onlar-

dan birine şans tanısa, Ian'ı unutup mutluluğu yakalayabilirdi.

Ian'ı unutmak mı?

Bu imkansızdı.

Öte yandan, o güne kadar böyle bir şeyi hiç denememişti. Oysa artık zorla onun hayatından çıkan bir adamı düşünmesinin anlamı yoktu.

Şoför koltuğunda huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Saatlerdir araba kullandığı için sırtı ağrımaya başlamıştı. Neyse ki, yazın günler uzun olduğundan hava kararmadan evine ulaşabilecekti.

Ailesini düşününce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Babası emekliye ayrılmıştı. Hala ablasıyla onun büyüdüğü evde yaşıyorlardı. Kasabanın iki mil dışında olan evin karşısında da bütün ihtişamıyla Jacobean Malikanesi bulunuyordu.

Malikane yaşlı sahibi öldüğünden beri boştu. Anlaşılan hiç kimse bu büyük evi satın alıp, içinde değişiklik yapmaya yanaşmıyordu. Geçen Noel'de, Ian Colorado'ya kayak yapmaya gidip de, o da ailesini ziyaret ettiğinde, annesi heyecanla malikanenin sonunda satıldığını söylemişti. Evi satın alan adam bir çeşit ağaç eksperiydi ve Orman Bakanlığı'nda görevliydi.

Ailesi onunla yeni tanışmış olmasına karşın, özellikle annesi yeni komşusundan çok etkilenmişti.

Noel'de onun o büyük evde yalnız kalmasına dayanamadığı için de yemeğe davet etmişti. Ama onun başka planları olduğunda yemeğe gelememişti.

"Bekar ve de hiç akrabası yok. Annesiyle babası

ölmüş. Tek kardeşi de Avustralya'da yaşıyor."

Sara annesinin bir yabancı hakkında nasıl olup da bu kadar çok şey bildiğini anlayamıyordu. Aslında annesi pek de meraklı biri değildi. Sadece etrafındaki herkese şefkatle yaklaşan, sevecen bir insandı.

Sara annesinin Ian ile tanışmış olsa, ne düşüneceğini merak ediyordu. Birden annesiyle babasının ondan hoşlanmayacağını anlamak için onları bir arada görmesine gerek kalmadığını fark etti. Ian'ın da onlara, pek çok insana yaptığı gibi, soğuk ve mesafeli davranacağını tahmin edebiliyordu.

Birden farkına varmadan ne yaptığını anlayınca dudağını ısırmaya başladı.

Hayır, Ian öyle bir insan değildi. O bencil ve kötü değil; zeki, neşeli bir insandı.

Yoksa, bencil miydi?

Sara ona aşık olduğu için hatalarını görmeyi reddederek, Ian'ı zihninde kendi istediği gibi mi şekillendiriyordu?

Ian onun zannettiği gibi biri olsaydı, Anna'dan hoşlanıp, ona aşık olabilir miydi?

Sara Anna'yı eleştirme hakkına sahip olmadığını düşündü. Ian'ın onda iyi bir yön bulduğu belliydi. Zaten Sara'nın, Anna hakkında ne düşündüğü hiç önemli değildi. Ian onu seviyordu. Bunu kendisi söylemişti.

Ian'ın neşeyle ofise girdiği sabahı hatırlayınca bedeni kaskatı oldu. Sara'ya o mükemmel olayın nihayet kendi başına geldiğini söylerken gözleri parlıyor-

du. lan hayatının geri kalanını kiminle geçireceğine karar vermişti. Sonunda o çok özel kadını bulduğuna inanıyordu.

Sara kalbi paramparça olduğu halde, onu nasıl sükünetle dinlediğini hatırladı.

Anna ile tanıştığı gün de, Ian'ın kendisinden hoşlanacağını zannetmekle ne kadar yanıldığını anlamıştı. Anna ve o birbirlerinden çok farklıydılar. Kendisi uzun boylu ve zayıftı, oysa Anna oldukça dolgun sayılabilirdi. Anna'nın gürültücü konuşmaları ve cilveli hareketlerinin yanında o çok utangaç kalıyordu.

Sara'nın sade giyimi de, insanların dikkatini çekmek için pahalı kıyafetleri tercih eden Anna'nınkiyle taban tabana zıttı.

Ian'ın nişanlısının her hareketini arzu dolu gözlerle izlediğini görmek bile, bir gün onun kendisine aşık olacağını umut etmekle ne kadar yanıldığını gösteriyordu.

Sara kesinlikle Ian'ın tipi değildi. Onun kendisinden hoşlanabileceğinin, işindeki başarılarını takdir edebileceğinin farkındaydı, ama onun iltifatları sonucunda boş hayallerine kapılmak büyük hataydı.

Anna hayatına girmemiş olsa bile, Ian onu kesinlikle seçmezdi.

Buruk bir şekilde kendi kendine, artık bu gerçeği kabullen, dedi.

Ablasının sık sık ona çok ciddi göründüğünü söylediğini hatırladı. Jacqui sürekli, "Her zaman o kadar düzenli görünüyorsun ki, hiçbir erkek saçını bozup,

rujunu bulaştırmaya cesaret edemez," derdi. Ona göre biraz gevşeyip, eğlenmeye çalışmalıydı.

O zaman bu sözlere itiraz etmek istemiş, ama kırılan kalbi buna engel olmuştu. Ne de olsa, süslü ve cilveli bir kadın olmaması onun hatası değildi.

Anna'nın onunla alay eden hali gözlerinin önüne gelince, kaskatı olduğunu hissetti. Ian'ın nişanlısı, "Sen inanılmaz birisin," demişti. "Bir erkeğe asla sahip olamayacağını bildiğin halde, böyle bağlanman gerçekten de çok garip. Eminim, hala bakiresindir. Ian senin bu yaşa gelip de, kimseyle birlikte olmamanı komik buluyor. Öte yandan, tıpkı onun dediği gibi, hangi normal erkek seni çekici bulabilir?"

Bu acımasız yorumları yaparken Anna'nın mavi gözleri şeytanca parlıyordu.

Bütün bunları hatırlayan Sara'nın direksiyonu sıkan elleri bembeyaz oldu. O ana kadar, olanları düşünmek için bile kendine izin vermemişti. Deliler gibi sevdiği Ian ve Anna'nın onun hakkında konuşup güldüklerini düşündükçe, çıldıracak gibi oluyordu.

Öte yandan bütün bu acı ve karmaşanın ortasındayken bile, içinden bir ses, Ian'ın nasıl ve neden bu kadar acımasız olduğunu sorup duruyordu. Kendisini bu kadar uzun zaman sevip, hayranlık beslemiş olan bir insana nasıl böyle kaba davranabilirdi?

Onun kendisini sevmediği gerçeğini kabul edebilirdi. Aşkın kişinin isteğiyle başlayıp bitecek bir duygu olmadığının farkındaydı. Bunu en iyi kendisi bilebilirdi. Ama Ian ondan hoşlanıyor ve onu takdir edi-

yor olmalıydı. Onun tanıdığı Ian asla Sara ile alay etmezdi.

Onun tanıdığını *zannettiği* Ian karşısındaki kişiye sevgi ve saygıyla yaklaşırdı. Ama Anna bunun aksini düşünmesine sebep olacak sözler söylemişti. O da, hiçbir şey yapamadan öylece durup, kendi yanılgısını düşünmüştü.

Aslında hala Ian'dan nefret etmiyordu. Onun öfkelendiği kişi Ian değildi.

Bu buruk hisleri kendisine saklıyordu. Zaten Londra'dan uzaklaşmasının sebebi de buydu. Orada kalmaya devam ettiği takdirde, gücü giderek tükenecek ve Ian'a bunları sormak isteyecekti.

Neyse ki, ziyarete gidebileceği bir ailesi vardı. Onların Ian'a olan duygularından haberi yoktu. Annesi ona sık sık özel biriyle tanışıp tanışmadığını soruyor, olumsuz yanıt alınca da, Sara'nın bir türlü evlenip çocuk sahibi olmamasını üzüntüyle karşılıyordu. Çünkü kızının anne olmayı ne kadar çok istediğinin o da farkındaydı.

Saatine bir göz attı. Çocukluğunun geçtiği Wrexall köyüne çok az yolu kalmıştı. Sara ufukta görünen İskoç dağlarına bakarken evini ne çok özlediğini düşündü. Tarihi bir önem taşıyan Ludlow da pek uzak sayılmazdı. Bu yüzden, çocukluğu o yöreyle ilgili kanlı efsaneleri dinlemekle geçmişti.

Babası emekliye ayrılana dek, Ludlow'da avukatlık yapıyordu. Tatillerde ona yardım etmek için bürosuna giden Sara, sekreterliğe karşı ilgi duyduğunu o

zaman fark etmişti. Aslında yabancı dilini geliştirip, yurt dışında, özellikle de Brüksel'de çalışmayı hayal ediyordu. Fakat Ian ile tanışınca bütün planlarından vazgeçmişti. Artık onunla tanışmamış olsa, hayatının nasıl bir yön çizeceğini düşünmek için çok geçti.

Hava kararmaya başladığında, köyün girişindeki evlerin önlerinden geçiyordu.

Son zamanlarda buz gibi bir elin sıktığı kalbinin sıcacık duygularla dolduğunu fark etti. Ne kadar büyümüş olursa olsun, evine döndüğünde hissettiği neşe eskisinden farksızdı.

Aslında, eski arkadaşlarının çoğu başka bölgelere yerleşmişti, çünkü ülkenin o kısmında iş bulmaları çok zordu. Ablası da, evlendikten sonra Dorset'e taşınmıştı.

Evinin bulunduğu yola saptığında gözlerinin dolduğunu hissedince, kendi kendine, tanrım, dedi, annemle babamın karşısında gözyaşlarına boğulmak istemiyorum.

Böyle bir durumda, annesi kötü bir şeyler olduğunu hemen anlayacaktı. Evine yaralarını sarmak için dönmüş olabilirdi, ama bunu yalnızken yapacaktı.

Uzaktan evde hiçbir ışığın yanmadığını görünce önce şaşırdı ama annesiyle babasının mutfakta olabileceğini düşündü. Büyük ihtimalle annesi yemek hazırlıyor, babası da akşam gazetesine göz atıyordu.

Arabasını park ederken gülümseyen Sara, koşarak evin arkasına gitti.

Ama arka tarafta da hiç ışık yoktu. İşin kötüsü, garaj kapısı açıktı ve arabanın yerinde yeller esiyordu.

Annesiyle babası alışverişe gitmiş olabilir miydi? Kaşlarını çatarak, dudağını ısırmaya başladı. Bu pek de, kuvvetli bir ihtimal değildi...

Onların nerede olabileceklerini düşünürken, evin önüne bir arabanın yanaştığını işitti.

Ne yazık ki, hızla evin önüne geri döndüğünde iyimserliğinden eser kalmamıştı. Araba yolunun başında duran araç annesiyle babasının otomobili değil, bir Land Rover idi.

Cipten inen adam da kendisi için tamamiyle yabancıydı. İriyarı, siyah saçları gereğinden uzun genç adam da ona bakıyordu.

Üzerinde bir dizi yırtık eski bir kot pantolonla, bir o kadar eski bir gömlek vardı. Yabancı kendisine yaklaştıkça ellerinin de, en az çizmeleri kadar çamurlu olduğunu fark etti.

"Eğer Browningler'i arıyorsanız, üzgünüm. Onlar Dorset'e gittiler. Anladığım kadarıyla, kızları erken doğum yapıyormuş. Damatları da, onları arayıp gelmelerini rica etmiş."

Adam ona bakarken kaşları giderek daha çok çatıldı.

"Bayılmayacaksınız, değil mi?"

Bayılmak mı? Sara mı? Adama buz gibi bir bakış fırlattı. Hayatında daha önce hiç kimse, onun bayılacak cinsten bir kadına benzediğini söylememişti. Başka bir zaman olsa, yabancının kendisi hakkında böy-

le yanlış bir karara varmasını gülerek karşılardı. Erkekler genelde onu çok güçlü ve kendine yeten bir kadın olarak değerlendirirlerdi. Oysa karşısında duran yabancı annesiyle babasını evde bulamadığı için bayılacağını zanneden ve kadınlar hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adamdı.

Sert bir şekilde, "Hayır, bayılmayacağım," diye cevap verdi. "Sadece annemle babamın evde olmadığını öğrenince şaşırdım, hepsi bu."

"Annenizle babanız mı?". Adam tam arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken, bu sözlerden sonra olduğu yerde kaldı. Bir yandan da, onu gizlemeye bile gerek duymadığı bir merakla süzüyordu. "Sen *Sara*'sın!"

Adam ona öyle inanmaz gözlerle bakıyordu ki, Sara kendisi hakkında neler anlatılmış olduğunu merak etti.

Buz gibi bir sesle, "Evet, ben Sara'yım," diye onayladı. Sonra birden artık insanın sürekli savunmada bulunması gereken Londra'da değil de, evinde olduğunu hatırladı. Konuştuğu yabancı da, ailesini yakından tanıyor olmalıydı. "Siz de..."

Yabancı elini uzatıp, "Stuart Delaney," diyerek kendini tanıttı. Sonra elindeki çamurları fark edince hızla geri çekilerek, "Bütün gün fidanlarla uğraştım," diye ekledi. "Arabanı gördüğümde banyo yapmak üzere eve gidiyordum. Ailenin burada olmadığını bildiğimden, durup neler olduğuna bakmak istedim. Onlar senin..."

Sara, hayır anlamında, başını salladı.

"Hayır, ben..." diyerek söze başladığı halde, eve dönüşünün aniden verilmiş bir karar olduğunu açıklamak istemediği için, cümlesini yarım bıraktı.

Demek annesinin bahsettiği, malikaneyi satın alan yeni komşu bu adamdı. Aslında zannettiğinden çok daha gençti; olsa olsa otuzlarının ortasındaydı. Sert görünüşüne rağmen, evin önünde bir araba durduğunu görüp de, gelecek kadar iyi bir komşu olduğu kesindi.

"Ben artık gitsem iyi olacak. Anahtarın var, değil mi? Aslında annenle baban bana yedek anahtar bırakmışlardı."

Hala görünüşün çok yanıltıcı olabileceğini düşünen Sara, "Evet, anahtarım var," dedi.

Delaney, herhangi biri için endişelenecek bir insana benzemiyordu. Sert ve soğuk bir hali vardı. Son derece sıcakkanlı görünen Ian'dan çok farklıydı. Öte yandan, Ian benzer bir durumda bir yabancı için zahmete girer miydi, bilemiyordu.

Delaney'e arkasını dönmek üzereyken gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedip, paniğe kapıldı. Uzun bir yoldan gelip de ailesini bulamadığına inanamıyordu. Kendini onların evde olacağına ve şefkatli kollarına atılacağına öyle çok hazırlamıştı ki...

İstese bile, Londra'ya geri dönmek için artık çok geçti. Öte yandan, geceyi boş bir evde, sürekli olanları düşünerek geçirme fikri de hiç cazip değildi. Eve doğru birkaç adım atmıştı ki, ayaklarının altındaki toprağın, deniz gibi dalgalandığını fark edince gözle-

rini kırpıştırdı. Kendini garip hissetmeye başlamıştı. Bir yabancının ona çok uzaklardan seslendiğini işitiyor, ama cevap veremiyordu. Sesin geldiği yöne dönmek istediğinde, birden her yer karardı.

Eve gelmenin heyecanıyla bütün gün hiçbir şey yemediğini hatırladığında artık çok geç olmuştu.

Kendisine doğru yürüyen gölgeye iyi olduğunu söylemek istediyse de, sözcükler bir türlü dudaklarından dökülmedi. Adeta karanlık bir hortuma kapılmış, sürükleniyordu.

Bayılmak üzere olduğunu fark edince, yabancının haklı olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

İKİNCİ BÖLÜM

"Ama ben asla bayılmam!"

Sara gözlerini açtığında, Land Rover'in arkasında yatıyordu. Hareket etmek isteyince, güçlü eller onu durdurdu.

"Hemen ayağa kalkamazsın, yoksa yeniden bayılırsın. Bir süre kımıldamadan yat."

"Yine bayılmak mı?" Bu adam onu ne zannediyordu? Sertçe, "Ben asla bayılmam," diye tekrarladı. "Beni bırakırsanız..."

Yerinde doğrulmak için çaba sarf ederken, başının dönmeye başlaması onu çok şaşırttı.

"Hareket etme. Böylece kendini çok daha iyi hissedersin."

Derinden gelen bu otoriter ses onu rahatsız etmeliydi, ama ne gariptir ki, aksine sakinleştirdi. Gözlerini kapatıp, arkasına yaslanırken nabzını ölçmek için bileğini kavrayan sert parmakları hissedebiliyordu.

"Şimdi derin nefes al. Ama çok da derin olmasın..."

Sara kendisine söylenenleri yaptığına inanamıyordu. Fakat az sonra nefesini düzene sokmayı başardı.

"Şimdi daha iyi misin?"

Bu kez gözlerini açıp, etrafına baktığında başının dönmediğini fark etti.

Dikkatli bir şekilde olduğu yerde doğrulurken, "Hepsi benim suçum," dedi. "Londra'dan ayrılmadan önce hiçbir şey yemedim."

Aslında son birkaç gündür düzgün beslenmiyordu, ama bunu Delaney'e açıklamak istemedi.

Anna'nın dolgun ve yuvarlak hatlı bedenini kendi zayıflığıyla karşılaştırınca, içinin yeniden acıyla dolduğunu hissetti. Anna onu kurumuş bir meyveye benzettiğinde, hiç de haksız değildi.

Erkekler zayıf kadınlardan hoşlanmıyordu. Onlar kendilerine bir şeyler vaat eden dolgun vücutlar istiyordu. Stuart Delaney'in zayıflığı ile ilgili bir yorum yapmasını beklerken, onun, "Bunu zaman zaman hepimiz yaparız," dediğini duyunca rahat bir nefes aldı.

Birden çamurlu Land Rover'in krem rengi tayyörünü mahvedeceğini fark ederek telaşla yerinden kalktı.

"Ben de eve gidip kendime yemek hazırlayacaktım. Ailen burada olmadığına göre, neden sen de benimle gelmiyorsun? Bugün Mrs. Gibbons temizliğe gelecekti. Normalde işi bitince yemek yapıp, dolaba koyar. Ailenin bana ne kadar yakın davrandığını göz

önüne alırsan, sana en azından bu kadarını borçluyum sanırım."

Bu teklifi reddetmek aptallık olurdu. Ne de olsa, orası kadınların yeni tanıştıkları insanlara karşı dikkatli olmalarını gerektiren Londra değildi. Ayrıca, annesinin anlattıklarından, ailesinin Delaney'den çok hoşlandığını biliyordu.

Evde tek başına kalıp, acılarıyla savaşmak hiç de çekici değildi.

"Eğer, sizin için bir sakıncası yoksa..."

"Sakıncası olsaydı, bu teklifi yapmazdım."

Birinin böyle sert bir cevap vermesi normalde onu huzursuz ederdi, oysa Delaney'in açık sözlülüğünden hoşlanmıştı. Bu yönüyle Ian'dan çok farklıydı. Çünkü o acımasızlığını her zaman çekici bir yüz ifadesiyle başarırdı.

"Pekala, ben kendi arabamla sizi izlerim," deyince Stuart Delaney başını, hayır anlamında salladı.

Bunu gören Sara, "O halde, sizin beni geri getirmeniz gerekecek," diye itiraz etti.

Ama Delaney itirazlarına çoktan kulak tıkamıştı.

Bunun üzerine, cipin arkasının çok rahatsız olacağını çocukluk tecrübelerinden iyi bilen Sara, ön koltuğa geçmek istedi.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp, dar eteğini az da olsa yukarı çekti. Oysa Delaney ona yardım etmek için kapının yanında bekliyordu. Gerçekten de, Sara'yı kollarına alarak cipe bindirdi.

"Lütfen, buna hiç gerek yoktu." Bir eliyle ayakka-

bılarını tutan Sara, dengesini sağlamak için diğeriyle de Delaney'e tutunmak zorunda olduğunu anladı.

Onun kucağında, nefesi boynunu yalarken sakin bir sesle konuşmak imkansızdı.

Ondan bu kadar etkilendiğine ve nefesinin bu kadar kısa sürede hızlandığına bir türlü inanamıyordu.

Hissettiği yoğun duygular bakışlarına yansıyınca, telaşla gözlerini kapadı.

En son, ne zaman bir erkeğin onu kollarına aldığını hatırlamaya çalışıyordu.

Cinsel olsun olmasın, bir erkekle yakınlaşmayalı ne kadar olmuştu?

Elinde olmadan hissettiklerinin yarattığı utancı ve heyecanı bastırabilmek için, benzer bir anıyı hatırlamaya çalıştıysa da, başaramadı.

Lisedeyken erkek arkadaşlarıyla sınırlı yakınlaşmalar, beceriksiz öpüşmeler yaşamıştı. Ama Ian ile tanıştığından beri...

Stuart onun gerginliğini hissetmişçesine, "Endişelenme," dedi. "Seni düşürmem. Ne de olsa, genç fidanları taşımaya alışığım. Eğer onların da büyük bir dikkatle taşınması gerektiğini düşünmüyorsan, yanılıyorsun. En küçük bir darbe köklerine kalıcı zararlar verebilir."

Sara kahkahalarla gülmek istiyordu. Kendisi Stuart'ın dokunuşunun yarattığı heyecan için endişelenirken, onun olanlardan hiç etkilenmediğini anlamak çok komikti. O, sadece yüküne zarar vermeden

bir yerden bir yere götürmekle ilgileniyordu, hepsi bu.

Sara'nın midesinin kasılıp, göğüs uçlarının sertleştiğinden haberi bile yoktu.

Oysa Sara'nın bedeni böyle bir tepki vermeyeli uzun zaman olmuştu. Bir zamanlar Ian ile aynı odada bulunmak veya onun sesini duymak bile vücudunda böyle tepkilere sebep olurdu. Ama son zamanlarda... kaşlarını çatarak ondan cinsel olarak en son ne zaman etkilendiğini hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Oysa onu sevdiğine göre, bu çok garipti...

Stuart cipe binip kontağı çevirdiğinde, Sara kaşlarını çatmış düşünüyordu.

Anna onu cinsellikten uzak bir kadın olarak görüyordu. Aslında dürüst olmak gerekirse, bunda da bir doğruluk payı vardı. Ian'ı sevdiği için doğal olarak ilk başlarda ona bir arzu duyuyordu, ama geçen yıllar bu arzuya gem vurmuştu. O kadar da ki, neredeyse, insanın bedenini esir alan bu güçlü duyguların neye benzediğini bile unutmuştu. Bu yüzden de, kendisinin cinsel arzuları aşan çok daha olgun duygulara sahip olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Oysa, o an Ian'a karşı bile hissedemediği tutku başka bir erkeğe, hem de bir yabancıya karşı harekete geçiyordu. Hatta bu erkek ona cinsel açıdan yaklaşmak için bir girişimde bile bulunmamıştı.

Ciple yol alırlarken, bedeninin hiç olmadık bir anda neden böyle bir tepki verdiğini çözmeye çalıştı. Giderek Stuart'ın yemek davetini reddetmenin daha

akıllıca olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Ama ona dokunmadığı sürece bir tehlike yoktu. Ve Delaney'in böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyordu.

Aslında, en iyisi bütün bu hissettiklerini unutmaktı. Hem son zamanlarda başına gelenler yüzünden duyguları çok karışıktı. Bu yüzden de, her şeyden kolayca etkileniyordu.

Malikaneye yaklaşırlarken, kendisine, Stuart'a hissettiklerinin duygusal değil de, fiziksel olduğunu fısıldayan sese aldırmamaya çalıştı.

Ne de olsa, o duygusal yönden zor anlar geçirdiği için kendini bir erkeğin kollarına atacak bir kadın değildi. Zaten Anna ve Ian onun erkekler tarafından kesinlikle arzulanacak biri olmadığını açıkça söylememişler miydi?

Yoksa Sara bilinçaltı bunun tersini kanıtlamak mı istiyordu?

Düşüncelerinin izlemeye başladığı yol, onu şaşırtıyordu. Ian dışındaki bir erkekle nasıl olup da fiziksel yönden yakınlaşmayı düşünebilirdi? Hem de sevmediği bir erkekle...

Aklını mı kaçırıyordu? Yoksa son zamanlarda yaşadıkları onu sadece duygusal değil de, zihinsel olarak da mı sarsmıştı?

Kendi kendine öfkeyle, yeter artık, dedi, zaten birçok sorunum var, yenilerini hiç kaldıramam.

Sara, malikaneye en son annesiyle birlikte, bir-

kaç yıl önce, orada yaşayan yaşlı adama Noel ziyareti yapmak amacıyla gitmişti. O zaman da, evin çok güzel olduğunu düşünmüştü.

Stuart cipi eskiden ahır olan garaja park ederken ona, "Burayı almaya nasıl karar verdiniz?" diye sordu.

Bu soru üzerine Stuart hafifçe gülümsedi. Onun sol yanağında bir gamze olduğunu gören Sara, gülümsemesini çok sevimli bulmuştu. Birden, içinden, uzanıp o gamzeye dokunmak geldi. Gamze, ilk bakışta bir kaya kadar sert görünen Stuart'ın yüz ifadesine yumuşaklık katıyordu.

Ian kadar yakışıklı olmayabilirdi, ama çok çekiciydi ve bir kadına güven veren bir hali vardı. Onun, bir gün, iyi bir baba olacağından da emindi.

Bu fikirler aklına nereden geliyordu? İyi bir baba... hiç tanımadığı bir erkek hakkında böyle bir karara nasıl varabilirdi?

Onun, "Sebebi etrafındaki koruydu," dediğini duyunca neden bahsettiğini anlayamadı. Ardından, sadece kendi sorusunu yanıtladığını hatırladı. "Ama ağaçların kalitesi iyi sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse, hiç de iyi sayılmazlar. Asıl sebep toprak. Arazi benim amaçlarıma çok uygun. Sulak olmasına karşın, çamurlu değil; bu da ağaçlar için iyi. Zaten buraya naklettiğimiz ağaçlar sağlıklı bir şekilde büyüyor. Aslında, yetişkin ağaçları nakletmek çok riskli bir iştir."

Sara onu dinlerken büyülendiğini hissediyordu. Biraz da aklı karışmıştı.

"Ben yetişkin ağaçların nakledilebileceğini bilmi-

yordum."

"Eğer nakledilmek üzere yetiştirilmemişlerse, bunu başarmak imkansızdır. Amcam piyasada bu konuda bir boşluk olduğunu görünce, bu işi kurmuş. O ölünce, şirket bana kaldı. Zaten o sırada Orman Bakanlığı'nda çalışıyordum. Aslına bakarsan, Kanada'da görevliydim. Bu yüzden de, şirketi satmayı planlamıştım. Ama son fırtınalar pek çok ağacı mahvedince, talepler çoğaldı. Zaten bu işi yapan pek fazla kişi yok. Ayrıca, şirkete ilgim de artıyordu. Sonunda bir yere yerleşerek bu işi sürdürmeye karar verdim."

"Bu bence harika." Sara bunu içtenlikle söylediği halde, Stuart'ın yüzünün asılmasından, onun alay ettiğini zannettiğini anladı.

Kendini durdurmasına fırsat kalmadan uzanıp ona dokundu. "Hayır, çok ciddiyim. Bence bu *gerçekten de* harika. Yetişkin ağaçların nakledilebileceğini hakkında, bugüne kadar en ufak bir fikrim yoktu."

Kısa bir sessizlikten sonra Stuart, "Eğer gerçekten ilgileniyorsan, sana etrafı gezdirebilirim," dedi.

"Bu çok hoşuma gider."

Sara bu cevabında son derece içten olduğunu fark edince kendisi de şaşırdı. Çünkü bu kadar istekli olmasının sebebi sadece düşüncelerini Ian'dan uzaklaştırabilmek ve meşgale bulmak değildi.

Birden Stuart'ın bir şeyler söylediğini işitti. "Sen iyi misin?"

Telaşla, "Evet, iyiyim," diye cevap verdi. Onu rahatsız edecek derecede yoğun olan cinsel çekimin

bir anlamı olmadığını kendi kendine telkin etmek başka şeydi, bunun doğruluğunu sınamak ise, başka bir şey. Özellikle de, az önce yaşadığı heyecanlar hala çok tazeyken...

Malikaneye doğru yürürlerken Stuart, "Henüz evin tümünü dekore edemedim," dedi. Bahçe ışıklarını yakınca, ev bütün muhteşemliğiyle ortaya çıkmıştı.

"Daha önce de dediğim gibi, Mrs. Gibbons haftada birkaç kez köyden buraya gelip temizlik işini hallediyor. Ben de şu ana kadar sadece mutfağı kullanılabilir halde getirdim. Ama evin geri kalanı..."

Sara onun sözünü keserek, "Burası tek bir kişi için çok büyük bir ev," dedi.

"Evet, burayı satın aldığımda yalnız yaşamayı planlamamıştım."

Sara birden neler olduğunu anladı. Anlaşılan, o da kendisi gibi sevdiği insan tarafından reddedilmişti. Belki de, Stuart'ın sevdiği kadın bu kadar ıssız bir yerde yaşamak istemiyordu. Belki de, Kanada'dan ayrılmak ona zor gelmişti. Bu da, onu yeterince sevmediği anlamına gelirdi.

Sara böyle reddedilmenin insanı nasıl derinden yaraladığını çok iyi biliyordu. Bunları düşünürken uzanıp ona dokunmak ve de acısını hafifletmek istedi. Fakat cebinden anahtarlarını çıkaran Stuart kapıyı açmak için arkasını dönmüştü.

Sara'nın geçmesi için kapıyı tuttuktan sonra, ışıkları yaktı.

Sara içeri adımını attığında, mutfaktaki değişiklikleri görünce nefesini tuttu. Duvarlar yıkılarak çok daha geniş bir mekan hazırlanmış, eski mutfak dolapları yenileriyle değiştirildikten sonra, modern aletlerle donatılmıştı. Mutfakta sadece eski ocak olduğu gibi korunmuş, dış yüzeyi parlatılmıştı. Sara onun önünde mutlu bir şekilde uyuyan iki kediyi görünce, gülümsemekten kendini alamadı.

Bu mükemmel mutfağın tek eksiği büyük vazolara yerleştirilecek çiçeklerdi. Ortada duran büyük masaya bakınca, ocaktaki yemeklerden yükselecek olan nefis yemek kokularını hayal etti.

Etrafına baktıktan sonra Stuart'a dönerek, "Burası çok güzel olmuş," dedi. "Bu dolapları kime yaptırdığınızı bilmiyorum, ama sadece kerestesi size bir servete mal olmuştur."

Stuart bunun üzerine omuz silkerek, "Kereste, kesilen yaşlı ağaçlardan çıkarıldı," diye cevap verdi. "Bu yüzden de, pek pahalı değildi. Dolapları kendim yaptığım için işçiliğe de para vermedim."

O kadar mütevazı konuşuyordu ki, Sara çok fazla iltifat ederek onu utandırdığını düşündü.

Stuart'ın bu kadar alçakgönüllü olması bile, onu reddeden kadının hanesine bir eksi yazması için yeterliydi. Stuart bu mutfağı bir gün sevdiği kadının o evde yaşayacağını umut ederek mi yenilemişti?

Gözlerini kırpıştırarak kendisine bile garip gelen bir sesle konuşmaya başladı. "Siz ne derseniz deyin, *bence* bunlar harika olmuş. Kerestesi o kadar güzel ki,

insan dokunmadan edemiyor." Birden onun kendisini incelediğini fark edince utanarak sustu.

"Pek çok kişi bunu fark etmez bile. Onlar için tahta tahtadır." Stuart bir an sessiz kaldıktan sonra, "Üzgünüm, yine vaaz vermeye başladım," dedi. "Bütün gün yemek yemediğine göre açlıktan ölüyorsundur. Bakalım Mrs. Gibbons neler pişirmiş?"

Arkasını dönüp, eskiden kiler olarak kullanılan bölmenin girişinde kayboldu. Geri geldiğinde, elinde kapaklı bir fırın kabı vardı.

"Sanırım, yahni yapmış."

"Harika." Bu lezzetli yemeğin adını duymak bile midesinin açlıktan guruldamasına sebep olmuştu.

Aslında, Ian ona kötü haberi verdiğinden beri ilk kez aç olduğunu hissediyor, Ian'ı değil de, başka bir konuyu düşünebiliyordu.

Stuart kabı fırına koyarken, "Mrs. Gibbons bu eski fırında her şeyin pişirilebileceğini söylüyor, ama ben henüz nasıl kullanıldığını öğrenemedim," dedi.

Bunun üzerine Sara eskiden bu eve yaptıkları ziyaretlerden ve kış akşamlarında o ocağın önünde oturmaktan ne çok zevk aldığından bahsetti. "Onu olduğu gibi koruyabilmenize çok sevindim."

"Ocağı tamir etmek çok zevkliydi. Böylece uzun kış gecelerinde yapacak bir işim oldu."

Stuart susup düşüncelere dalınca, Sara aklını meşgul edenin ne olduğunu tahmin ederek, onun için üzüldü. Sevdiği kadını anımsadığında yalnız kalmak isteyebileceğini düşünürken, Stuart'ın yeniden ko-

nuşmaya başlaması onu şaşırttı. "Asıl sorun, arazi ve birikmiş evraklarla uğraşmak zorunda kaldığım için, eve hiç zaman ayıramamam."

"Şirket bana kaldığından beri evraklar içinde boğuluyorum. Amcamın işleri o kadar dağınıktı ki, düzenlenmesi için bir muhasebe şirketiyle anlaşmak zorunda kaldım. Onlar da bana iyi bir bilgisayar programı önerdiler. Onu kullanmaya çalıştığım halde, başarılı olduğumu söyleyemeyeceğim." Stuart'ın çok bezgin bir şekilde konuştuğunu fark eden Sara, dönüp yüzüne baktı. Stuart konuşurken ellerini sabırsız bir şekilde saçlarının arasında gezdiriyordu.

Gereğinden uzun olan parlak, siyah saçları, Ian'ın iyi bir berbere kestirilen sarı saçlarından çok farklıydı.

"Konu yazışmalar ve muhasebe olunca çok yetersiz kaldığımı hissediyorum."

Sara onun böyle homurdanırken küçük bir çocuğa benzediğini düşünerek gülümsedi. Stuart da, o an yüzüne bakıyordu. Hayır yüzüne değil, sadece dudaklarına...

Bunu görmek bile tepeden tırnağa titreyip, dudaklarının kurumasına sebep olmuştu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

Aradan geçen yıllarda, bir erkeğin dudaklarına bakmasının ne kadar tahrik edici olabileceğini bile unutmuştu. Sonra birden aklına, onun dudaklarına bakmasının tek sebebinin, Sara'nın gülümseyerek

kendisiyle alay ettiğini zannetmesi olabileceği geldi. Bu utancını bir kat daha artırmıştı.

Utanç ve heyecandan telaşla konuşmaya başladı. "Elimden gelen bir şey olursa, size yardım etmek isterim. Bilgisayar programınıza yabancı olabilirim, ama en azından evrakları düzenlerim."

Onun kendisine şaşkınlıkla baktığını görünce, daha da kızararak sustu.

"İşinize karıştığım için çok üzgünüm. Eminim, siz bir çare bulmuşsunuzdur."

Stuart, "Hayır," dedi. "Henüz bir çözüm bulamadım. Eğer teklifinde *samimiysen* ve bana yardım edersen çok sevinirim. Anladığım kadarıyla, burada bir süre kalmayı planlıyorsun."

Sara ceketinin düğmeleriyle oynarken, "Evet," diye cevap verdi. "Aslına bakarsanız..." Konuşurken Stuart'ın yüzüne bakamıyordu, ama nasıl olsa yakında herkes Londra'daki işinden ayrıldığını öğrenecekti. Yine de, fazla açık vermek istemiyordu. "Ben bir süre burada kalmaya karar verdim. Çünkü uzaktayken evimi ve ailemi çok özlüyorum." Bunun düşünmeden alınmış bir karar olmadığını göstermek için bir şeyler daha söylemeye çalıştı ama Stuart'ın kendisini sorgulamadığını görünce, rahat bir nefes aldı.

"Ne Londra ne de diğer büyük şehirler bana çekici gelmiştir." Stuart konuşurken bir yandan da sofrayı hazırlıyordu.

Sara onun iriyarı bir erkek için çok zarif hareket ettiğini düşündü. Tabaklara yemek koymasını izler-

ken, Stuart'ın etrafındakilere huzur verdiğini hissedebiliyordu.

Hayatında ilk kez bir erkeğin yanında, bütün işi kendi yapmadığını düşündü ve bu Sara'yı çok mutlu etti.

Üzerinde kot pantolonu ve gömleğiyle sofraya oturan Stuart'a bakınca, her zaman çok şık olmaya özen gösteren Ian ile arasındaki ilişkinin hiç de doğal olmadığını anladı. Oysa onu sevdiğine göre, Ian ile birlikteyken kendini başkalarının yanında olduğundan daha rahat hissetmeliydi.

Bu düşünceleri beyninin bir köşesine iterek, Stuart'ın işle ilgili planlarına kendini vermeye çalıştı.

Bir süre sonra onun Orman Bakanlığı'ndayken yaşadığı ilginç olayları dinlerken, zamanı bile unuttuğunu fark etti. Yemeklerini bitirip, kahvelerini içerlerken saat sabahın biri olmuştu.

Saatine göz atan Sara telaşla, "Tanrım, hem davetsiz bir konuk olarak geldim hem de seni bu saate kadar meşgul ettim," dedi. "Eminim, sabahları çok erken kalkıyorsundur."

"O kadar da erken kalkmıyorum. Ayrıca, her zaman çekici ve zeki bir kadını evimde ağırlama şansına erişemiyorum."

Sara olduğu yerde donup kaldı. Zeki bir kadın olabilirdi, ama ya çekici...

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Alçak sesle sorulan bu soru, onu kendine getirdi. Ian'ın önce iltifat edip, sonra da bunu sadistçe geri al-

masına alışıktı. Bu yüzden de, aslında cinsel yönden çekici olmadığını bildiği için, böyle bir iltifat karşısında şaşırmıştı. Stuart onu çekici bulmuş olamazdı, yine de onun alay etmek için değil, kibar bir insan olduğu için böyle güzel konuştuğunu anlayabiliyordu. Bu yüzden de, gerçek olmadığını bildiğim şeyler söyleyerek bana iltifat etmene gerek yok, deyip son derece hoş geçen geceyi mahvetmeyecekti.

Sonunda, "Kendimi çok yorgun hissediyorum," diyerek ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olacak."

"Evet. Çok geç oldu. Korkarım, bencilce davranıp, seni gereksiz yere oyaladım." Bir an tereddüt ettiyse de, "Evde yalnız kalabileceksin, değil mi?" diye sordu.

Onun bu kadar düşünceli davranması Sara'yı şaşırtmıştı. Ian onun her zaman kendine yetebildiğini düşündüğünden, ilk kez ona narin bir kadın gibi davranan bir erkeğin bu sözleri hoşuna gitti.

"Evet," diye cevap verdikten sonra, çok daha önceleri söylemesi gereken bir şey olduğunu hatırladı. "Seni meşgul edip, yemeğinin yarısını yediğim için de çok üzgünüm. Öyle bayıldığıma bir türlü..."

Stuart gülümseyerek sözünü kesti. "Biliyorum, sen asla bayılmazsın. Kendine geldiğinde, ilk sözlerin bunlar olmuştu."

"Annemle babamın evde olup olmadığını kontrol etmeden yola çıkmam çok aptalcaydı. Sabah onları arayıp Jacqui'nin nasıl olduğunu öğrenmeliyim."

Birkaç dakika sonra Land Rover'e yürürlerken

Stuart, "O halde işini bırakıp buraya gelmeye son dakikada karar verdin," dedi.

Sara bunun sıradan bir soru olduğunu bildiği halde, donup kalmıştı.

"Öyle sayılır."

Cevap verirken sesi normalden sert çıkınca Stuart, "Özür dilerim, meraklı biri gibi davranmak istemezdim," dedi.

"Hayır, öyle davranmadın." Sara fazla tepki verdiğinin farkındaydı. Bir anda ona gerçeği söyleme gereği duydu. Zaten yalandan her zaman nefret ederdi.

Hızla arkasını dönerek, "İşimden ayrıldım, çünkü patronuma aşıktım," dedi. "Ama o beni sevmiyor. Asla da sevmeyecek. Aslına bakarsan, bir başkasıyla nişanlandı."

Stuart'ın yüzüne bakamıyordu.

"Acınacak bir haldeyim, değil mi? Benim gibi yetişkin bir kadının teselli için koşarak ailesinin yanına gelmesi çok komik."

"Yanılıyorsun. Duygusal açıdan zor günlerimizi, bizi sevenlerin yanında çok daha kolay atlatırız. Söylesene, patronunun fikrini değiştirme ihtimali yok mu?"

Sara onun yüzüne baktığında kendisine acıdığını göreceğinden emindi, ama sadece şefkat ve anlayışla karşılaştı.

Bu onu o kadar rahatlattı ki, hiç tereddüt etmeden, "Ben ona on dokuz yaşındayken aşık oldum," dedi. "O zamandan beri de, onun bir gün beni sevmeye

başlayacağını umut ederek yaşadım. Artık bunun büyük bir aptallık olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes alırken ondan bir şey saklamadan, olanları tüm ayrıntılarıyla anlatmaya karar verdi. Etraflarını saran karanlık da, ona ihtiyacı olan cesareti veriyordu. Zaten Stuart'ın da insana güven veren bir havası vardı. Sara ona her şeyi kolayca anlatabileceğini hissediyordu. Belki de, bunun tek sebebi, onun bir yabancı olmasıydı.

Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Sadece içindeki acıyı sözcüklere dökerek, aşağılanmanın ve reddedilmenin verdiği hüznü biriyle paylaşma ihtiyacını duymuştu. Belki de, bunun için sonradan pişman olacaktı.

"Nişanlısı bana, her zaman sır olarak sakladığımı sandığım duygularımın farkında olduklarını söyleyince, orada daha fazla çalışamayacağımı anladım.

"Zaten onun beni asla sevmeyeceğini bilmek yeterince kötüydü." Omuz silkerek konuşmaya devam etti. "Belki ayrılmama sebep olan nedenler yanlıştı, ama ne olursa olsun, istifa etmek çok yerinde bir karardı." Onun yüzüne bakamıyordu. Titrek bir sesle, "Seni bunlarla neden sıktığımı bilmiyorum," diye ekledi. "Herhalde, benim tam bir aptal olduğumu düşünüyorsundur."

Stuart, "Aptal olan *sen* değilsin," diyerek onu yine şaşırttı. "Senin duygularına saygı duyuyorum. Birini sevip de, karşılık alamamanın ne kadar zor olduğunu bilirim."

Stuart kendi deneyimlerine dayanarak mı konuşuyordu? Bunu bilmek, ona her şeyi anlatmış olmanın verdiği utancı ve pişmanlığı hafifletti.

"Bunu neden sana anlattığımı bilmiyorum. Genelde böyle..."

"Belki de, sebebi budur. Genelde yakınlarına içini dökemeyen kişiler yabancılarla konuşmayı çok daha kolay bulurlar. Bana anlattıklarını sır olarak saklayacağımdan emin olmalısın. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

"Oh, bunu düşünmedim bile."

Stuart ailesiyle iyi komşuluk ilişkileri içinde olabilirdi, ama böyle bir sırrı saklayacağı kesindi. Zaten Sara'nın tatili bitince bir daha birbirlerini göreceklerini bile sanmıyordu. Onun da, kendisi hakkında bir insan veya kadın olarak ne düşündüğünün bir önemi yoktu.

Birden yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissetti. Stuart, onun hakkında bir kadın olarak Anna ve Ian'dan farklı düşünemezdi. Anna ile Ian kendisini cinsel yönden eksik buluyorlardı. Bu durum her ikisini de çok eğlendiriyor olmalıydı.

İçgüdüsel olarak Stuart'tan uzaklaşırken, onun canı bir şeye sıkılmışçasına kaşlarını çattığını gördü.

Sonunda Stuart, "Demek buraya kırık kalbini onarmaya geldin," dedi.

Kırık kalp mi?

"Bana sorarsan, o adamdan kurtulmuş olman büyük şans. Öyle birini..."

Cümlesini yarım bırakınca, Sara onun yüzüne baktı.

Büyük *şans*... Ian hakkında bu kadar az bilgiye sahip olduğu halde, nasıl olur da böyle bir yorum yapabilirdi? Ian'ı tanımıyordu bile.

Acaba; sadece politik mi davranmaya çalışıyordu?

Dikkatle yüzüne baktığı halde, gecenin karanlığında gözlerindeki anlamı okuyamadı. Anlaşılan Stuart, istediği takdirde düşüncelerini kendine saklamayı başarabiliyordu.

"Bu Ian'ın suçu değildi. Onun beni sevmediğini yıllar önce anlamalıydım." Birden sustu. "Çok üzgünüm, bunları dinlemek istemediğinden eminim. Eve gitsem iyi olacak." Sözlerini bitirir bitirmez utanç içinde arkasını döndü.

Nasıl olup da, ona her şeyi anlattığına bir türlü inanamıyordu. Tanışalı bu kadar kısa bir süre olduğu halde, ona hayatının en mahrem detaylarını anlattığı için Stuart kendisi hakkında neler düşünecekti?

Stuart onun düşüncelerini okumuşçasına, "Bunları bana anlattığın için seni takdir ediyorum," dedi. "Bu kadar dürüst davranabilen bir kadına pek sık rastlanmıyor doğrusu."

Bu sözler üzerine Sara hayretle ona baktı. Hayatındaki kadın Stuart'ı aldatmış mıydı? Belki de, Stuart'ı sevmediği halde seviyormuş gibi davranmıştı. Acaba onun sevdiği kadın kimdi? Ve şu anda nere-

deydi? O da bir başkasıyla mıydı?

Stuart onu hala seviyor olabilir miydi? O da, uykusuz gecelerini sevdiği kişiyi düşünerek mi geçiriyordu?

Neler düşündüğünü fark edince dehşetle gözlerini açtı. Onun aklından geçenleri anlamasından çekinerek bakışlarını kaçırdı.

"Burada kaldığın sürede, yardım edebileceğim bir konu olursa..."

Onun bu düşünceli yaklaşımı Sara'yı duygulandırdı. Ona neden bu kadar iyi davranıyordu?

Ne de olsa, iki yabancıydılar... ama o da aynı acı tecrübeyi yaşadığı için, Sara'nın neler çektiğini biliyor olmalıydı. Belki de, o sadece nadir rastlanan iyi insanlardan biriydi.

"Çok iyisin. Yine de, bütün bunları anlattığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Böyle hissetmene hiç gerek yok."

Bu sözler utancının yok olup, içinin huzurla dolmasını sağlamıştı.

O gece eve gidip çocukluk yatağına yattığında, Stuart'ın sevdiği kadına gıpta ettiğini hissetti.

Stuart, Ian gibi çekici olmayabilirdi, ama bir kadının erkekte aradığı tüm özelliklere sahipti. Onun sadık bir eş ve iyi bir baba olacağından da emindi. İyi bir sevgili de, olacağını düşününce, bütün bedeni tepeden tırnağa titremeye başladı.

Henüz tanıştığı Stuart hakkında bu kadar çok bilgi sahibi olurken, yıllardır tanıdığı Ian ile ilgili bir

şey bilmemesi çok garipti. Onun iyi bir sevgili olabileceğini düşünmek istediyse de, beyni böyle bir yalan uydurmasına izin vermedi. Ian'ı zihninden silip atmalıydı. Anna'nın onun hakkında söylediği acımasız sözleri unutmaya, onların kendisi hakkında konuşup güldükleri fikrini hafızasından kazımaya kararlıydı artık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sara günlerden beri ilk kez çok iyi uyuduğunu fark edince şaşırdı. Hatta, yaşadığı son olaylardan *önce* bile bu kadar derin uyuduğunu hatırlamıyordu.

Alt kata inip kendine kahve hazırlarken, deliksiz uyumasından Stuart Delaney ile geçirdiği gecenin bir ilgisi olup olmadığını düşünüyordu.

Stuart Delaney.

Elindeki fincanı masaya bırakırken, bir gece önce olanları hatırlayarak kaşlarını çattı. Bayılmamış olsa, ona bütün sırlarını anlatıp aptal durumuna düşmeyecekti.

Aslında bunun sebebi, Ian'ı sevdiği yıllar boyunca kendisiyle başka insanlar arasına koyduğu görünmez engellerdi. Sadece başka erkeklerle *değil* , başka *insanlarla* da ilişkisini koparmıştı.

Kendisini gerçekten seven insanların, hayatını Ian'ın etrafında kurmaması için onu defalarca uyarmaya çalıştıklarının farkındaydı.

Sara da Ian'a olan duygularını başkalarından giz-

lemek için, bilerek, herkesten uzaklaşmıştı.

Hayatını Ian'ın etrafında kurması bunca yılını boşa harcamasına sebep olmuştu gerçekten de.

Artık başına gelenlerden bir ders almasının zamanı gelmişti. Bu da, hayatına yeni bir yön vermesi gerektiği anlamına geliyordu. O günden başlayarak, geçmişi unutup dikkatini sadece gelecek üzerinde yoğunlaştırmalıydı.

Anna olmasa bile, Ian ile hiçbir şansı olmadığını kabul etmesi gerekiyordu. Bunu düşünmek bile onu üzüyordu ama, ne yazık ki, gerçek buydu.

Ağlamak hiçbir işe yaramazdı. Artık Ian'dan ve onunla ilgili anılardan kaçmayı öğrenmeliydi. Kendine acıyarak, hayatını mahvedemezdi.

Neyse ki, Stuart Delaney ona bir iş önermişti. Aslında, ağaç yetiştirmek konusunda hiç bilgisi yoktu. Tek bildiği, işadamlarının vergi indiriminden yararlanmak için özel korular kurdurduğuydu.

Öte yandan, Stuart'ın işinin bundan çok farklı olduğunu biliyordu. Birden, onu yeniden görmek için sabırsızlandığını fark edince kaşlarını çattı. Onun yanındayken zaman çok çabuk ve güzel geçiyordu.

Oraya gitmeden önce telefon edip etmemekte kararsızdı. Bir gece önce ne zaman buluşacaklarını belirlememişlerdi.

Öte yandan, onun telefon numarasını bilmediğine göre oraya gitmesi gerekecekti. Ama öncelikle, ablasına telefon edip nasıl olduğunu öğrenmeliydi.

Numarayı çevirirken, içinden ablasının ve bebe-

ğinin iyi olmalarını diledi. Telefonu açan annesi telaşla, "Sara, ben de senin için endişelenmeye başlamıştım," dedi. "Seni birkaç kez aradım, ama cevap veren olmadı. Neredesin? Ne..."

"Ben evdeyim, Anne. Buraya dün gece geldim. Önce telefon etmem gerektiğini biliyorum, ama... Her neyse, yeni komşunuz arabamı görüp geldiği için çok şanslıyım. Söylesene, Jacqui ve bebek nasıllar?"

"Jacqui iyi. Bebek de çok iyi. Bir kızları oldu. David ve Jacqui iki oğlandan sonra bir kızları olduğu için çok mutlular."

"Harika bir haber bu!"

"Bebeğe Jessica adını verecekler. Biliyorsun, erken doğdu. Doktor, onları birkaç gün hastanede tutmayı planlıyor. Bu yüzden de, baban ve ben burada bir hafta daha kalmayı planlıyoruz."

Bir hafta.

Bunu duyan Sara alt dudağını kemirmeye başladı.

"Siz gelene dek benim burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki, yok. Orası hala senin evin, tatlım. Sen senelik izne mi ayrıldın?" Annesi bir an tereddüt ettikten sonra endişeyle, "Sara, yoksa hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır, her şey yolunda." İşle ilgili kararını annesiyle babasına, geri döndüklerinde açıklayabilirdi. O güne dek onlara duygularından hiç bahsetmediği hal-

de, özellikle annesinin Ian'a olan hislerini bildiğinden kuşkulanıyordu. Annesi büyük ihtimalle, işten ayrıldığına çok sevinecekti.

Anna ve onun acımasız sözlerini ailesine anlatmaya niyetli değildi. Zaten oraya gitmesinin bir sebebi de, meraklı arkadaşlarının sorularından kaçmaktı. Onların aslında iyi niyetle soracakları sorulara katlanamayacağından emindi.

Almacı yerine koyar koymaz telefon çalınca, şaşırdı. Hattın diğer ucundaki ses Stuart'a aitti.

"Dün gece kaçta buluşacağımızı konuşmadığımızı hatırladım. Benim köye gitmem gerek. İstersen, dönüşte uğrayıp seni alırım."

"Neden olmasın? Yani, bir sakıncası yoksa..."

"Eğer olsaydı, bunu teklif etmezdim."

Bu cevap Sara'yı huzursuz etti. Onun açık sözlülüğüne hala alışamamıştı. Ian asla böyle açık sözlü davranmazdı. Ian... Ian... birden boğazına bir yumru tıkandığını hissetti.

Stuart'ın ona kaçta geleceğini söylediğini işitince, bir cevap vermesi gerektiğini fark etti, ve kibarca, "Etrafı gezmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de öyle."

Nedendir bilinmez, bu sıradan cevap içinde bir şeylerin kıpırdamasına sebep olmuştu.

Kalbi önce uzun zamandır hissetmediği bir heyecan, ardından da korkuyla doldu.

Aslında ortada korkacak bir durum yoktu. Stuart Delaney'den korkuyor olamazdı, öyle değil mi? Ken-

dini uzun zamandır kimsenin yanında bu kadar rahat hissettiğini hatırlamıyordu.

Belki de sebep buydu. Onun yanında bu kadar huzurlu olduğu için beyninde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Zor günler geçirdiği bir sırada, yapacağı en büyük aptallık bir erkekle duygusal ilişkiye girmekti.

Duygusal ilişki mi?

Stuart Delaney ile mi?

Bir gece öncesine kadar kendisi için bir yabancı olan bu adam hakkında neler düşünüyordu?

Bu çok saçmaydı. Hatta imkansızdı.

Zaten Ian'ı severken, başka bir erkeğe aşık olma ihtimali sıfırdı.

Sonunda, gereğinden fazla kuşkucu davranarak kendi kendine sorun yarattığına karar verdi. Stuart Delaney'den tedirgin olması için bir sebep yoktu. Ne de olsa, kendisi gibi onun da kalbi kırıktı. Doğal olarak Stuart da, duygusal bir ilişkiye girmekten çekinirdi. Acaba onun ilişkisi ne zaman bitmişti?

Oldukça çekici bir erkekti. Gerçi, Ian kadar yakışıklı değildi, ama iriyarı sportmen erkeklerden hoşlanan kadınlar için ideal sayılabilirdi.

İlişkisi bittiğinden beri hiç kimseyle birlikte olmuş muydu? Genelde, bunun erkekler için çok daha zor olduğu söylenirdi. Tabii, o Ian ile hiçbir zaman sevgili olmadığı için bunu bilemezdi. Ne yazık ki, o güne dek hiç kimseyle birlikte olmamıştı.

Ian'ın bir gün onu sevip, arzulayacağını umut ettiği zamanlarda bu konu onu hiç rahatsız etmiyordu. Ama artık gerçekle yüzleşmesi gerekiyordu.

Yirmi dokuz yaşındaydı ve Anna'nın dediği gibi, hala bakireydi. Buruk bir şekilde gülümserken, o ana kadar bir sevgilisi olmamasının onun üzüp üzmediğini düşündü. Biriyle birlikte olmamak o kadar da yanlış bir şey değildi.

Aslında, yirmi dokuz yaşına geldiğine göre, biriyle sadece seks için birlikte olmayı istemeyecek olgunluğa erişmişti. Zaten bir erkeğe derin duygular beslemediği takdirde kimseyle sevişemezdi. Bu karakterine aykırıydı.

Eğer Margaret'in tavsiyesine uyup, hoşlandığı bir erkekle aile kurmaya karar vermediği takdirde, hiç kimseyle birlikte olamayacaktı.

Bir gecelik bir ilişkinin sonunda hamile kalarak, o çocuğu yalnız büyütme fikri de ona ters geliyordu. Peki ya aşık olursa? Ama bunun da başına gelmeyeceğinden emindi. Zaten bir kez aşık olmak başına yeterince dert açmıştı.

Onu sevmekten bir gün vazgeçse bile...

İç çekerek, bunları düşünmenin faydasız olduğuna karar verdi. En iyisi, aklını bu kadar duygusal olmayan konulara yöneltmekti.

Stuart Delaney'in kalp sızısını unutmak için bir yol bulup bulmadığını merak ediyordu. Eğer bulduysa, belki ona da birkaç tavsiyede bulunabilirdi.

Karşı cinsten biriyle dostluk kurmaktan ve onla-

ra sırlarını açıklamaktan çekinen biri için, Stuart Delaney'in yanında kendini fazla rahat hissediyordu.

Belki de, ilk tanışmalarında aralarındaki bütün duvarlar bir anda yıkıldığı için, onu çok uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyordu.

Saatine bakıp onun gelmesini beklerken, heyecanlandığını fark etti. Onu göreceği anı düşündükçe, içi bir tuhaf oluyordu.

Stuart'ın söylediği saatten biraz önce geldiğini görünce çok şaşırdı. Çünkü Ian randevularına asla erken gitmezdi. Aksine, sürekli geç kalır ve karşısındakine zamanında gelecek kadar değer vermediğini hissettirirdi. Sara çantasını alıp kapıdan çıkmaya hazırlanırken, buruk bir şekilde Ian'ın Anna'yı hiç bekletip bekletmediğini düşünüyordu.

Ama onu beklettiğini sanmıyordu, çünkü Anna hiçbir erkeği bekleyecek bir kadın değildi.

Evin kapısını kilitlerken, Anna ve Ian'ın, konu bencillik olduğunda iyi bir çift oluşturduklarına karar verdi. Bunu düşünmek bile olduğu yerde donup kalmasına sebep olmuştu. Ian için çalıştığı uzun yıllar boyunca, onu bir kez olsun, içinden bile eleştirdiğini hatırlamıyordu. Oysa artık onun zayıf yönlerini kolaylıkla görmeye başlamıştı.

Birdenbire, Ian'dan nefret bile edebileceğini fark edince şok geçirdi. Yakışıklılığı ve de sadece yüzeyde kalan çekiciliği bir kenara atılırsa, geriye ne kalıyordu? Oldukça bencil ve kendini beğenmiş bir karakter yapısı...

Bunu fark etmek Sara'yı huzursuz etmişti. Çünkü o, dış görünüşe önem vermeyen bir insan olduğunu zannederdi. Öte yandan Ian ile tanışıp aşık olduğunda sadece on dokuz yaşında olduğunu unutmamalıydı. Ama on yıl içinde hiç mi bunları görememişti?

"Bir sorun mu var?"

Bahçe kapısını açıp içeri giren Stuart'ın sesindeki endişeyle panikleyen Sara başını hayır anlamında salladı.

"Çok şükür. Ben de kötü bir haber aldığını sanmıştım."

Kötü haber mi? Ian'ı mı kastediyordu?

Sara'nın şaşkınlıkla ona baktığını gören Stuart açıklama gereği duydu. "Annenle ablandan demek istemiştim."

Sara kızardığını hissetti. "Hayır. Hem ablam hem de kızı çok iyilermiş. Ama annemler bir süre daha orada kalmayı planlıyorlar. Aslına bakarsan, yarın Ludlow'a gidip bebek için bir armağan ve tebrik kartı almalıyım. Bebeğe Jessica adını vereceklermiş."

Stuart, "Çok hoş," dedi. "David hayatından memnun muymuş?"

"Bulutların üzerindeymiş. Ne de olsa uzun zamandır bir kız çocuk istiyorlardı."

"Akıllı adam. Ben de her zaman ciddi bakışlı, at kuyruklu kızlarım olsun isterim. Aslında erkek çocuklarına karşı değilim, ama..." Birden gülerek, "Gördüğün gibi, otuzlarına gelince çocuk sahibi olmak için

yanıp tutuşan sadece kadınlar olmuyor," diye ekledi.

Sara yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sen de mi çocuk istiyorsun?"

Ian'ın çocukları insanı rahatsız eden küçük yaratıklar olarak gördüğünü bildiğinden, bütün bekar erkeklerin de aşağı yukarı böyle düşündüklerini zannediyordu.

"Hem de çok. Sen istemiyor musun?"

Böyle açık bir cevap ve onu izleyen soru Sara'yı sarsmıştı. Onun yanında ne kadar rahat olursa olsun, açık sözlülüğüne hala alışabilmiş değildi.

Tedirgin bir şekilde, "Evet... istiyorum," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan..." Bir an tereddüt ettiyse de, Ian hakkındaki gerçek duygularını saklamadığı gibi diğerlerini de Stuart'tan saklamaya gerek olmadığını düşünerek konuşmaya devam etti.

"Londra'dan ayrılmadan önce komşum ve yakın dostum olan Margaret bana çocuk sevgimi paylaşan birini bulup evlenmemi önerdi. Ona göre biyolojik saatim hızla ilerlediği için, ortak yönlerim olan, iyi bir erkekle *artık* yuva kurmalıymışım."

Stuart pek şaşırmış görünmüyordu. "İlk bakışta, bugünün ahlaki değerleri ve yaşam koşullarına aykırı bir öneri gibi görünse de, çok değil, bir yüzyıl önce evliliklerin böyle gerçekleştiğini biliyoruz."

"Belki de, o zamanlar insanların seçenekleri çok kısıtlıydı. Hem boşanma imkanı da yoktu. Bu yüzden de, evli çiftler mutlu olmasalar da birlikte yaşamaya devam ediyorlardı. Öte yandan, o zamanlar eşlerin

birbirlerini bugün olduğu kadar sık görebildiklerini de zannetmiyorum. Ne de olsa, kalabalık aileler halinde yaşanıyordu ve çiftlerin birbirine ayıracak pek fazla zamanı yoktu."

"Doğru. Anladığım kadarıyla, arkadaşının önerisini pek beğenmemişsin."

Sara Land Rover'e yürürken, "Aslında çocuk sahibi olmak istiyorum, ama sevmediğim bir erkekle evlenemem," diye yanıt verdi.

Stuart onu yine şaşırtarak, "Sevginin pek çok değişik türü vardır," dedi. "Sana saçma gelebilir, ama ben sadece aşk gibi bir duygu üzerine bir erkekle kadın arasında sağlam bir ilişki kurulamayacağını düşünüyorum."

Sara itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı. "Peki ya arzu? Eminim..."

Stuart'a, bal rengi gözlerinin birden koyulaştığını fark edebilecek kadar yakın duruyordu. Bunu görmek bile birden ürpermesine sebep olunca, utanç içinde kızardı.

Pek tanımadığı bir erkeğin yanında nasıl olup da, bu konuyu açmıştı? Bu konuyu Ian ile kesinlikle tartışamayacağını biliyordu.

"Aşk olmadan da, arzu duymak mümkündür. Öte yandan, ben sadece fiziksel çekim üzerine bir evlilik kuramam. Fakat, aşk gibi arzunun da pek çok çeşidi olduğuna inanıyorum. Hayatlarındaki en önemli kavram seks olan bir çift için beraberlik seks demektir. Ama sosyal konum, para veya çocuk sahibi olmak

için evlenen de çok. Bana sorarsan, ortak amaçlar ve ilişkiyi yürütme isteği üzerine kurulu bir evlilik, sadece insanın gözlerini kör eden bir arzudan daha sağlamdır."

"Madem çocuk istiyorsun, o halde neden..."

Sara cümlesini tamamlamadı. Nasıl olur, Stuart'ın da kendisi gibi sevdiği insanı kaybettiğini unutabilirdi?

Ama Stuart onun yerine cümleyi tamamlayarak, "Neden mi evlenmedim?" dedi. "Belki de, doğru kadını bulamadığım içindir. Benim mesleğimdeki bir erkekle evlenmek kolay iş değil. Her gün geç saatlere kadar çalışmam gerekir. Tatil ve bayramlarda bile çalışmak zorunda olduğum için, benimle evlenecek kadın sabırlı ve çok özel biri olmalı."

Sara'nın cipe binmesine yardım ettikten sonra kapısını kapadı.

"Bu işte, her türlü hava koşullarında açık havada çalışmaya gönüllü işçi bile bulmak zordur. Bu işi yapacak kişinin, doğayı sevmesi ve bu işe gönül vermiş olması gerek."

Sara onu dinlerken bu duygusal erkeğin günün birinde çok iyi bir baba olacağına büsbütün inandı. Sevdiği kadının onu neden reddettiğini bir türlü anlayamıyordu. Eğer Stuart gibi bir erkek *onu* sevseydi...

Stuart gibi bir erkek mi?

Ama o, Stuart ile taban tabana zıt bir karaktere sahip olan Ian'ı seviyordu.

Stuart'ın sahip olduğu meziyetleri Ian'ın eksikleri ile karşılaştırmaya devam edemezdi. Zaten bunun tek sebebi, son günlerde yaşadıkları yüzünden bir bunalım geçiriyor olmasıydı.

Ayrıca, Stuart'ın meziyetlerini görmek bir şeydi, onu dört çocuğun babası olarak hayal etmek, başka bir şey.

Eve vardıklarında Stuart özür dilercesine, "Henüz evin ön kapısını kullanmaya alışamadım," dedi. "Aslına bakarsan, henüz evle ilgili pek fazla bir şey yapmaya vaktim olmadı. Zaten içine taşınana dek, evin bu kadar büyük olduğunu da fark etmemiştim."

Sara, "Burada kalabalık bir aile yaşayabilir," diye mırıldandı.

Bunun üzerine Stuart dönüp ona baktı. Ardından da, "Hatta bir kabile bile yaşayabilir," diye güldü.

Her ikisi de kahkahalara boğulmuştu. Sara bir yandan gözlerinden yaşlar gelerek gülerken, bir yandan da böyle neşeli bir anı Ian ile paylaşamayacağını düşünüyordu. Çünkü onun espri anlayışı başkalarının eksikleriyle alay etmekten ibaretti.

Stuart ciddileşerek, "Bu arada evraklarımın içinde bulunduğu karmaşaya da bir göz atacak mısın?" diye sordu.

"Tabii. Bunu memnuniyetle yaparım. Böylece, annemle babam dönene dek kendimi oyalayacak bir şey bulmuş olurum."

"Öğle yemeğine kalacağını düşündüm, ama bu kez yemeği Mrs. Gibbons hazırlamadı. Köye indiğim-

de taze balık aldım. Umarım, seversin."

Sara, "Bayılırım," dedi. Ardından da ekledi. "Ayrıca, evi gezmek için de sabırsızlanıyorum."

"Ama evin kesinlikle dekorasyon dergilerindekine benzemediğini bilmelisin."

Sara bir kahkaha attı. "İyi. Çünkü başka insanların mükemmelliği, kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor."

Stuart cipin kapısını açarken, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Ardından da, cipten inmeye çalışan Sara'yı durdurdu. "Burası çok yüksek. İzin ver, sana yardım edeyim."

Sara ona çocukluğundan beri ciplerden inmeye alışık olduğunu söyleyecekken, birden bundan vazgeçti.

Anna'nın kırıcı sözlerinden sonra bir erkeğin, gerekli olmadığı halde, ona yardım etmesi hoşuna gitmişti. Böylece kendini narin ve asla olmadığını bildiği kadar çekici hissediyordu. Ian ona hiç böyle davranmazdı. Kendisi de, Ian yüzünden diğer erkeklerin o güne kadar kendisine böyle davranmasına izin vermemişti.

Bu yüzden de, Stuart'ın davranışları çok hoşuna gidiyordu. Onun kapıyı açmaya geldiğini görünce, gülümseyerek beklemeye başladı.

Stuart'ın sadece elini uzatıp inmesine yardım edeceğini sanmıştı. Oysa, o uzanıp sıkıca belinden tutarak onu bir kez daha şaşırttı.

Sara, onun bal rengi gözlerine bakınca, ellerinin

teninde yarattığı ürpertiyi fark ettiğini anladı. Lise yıllarındaki masum öpüşmeler dışında hiçbir erkekle yakınlaşmadığından, bu ürpertilerin çok doğal olduğunu düşünüyordu. Masum öpüşmeler. Elinde olmadan Stuart'ın dudaklarına baktı. Kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı.

Onun ne kadar çekici bir erkek olduğunu düşünerek, damarlarındaki kan adeta tutuşuyordu. Bu ateş bütün sinir sistemini etkisi altına almış gibiydi. Böyle zayıf davrandığı için kendinden nefret ediyordu. Daha fazla dayanamayıp gözlerini kapatınca Stuart endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

Sara gözlerini açarak ona bakmaya başladı.

"Ben...ben..."

"Titriyorsun."

Bu sözcükler adeta onu suçlar gibiydi. Sara ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Olanları Stuart'a nasıl açıklayabilirdi? Bu imkansızdı. Onun kadar anlayışlı bir insana bile, kendisini çok seksi bulduğunu, bu yüzden de vücudunun kontroldan çıktığını söyleyemezdi.

Nabzı hala normale dönmemişti. Yıllardır tatmadığı bir heyecan göğüs uçlarının dimdik olmasına ve midesinin kasılmasına sebep oluyordu.

İnsan karşısındakine bunu *nasıl* açıklayabilirdi?

İçinde, uzanıp onu öpmek için karşı konulmaz bir arzu duyduğunu söyleyecek değildi herhalde.

Kendi kendine, aslında onu arzulamıyorsun, diye telkin etti. Bunların tek sebebi Anna idi. Onun

sözleri o kadar derinlere işlemişti ki, haksız olduğunu kanıtlamak için Sara bilinçaltı her şeyi yapmaya hazırdı.

Ama nasıl? Stuart'ın onunla sevişmesini sağlayarak mı?

"Sara."

Hala tepeden tırnağa titriyordu ve bunu fark eden Stuart'ın sesi endişeliydi.

"Ben... ben iyiyim."

Onun bakışlarından kendisine inanmadığını anlayabiliyordu. Ama sebebini daha fazla araştırmadan, cipten inmesine yardım ettiği için Stuart'a minnettardı. Zaten o an dizleri titrediğinden, bu yardıma çok ihtiyacı vardı.

Stuart onu yere indirirken saçları bir an için yanağına değince, belini saran ellerinin kasıldığını hissetti.

"Parfümün çok güzel."

Parfüm mü? Sara onun ne demek istediğini anlamamıştı.

"Ama ben parfüm sürmem ki."

O sabah saçlarını yıkamıştı. Stuart'ın parfüm zannettiği koku, şampuanın kokusu olmalıydı. Belli etmeden ona doğru eğilseydi, Stuart'ın teninin ılıklığını hissedebilir miydi? Acaba onu...

"Eğer fikrini değiştirdiysen veya kendini iyi hissetmiyorsan..."

Onun bir şeyler söylediğini duyan Sara cevap vermek için kendini toparlamaya çalıştı. "Hayır, ben

iyiyim."

Bakışları elinde olmadan yeniden dudaklarına kayınca, Stuart onu öpseydi, ne yapardım, diye düşündü.

Onu cipten indirirken aklından geçenleri okumuş olabilir miydi?

Güçlükle yutkundu. Stuart böyle bir şeyi anlamadığı için memnun olmalıydı. Zaten bu tip hislere kapılması bile yeterince utanç vericiydi.

Ona neler oluyordu? Ian'ı sevdiği yıllar boyunca başka erkeklere hiç ilgi duymamıştı. Ama o an neler hissettiğini düşününce...

Bu duygular sadece yıllarını bir hiç uğruna harcadığının farkına varmasının yarattığı bir tepki olabilirdi, o kadar. Anlaşılan bilinçaltı onu bir şeyleri kanıtlamaya çağırıyordu. Artık zaafının ne olduğunu anladığına göre, bunu kontrol altına alabilirdi. Paniğe kapılması için bir sebep yoktu. Kendisine hiç yakışmayan bu davranışlarının sebebini anladığına göre, bunun bir daha asla olmamasına gayret gösterebilirdi. Bu elindeydi.

Anormal davranışlarının nedenin anlayıp içi rahatladıktan sonra, Stuart'ın yanında huzurlu bir şekilde yürümeye başladı.

Bir yandan da onu süzüyordu. Bu adamda onu çeken neydi acaba? Ian'a yıllarca duyduğu duygulardan farklı bir şeydi, orası kesindi ama hangisi sevgiydi?

Belki de Stuart'a sadece arzu duyuyordu. Kendi

kendine yanaklarının kızardığını hissetti. Ancak, içinden bir ses bunda utanılacak birşey olmadığını söylüyordu. Zaten Ian'a böyle bir arzu duymaması garipti. Hatta, Anna ile Ian onun bu saflığıyla alay etmekte haylıydılar.

Sara kendini toparlamaya çalıştı. Sözümona, bu aşırı dereceye varan tutkularını dizginleyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Evi gezdikten hemen sonra yemeğe oturmaya ne dersin?

"Önce evraklarına bakmamı istemez misin?"

Stuart gülümseyerek, "Seni boş bir mideyle o karmaşanın içine atamam," dedi.

"Durum o kadar kötü mü?"

"Zannettiğinden de kötü."

Sara bir kahkaha attı. Her geçen dakika ondan daha fazla hoşlanmaya başlıyordu. Hatta, böyle bir yakınlık kurduğu bir başkası olmadığını düşünüyordu.

Keşke Land Rover'den inerken o aptal duygulara esir olmasaydı. Neyse ki, Stuart onun üzerindeki etkisinin farkında değildi.

"Yemeği hazırlamam için bana birkaç dakika izin verirsen, sana evi gezdiririm. Aslında, sen evin tarihini benden iyi biliyorsundur."

Onun yemek hazırlamasını izlerken, teoride kadınlarla erkeklerin ev işlerini paylaşmalarından yana olduğu halde, bir erkeğin bu kadar iyi bir aşçı olması-

na içerlediğini hissetti.

Öte yandan, Stuart öğle yemeğini onun hazırlamasını beklese mutlu olur muydu, bilemiyordu. Ayrıca bunu neden isteyecekti? Belki Stuart ne kadar becerikli olduğunu göstererek onu etkilemek istiyordu. Bu, ne kadar da saçma bir düşünceydi.

Stuart'ın, "Korkarım ki, ancak çok basit yemekler pişirebiliyorum," dediğini duyunca, düşüncelerinden sıyrılmak zorunda kaldı. "Sadece balık, haşlanmış patates ve biraz da salata hazırlayabildim. Maalesef, sos hazırlamayı bilmiyorum."

Oysa, Sara biliyordu. Annesi ona daha küçükken yemek pişirmeyi öğretmişti. Zaten, Londra'dayken en büyük zevki arkadaşlarını davet edip, onlara lezzetli yemekler hazırlamaktı. İnsanların, pişirdiklerini zevk alarak yediklerini görmek çok hoşuna gidiyordu.

Ian ile onu yemeğe davet edecek kadar yakın olsalardı bile, onun dışarıda yemek isteyeceğini tahmin ediyordu. Çünkü Ian pahalı ve popüler restoranlarda görünmekten hoşlanırdı. Yediği yemeğin lezzetinin ise, onun için fazla önemi yoktu.

Stuart balıkları fırına koyduktan sonra Sara'ya dönerek, "Büyük tur için hazır mısın?" diye sordu.

Sara da başını, evet, anlamında sallayarak ayağa kalktı.

"En üst kattan başlayıp, aşağı ineriz diye düşünmüştüm. Ama çatıya çıkmayalım. Orası çok pis."

Sara, "Kaç tane yatak odası var?" diye sordu.

"On iki, ama küçük odaları tuvaletlere çevirerek bu sayıyı sekize düşürmeyi planlıyorum."

Sara, "Odalardan birini konforlu bir çalışma odasına dönüştürebilirsin," diye önerdi. "Bilgisayarını da..."

"Bilgisayar mı? Hayır, teşekkür ederim. Bilgisayarlarla aram pek iyi değil."

Sara yine bir kahkaha attı.

"Belki de, sana uygun bir program kullanmıyorsundur. Artık kullanımı çok kolay olan programlar..."

"Olabilir, ama ben yine de bilgisayarlardan pek anlamıyorum. Aslında, bu modern çağda halimden utanmam gerekir." Omuz silkerek koridorun kapısını açtı. Pencereden dışarısını işaret ederek, "Bir gün mutfak kapışının açıldığı bahçeyi daha yararlı hale getirmeyi planlıyorum," dedi. "Eskiden orada bir sera olduğunu biliyor muydun?"

Sara ona dönerek, "Bunun için çok zaman ayırman gerekmeyecek mi?" diye sordu.

"Hımm. Ama ağaçlandırmada çalışan işçilerin boş vakitlerinde bana yardım edebileceklerini düşünüyorum. Bu mümkün olmadığı takdirde, günün birinde evlenirsem eşimin iyi bir bahçıvan olmasına özen gösteririm." Stuart bir an sustuktan sonra, "Sen bahçe ile uğraşmaktan zevk alır mısın?" diye sordu.

Aslında bu çok sıradan bir soruydu ve bir önceki yorumun üzerine sorulmuş olmasının da özel bir anlamı yoktu. Ne de olsa Stuart, başarısız bir ilişki sonucu kalbinin kırıldığını ima etmemiş miydi? Ayrıca,

onun da benzeri bir tecrübe yaşadığını biliyordu. Sara'nın bu kadar heyecanlanması son derece aptalcaydı.

"Evet, hem de çok zevk alırım," dedikten sonra sesinin garip çıktığını fark ederek telaşla pencereden uzaklaşıp kapıya doğru yürümeye başladı.

Evin geri kalanı Stuart'ın daha önce de söylediği gibi, çok bakımsızdı. Birkaç odada tamirat yapıldığı halde, binayı tümüyle kullanılır hale getirmek için uzun bir çalışma gerekiyordu.

Sara evi gezmeyi bitirdiklerinde, "Ama bunu yapabileceğini biliyorsun," dedi. "Ne de olsa, mutfakta mükemmel bir iş başarmışsın."

"Teşekkür ederim. Yine de, merdiveni orijinal haline getirebileceğimden o kadar da emin değilim. Sanırım, doğru malzemeyi bulmak için iyi bir araştırma yapmam gerekecek."

Sara, "Zor bir iş olduğunu biliyorum," diyerek onayladı. "Ama sonucun, bütün çabalarına değeceğinden eminim. Sana gıpta ettiğimi bilmelisin."

Stuart ona soru soran gözlerle baktı.

"Bu zor bir iş ama istediğin değişiklikleri yaptığında burada oturacak olan yine sensin. Evin içinde yaşarken, onu o halde getirmek için nasıl uğraştığın bileceksin."

Stuart duygusuz bir sesle, "Pek çok kadın seninle aynı görüşü paylaşmazdı," deyince, Sara onun ilişkisi-

nin buraya taşınma kararıyla ilgili olduğunu anladı.

Anlaşılan Kanadalı sevgilisi- Stuart, Kanada'da çalıştığını söylediği için kadının Kanadalı olduğunu varsayıyorduİngiltere'ye yerleşme fikrinden hoşlanmamıştı. Oysa kendisi onun yerinde olsa, bu evi dekore etme fırsatını kesinlikle kaçırmak istemezdi. O an bile gözlerini kapatınca bir gün evin bitmiş halini hayal edebiliyordu.

Öğle yemeği boyunca Stuart ona işinin detaylarından bahsetti. Sara, büyük ağaçların bir yerden bir yere nakledilmelerini hala çok ilginç buluyordu. Bu yüzden de, onu keyifle dinledi.

Stuart, onun evrakları düzene sokabileceğini söylemesi üzerine çok etkilenmişti. Sara ise, onun bu haline kahkahalarla güldü.

Yemekten sonra Stuart onu isteksiz bir şekilde çalışma odasına götürürken, istediği an fikrini değiştirmekte serbest olduğunu yineledi.

Aslında oda gerçekten de çok karışıktı. Ama Stuart ona evrakların yerlerini gösterirken, Sara onun bir düzen kurmaya çabaladığını anladı.

Ona bilgisayar kullandığı takdirde, işlerin çok daha çabuk yürüyeceğini anlatırken, her gün çok az bir zaman ayırmasının yeterli olacağını söyledi.

"Ne kadar zaman ayırmam yeterli olur?" diye Stuart biraz ilgilenir gibi oldu. "Şu an sürekli ağaçlar dikiliyor ve çok meşgulüm."

Sara ona düşünceli bir şekilde baktıktan sonra, "Bence bu aralar iki ya da üç saatini bilgisayar başın-

da geçirmen yeterli olur," dedi.

"Eğer sen iki üç saat diyorsan, demek ki, bu benim iki veya üç günümü alacaktır."

Sara bir kahkaha attı. "Bu iş için yarım gün çalışacak birini bulmayı düşündün mü?"

"Buraya ne zaman adım atsam, başka bir şey düşünemiyorum. Ama bunun için pek fazla para ayıramayacağım için gerekli özelliklere sahip birini işe alamam." Bir an düşündükten sonra, "Senden bana yardım etmeni isteyemem, öyle değil mi?" dedi. "Ne de olsa sen buraya..."

Sara buruk bir şekilde, "Buraya gelmemin tek sebebi, Ian'ın beni istemeyeceği gerçeğini kabullenmekti," dedi. "İnan bana, şu an aklımı meşgul edecek bir işe çok ihtiyacım var." Birden gereğinden fazla ısrar ettiğini düşünerek sustu. Belki de, Stuart kibarca onu işe almak istemediğini söylemeye çalışıyordu. Onun evinde uzun saatler boyu çalışmasını istemiyor olabilirdi.

Oysa Stuart, "O halde, burada kaldığın sürece yarım gün benim için çalışmaya ne dersin?" diyerek teklifte bulundu. "Daha önce de söylediğim gibi, pek fazla maaş ödeyemem, ama gerçekten zaman geçirmek için bir uğraş arıyorsan..."

Stuart için çalışmak mı?

Bu, her gün onunla birlikte olmak demekti.

"Çok üzgünüm. Sana böyle bir teklifte bulunmamalıydım. Tabii ki, sen..."

Sara, "Tabii ki, çalışmak istiyorum," diye atıldı.

"Sadece bu işi bana acıdığın için önermiş olmandan korkuyordum." Bunu itiraf ederken yanaklarının kızardığını hissetti. Onunla ne kadar iyi anlaşırsa anlaşsın, Stuart yine de bir erkekti. Bu yüzden de, onun bir kadın olarak içinde taşıdığı güvensizliklerini anlayamazdı. Anna'nın alaycı konuşmalarının onun özgüvenini ne çok yaraladığını tahmin bile edemezdi.

"Bu işi sana acıdığım için önerdiğimi mi zannettin?" Stuart başını sallayarak, "*Kendime* acıdığım için teklif etmiş olabilirim," dedi. "Sana kesinlikle acımıyorum. Bana sorarsan, ondan kurtulduğun için çok şanslısın. O adam senin gibi bir kadının gitmesine izin verdiği için çok aptal olmalı."

Sara şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Stuart bir an susup bekledikten sonra, "İnan bana," dedi. "Bir süre benim için çalıştıktan sonra, iyilik yapanın aslında *kendin* olduğunu anlayacaksın."

Mantığı bu konuyu biraz düşünmesini emrettiği halde, Sara, "Senin için çalışmak istiyorum," dedi. "Eğer senin istediğin de buysa..."

Stuart gözlerinde Sara'nın anlayamadığı garip bir bakışla, "Benim istediğim mi?" dedi. "En azından bu bir başlangıç. Eğer botlarını yanında getirdiysen, araziye de çıkabiliriz."

Sara, "Ben burada büyüdüm, unuttun mu?" dedikten sonra ekledi. "Botlarım, Land Rover'de zaten."

"Harika! Sonra da ağaçlara bakmaya gideriz." Stuart'ın gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ben hemen gidip botlarını alayım."

Sara botlarını kendi alabileceğini söylemek üzereyken onun mutfak kapısını açıp dışarı çıktığını gördü. Cipe gidişini izlerken, Stuart'ın teklifini kabul etmekle doğru bir iş yapıp yapmadığını düşünüyordu. Gerçi, fikir değiştirmek için artık çok geçti. Birden, işe başlamak için sabırsızlandığını fark edince şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

İçinden buz gibi bir ses alaycı bir şekilde, kağıtları düzeltmek için mi sabırsızlanıyorsun, diye soruyordu.

Sara sürekli aynı hataları tekrarlayan aptal kadınlardan biri olamazdı. Ian'a beslediği duygularının benzerlerini Stuart için de hissetmemek için elinden geleni yapacaktı.

Zaten ikisi birbirinden çok farklıydı. Hem, yaşanan durumlar arasında da en küçük bir benzerlik yoktu. Sara Ian'a, onun için çalışmaya başlamadan çok önce aşık olmuştu. Ayrıca Stuart'a aşık olma tehlikesi de yoktu. Ne de olsa, Ian'ı severken başkasına aşık olamazdı.

Ian.

Botlarını giyip Stuart ile yürümeye başladığında, Ian'ı son birkaç gündür ne kadar az düşündüğünü fark etti.

Sırtının ürperdiğini hissedince kendine hakim olmaya çalıştı. Onu düşünmemesi çok iyiydi, öyle değil mi? Zaten oraya gitmesinin asıl amacı da bu değil miydi? Ne de olsa, Ian hiç oraya gitmediği için, orada onunla ilgili anıları yoktu.

Bir saat kadar sonra Stuart'ın yanında durmuş, onun devasa ağaçların nakledilmelerini anlatmasını hayretle dinliyordu.

"Bazı durumlarda yeterince hızlı davranabilirsek, nakledildiği için kurumaya başlayan ağaçları kurtarmamız mümkün oluyor."

Stuart yaptıklarından bahsettikçe, Sara onun işini giderek daha büyüleyici bulmaya başlamıştı. Ona göre, bir ağaç yerinden bir kez oynatıldı mı, yaşama şansını yitirirdi.

Stuart, "Bugün fidanlığa göz atmak için yeterli zamanımız yok," dedi. "Ama artık burada çalışacağına göre, istediğin zaman gelip bakabiliriz."

Sara ona vereceği cevabı düşünürken, önündeki dalı görmedi. Hızla yüzüne çarpan dal, hem acı hem de şaşkınlıkla çığlık atmasına sebep olmuştu.

Onun çığlığını duyan Stuart telaşla arkasına dönerek, "Ne oldu?" diye sordu. Sara'nın yüzündeki sıyrıklardan akan kanı görünce, "Tanrım, bu benim hatam," diye onun yanına koştu. "Seni uyarmalıydım. Dur, bir bakayım."

Sara'nın itiraz etmesine fırsat kalmadan yüzünü ellerinin arasına alarak ışığa çevirdi. Üzerine eğilmesiyle birlikte, Stuart'ın sabun kokusu burun deliklerine dolmuştu.

Daha önce biri ona bir erkeğin vücut kokusuyla tahrik olacağını söylese, bunu şiddetle reddederdi, ama yüzünde hissettiği acıya rağmen, elinde olma-

dan Stuart'a sokulduğunu fark etti. Birden onun gömlek düğmelerini açıp ellerini içeri kaydırarak başını göğsüne yaslamanın nasıl bir his olacağını merak etti.

Hissettiklerine itiraz edercesine bir ses çıkarınca onu canını yaktığını zanneden Stuart, "Üzgünüm, bu benim hatam," diyerek tekrar özür diledi. "Hemen eve dönüp, sıyrıkların üzerine alkol sürmeliyiz. Seni o dal konusunda uyarmam gerekirdi."

Sara titrek bir sesle, "Olanlar sadece benim suçum," dedi. Ona çok yakın duran Stuart'ın elleri hala yüzünün iki yanındaydı. Sara onun dokunuşundan uzaklaşmak istiyordu. Çünkü onun yakınındayken aklından geçenler suçluluk duymasına sebep oluyordu. Ondan ne böyle etkilenmeye hakkı vardı ne de bu olanların mantıklı bir açıklaması.

Neler oluyordu böyle? Ian'ın onu reddetmesi bir gecede karakterinde değişiklik mi yaratmıştı? Eskiden erkeklerin çekiciliği onu hiç ilgilendirmezken, artık çok kolay etkilenir hale gelmişti. Stuart'tan uzaklaşması gerektiğini bildiği halde, neden ona doğru bir adım daha atabilmek için kendisiyle savaşıyordu?

Stuart sıyrıkları daha da yakından inceleyebilmek için, elindeki kalın eldivenleri çıkararak tenine dokunmaya başlamıştı.

Sara'nın titrediğini hissedince bir kez daha, "Özür dilerim," dedi. "Derin kesilmediğinden emin olmak istedim."

Konuşurlarken rüzgar Sara'nın saçlarını uçurun-

ca, Stuart bir perçemi alıp geriye itti. Bu dokunuş Sara'nın altüst olmasına yetmişti. Göz göze geldiklerinde, onun da gergin anlar yaşadığını fark etti.

Stuart uzun kirpiklerinin altından, duygu yüklü gözlerle dudaklarına bakıyordu.

Sara içinden dudaklarını diliyle ıslatma isteğinin yükseldiğini hissetti. Stuart'ın bakışlarından, onun da aklından bir şeyler geçtiği anlaşılıyordu.

Sara onun kendisine doğru eğildiğini gördü. Bu öpücükten kaçmak için zamanı olduğunun farkındaydı. Ama heyecan, damarlarında bir uyuşturucu gibi dolaşıyor ve hareket etmesini engelliyordu.

Stuart onu nazikçe öperken, dilini de alt dudağında gezdiriyordu. Onun bu yumuşak hareketleri Sara'nın içini arzuyla doldurmuştu. Ne yaptığının farkına varmadan önce, bedenini onunkine yaslayarak kıvranmaya başladı.

Stuart'ın hızlanan kalp atışlarını ve tahrik olan bedeninden yükselen ılık kokuyu hissedebiliyordu. Onun erkeksi dokunuşu ve gücü, aklını başından almıştı. Birden neler hissettiğini ve yaptığını fark edince itiraz edercesine inledi. Onun kendisini ittiğini gören Stuart kollarını hemen geri çekti.

"Çok üzgünüm."

Sara, Stuart'ın kendi kendisine kızgın olduğunu görebiliyordu.

"Bunu yapmamalıydım. Senin çok çekici bir kadın olduğunu, benim ise, uzun zamandır yalnız yaşadığımı göz önüne alarak beni affedeceğini umut edi-

yorum."

Sara ne diyebilirdi? Ortada bir suç varsa, kendisi de en az onun kadar sorumluydu. Stuart'ın onu öpeceğini anladığı halde, karşı koymamıştı. O an başını çevirmesi yeterli olurdu. Oysa o sadece öpüşmeyi arzulamamış, bunun için Stuart'a cesaret vermişti. Stuart onun kendisine karşılık verdiğini anlamamışsa bile-sözlerinden de anlamadığı ortaya çıkıyordu- Sara, karşılık verdiğinden emindi.

Başını aksi yöne çevirirken Stuart'ın, "Umarım, bu benimle çalışma kararını etkilemez," dediğini işitti. "Bunun bir daha tekrarlanmayacağına dair söz veriyorum."

Sara, Stuart'ın kendisinin de ona karşılık verdiğini anladığından, ama kibarlığının bunu söylemesine engel olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı. "Lütfen, özür dileme. Ne de olsa, ikimiz de yetişkin insanlarız. İkimiz de bunun..." Sözünü tamamlamadan önce onun dudaklarının ılıklığını hala hissedebildiğini ve kalbinin deliler gibi çarptığını düşündü. Sonunda kekeleyerek de olsa, "... fiziksel bir tepki olduğunu biliyoruz," diyerek cümlesini tamamladı.

Stuart ona buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra sertçe, "Sadece fiziksel bir tepki," diye tekrarladı. "Sanırım, haklısın."

Ama bu yorum Sara'nın kalbini kırdı. Land Rover ile eve dönerlerken, onun ne demesini tercih edeceğini düşündü. Hissettiği arzunun onu esir aldığını mı duymak istiyordu? Yoksa, Stuart'ın kontrol altına ala-

madığı bir tutkuyla dolup taştığını mı?

Tabii ki, hayır! Ian onu reddettiği için kendine acıyor ve de Stuart'ın onu çekici bulmasını istiyordu. Böyle hissettiği için kendisinden utanması gerekirdi.

Oysa utanmak yerine kendini terk edilmiş hissediyor, Stuart'ı itmeseydi sonunda neler olacağını merak ediyordu. Öpüşmelerinin sonu sevişmeye varır mıydı? Tabii ki, varmazdı. Zaten kendisi de böyle bir şey olsun istemezdi...

Stuart onunla sevişmek istediği takdirde, tepkisinin ne olacağını kendine bile itiraf etmeye çekinerek yutkundu.

Eve ulaştıklarında Stuart, "Yüzüne yakından bakmam gerek," dedi.

"Buna hiç gerek yok. Artık acımıyor. Birkaç saat kalıp bilgisayar programına alışsam, seni rahatsız eder miyim?"

Stuart buz gibi bir sesle, "Rahatsız etmezsin," dedi.

Sara onun soğuk davrandığını, kendisinin hayal edip etmediğine karar veremiyordu. Belki de, lan tarafından reddedildiği için, normalden daha hassas davranıyordu. Ne de olsa, ilk başta, onun kendisi için çalışmasını teklif eden Stuart olmuştu.

Stuart cipten inerek onun kapısını açtığı halde, bu kez ona yardım etmek için elini uzatmadı. Sadece onun indiğinden emin olana dek, kapının yanında kibarca bekledi.

Sara'nın onun kendisini öptüğü gerçeğini aklın-

dan silip atması gerekiyordu. Zaten, Stuart'ın da dediği gibi, bu birbirlerine yakın durdukları için bir anda ortaya çıkan bir çekimden başka bir şey değildi.

Sara da belki aynı şeyi söylemişti ama sadece durumunu kurtarmak için böyle bir yalana başvurmuştu. Stuart'ın bunu onaylaması ise, buna inanması demekti.

Ayrıca, Stuart'ın olanlardan pişmanlık duyduğu da çok açıktı. Öte yandan, pişmanlık duyması çok normaldi. Onun sevdiği kişiyi çok kısa zaman önce kaybettiğini biliyordu. Anlaşılan sevdiği kadından uzak olmak, erkeğin doğasındaki arzuları öldürememişti. Hem Stuart'ın, olanlardan farklı anlamlar çıkarmasını istemediği de açıktı.

Özellikle de, ona Ian'dan bahsettikten sonra onun kendisini sürekli patronlarına aşık olan bir kadın olarak görmesi çok doğaldı. Eğer böyle düşünüyorsa, bunun aksini kanıtlamak kendisine düşerdi. Ona çalışmaktan vazgeçtiğini de söyleyebilirdi.

Ama bu işi istiyordu. Daha doğrusu aklını Ian'dan ve geçmişinden uzak tutabilmek için bu işe ihtiyacı vardı.

Bu yüzden de, yapabileceği en mantıklı şey, o öğleden sonra yaşananların kendisi için hiçbir anlamı olmadığını ve bu bir anlık hatayı ikisinin de unutmasını istediğini göstermekti.

Sara bu olayı gerçekten unutmuş gibi davranıp davranamayacağı konusunda kendisini tartmaya çalıştı. Yıllarca Ian'a karşı duygularını gizlemeyi başara-

mayan bir insan olarak, pek kendine güvenemiyordu. Ve tekrar gülünç duruma düşmeyi kaldıramazdı.

Kendini çok iyi kontrol edecekti; kararlıydı. Zaten de Stuart'a Ian'a duyduklarını duymuyordu ki...- gizlemeye çalışacağı bir şey yoktu. Yapması gereken, henüz sıyrılamadığı Ian olayından kurtulabilmek için kendini bu yeni işe vermekti...yeni bir adama değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Mola vermenin zamanı geldi. Kahve yaptım. İstersen, mutfakta kızarmış ekmek de var."

Gözlerini ekrandan ayıran Sara, bakışlarını Stuart'a odaklamaya çalışırken kaşlarını çattı.

Yaptığı işe o kadar dalmıştı ki, kapının açıldığını bile duymamıştı. Ama kahvenin bahsi geçtiğinden beri, bir fincan için her şeyi yapabilecek durumda olduğunu anladı. Kızarmış ekmeğe gelince de... öğle yemeğinden beri uzun bir süre geçmiş ve karnı iyice acıkmıştı.

Bilgisayara arkasını dönerek gerindi. Hareketsiz oturmaktan kasları ağrımaya başlamıştı. "Her ikisi de kulağa çok hoş geliyor."

Beş dakika sonra mutfak masasına karşılıklı olarak oturduklarında Stuart, "İşin nasıl gittiğini sormaya bile çekiniyorum," dedi.

"Her şey yolunda. Bilgisayar programın oldukça iyi. Yine de, yeni başlayan biri için biraz karışık olduğunu söylemeliyim."

Stuart, "Politik davranmana hiç gerek yok," dedi. "Ağaç yetiştirmek konusunda ne kadar iyiysem, bilgisayarlar söz konusu olduğunda da, o kadar çaresizim."

Kahvelerini içerlerken Sara elinden geldiğince basit bir şekilde evraklarla ne yapmaya çalıştığını, onları bilgisayara nasıl kaydettiğini anlattı.

Onu büyük bir dikkatle dinleyen Stuart, "Eğer senin patronunun yerinde olsaydım, şimdi geri dönmen için kapında yalvarıyor olurdum," dedi. Birden sustu. "Affedersin, düşünmeden konuştum."

Sara titrek bir sesle, "Önemli değil," dedi. "Artık Ian ile paylaşmayı umut ettiğim her şeyin sadece geçmişte kaldığını kabul etmiş durumdayım. Zaten artık bunun boş bir hayal olduğunu anlıyorum. Ian beni sevseydi bile, bu ilişki yürümezdi."

Stuart'ın soran gözlerle ona baktığını görünce, Sara devam etti. "İkimiz çok farklı insanlarız. Ben çiftlik yaşamından hoşlanırım, o ise, Londra dışında herhangi bir yerde yaşayamayacağını iddia eder. Günün birinde çocuk sahibi olmayı kabul etse bile, onları dadılara bırakmamı isterdi herhalde. Çünkü o her zaman dikkatlerin sadece kendi üzerinde toplanmasından hoşlanır. Asla böyle bir yerde yaşamayı kabul etmezdi..." Ian'ın çok sıradan, bencil biri olduğunu itiraf etmekten korktuğu için birden sustu. Ama Ian gerçekten de, bir kadının hayatının merkezi olmak isteyeceğinden, çocukları rakip olarak görürdü.

Stuart yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Duyduklarım-

dan anladığım kadarıyla, onsuz olman senin için çok daha iyi," dedi. "Bunu zaten sana söylemiştim ama şimdi daha eminim."

Sara da ona katılıyordu. "Doğru, zaten ona hiçbir zaman sahip olmamıştım." Birden sözlerinin cinsel bir anlama çekilebileceğini fark ederek kızardı.

Ama Stuart bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bir fincan kahve daha ister misin?"

Kahveler tazelenip yeniden masaya oturduklarında Stuart, Ian konusuna ilgisini yitirmiş gibiydi. Onun aklını asıl meşgul eden bilgisayarıyla yaşadığı sorunlardı.

"Sally'ye bir bilgisayar alacağımı söylediğimde kahkahalarla gülmüştü."

Sally mİ? O da kimdi?

Yoksa Sara'nın tahmin ettiği kişi miydi? Bir zamanlar Stuart'ın kendisini sevmesine izin verip, sonra onu reddeden kadının adı Sally miydi?

Onun Stuart'a gülüşü, Anna'nın acımasız kahkahalarını hatırlatıyordu. Anna'nın kahkahaları ve acımasızlığı.

"Demek güldü. Bence, bu hiç de düşünceli bir davranış değil."

Stuart da onunla aynı şeyleri yaşamış olduğundan, Sara onun için üzülüyordu. Gerçi, onun kendisi kadar aptalca davranmadığından emindi. Bütün kibarlığına ve iyiliğine karşın, belirgin bir kişiliği vardı.

Öte yandan, onun sevgili Sally'ye sert davrana-

madığını da tahmin edebiliyordu.

Sevgili Sally...

Sara güçlükle yutkunabiliyordu. Gözlerinin yanmaya başladığını hissedince, bilgisayarın başında çok uzun süre oturduğunu düşündü. Öte yandan, normal bir iş gününde bundan çok daha uzun süre bilgisayar başında kalırdı. Ama şu anda bir kıskançlık yüzünden gözyaşı döküyor olamazdı.

Sally'yi kıskanması çok saçmaydı. Belki, ona sadece gıpta ediyordu. Tabii, Stuart ile olan ilişkisine değil de, onun o kadına yönelttiği sevgiye ve arzuya gıpta ediyordu.

Oysa kendisi böyle bir sevgi ve arzuyu hiç tatmamıştı. Böyle giderse de, tatma fırsatını asla yakalayamayacaktı. Zaten yirmi dokuz yaşında olduğuna göre, yoğun bir tutku yaşamak için çok yaşlıydı. Ayrıca, Ian'a hissettiklerine benzer duyguları yeniden başkasına karşı beslemek istemiyordu. Bu, onu mahvederdi.

Margaret ona anlayışlı bir erkekle, mantık üzerine kurulu bir ilişki yaşamasını önerirken çok haklıydı. Tutkunun iniş çıkışlarını yaşamadan ilişki kurabileceği iyi bir erkek...

"Onu düşünmekten vazgeç. Kendini mahvetmen çok anlamsız."

Sara onun düşünüp de kibarlığından söyleyemediği düşünceleri dile getirerek, "Hem de beni istemeyen bir erkek için," dedi. "Haklısın, ama ben zaten Ian'ı düşünmüyordum." Kahvesini bitirip ayağa kalk-

tı. "İşe geri dönsem iyi olacak. Eve gitmeden önce yapmam gereken pek çok şey var."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürürken, Stuart'ın kendisine baktığını hissedebiliyordu. Öte yandan, birlikte bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra onun neden kendisini sessizce seyretme gereği duyduğunu da anlayamıyordu.

Sara yoksa onun kendisiyle ilgilendiğini fakat bunu gizlemeye çalıştığını hayal mi etmeye başlamıştı? Tıpkı Ian'a yaptığı gibi...

Sara bir saat daha bilgisayarın başında çalıştıktan sonra, daha fazla devam edemeyeceğine karar vererek o gün için işi bıraktı.

Stuart onu akşam yemeğine davet etmişti. Bu dostça yaklaşımlarından hoşlanıyordu. İkisi de yalnız oldukları için birlikte yemek yemeleri çok doğaldı. Fakat onun maaşının yanı sıra yemeklerini de karşılamasının haksızlık olduğunu düşünen Sara, bu teklifi reddetti.

Akşam onu evine bırakırken, Stuart oldukça sessiz görünüyordu. Bu yüzde de Sara, yemek teklifini reddederek onu kırmış olabileceğini düşündü. Kendisinin de, bütün gece evde yalnız kalacağını bildiğinden, bu daveti reddettiğine çoktan pişman olmuştu zaten.

Onunla birlikte olmak her zaman hoşuna gidiyordu. İkisinin sohbeti asla rahatsız edici sessizliklerle bölünmüyordu. Stuart açık havada çalışmayı sevdiği

halde, Sara konuşmalarından onun çok çeşitli zevkleri olan bir erkek olduğunu anlamıştı.

Sara'ya göre o her kadının bir dost veya sevgili olarak birlikte hoşça vakit geçirebileceği bir erkekti.

Ama Sara onda daha farklı şeyler de buluyordu. Belki de, bu yüzden artık ondan uzak durmaya çalışıyordu.

Ian'ı sevdiği yıllar boyunca, düşünceleri asla onun cinselliğinin etrafında dolaşmamıştı. Oysa artık...

Stuart, Land Rover'i durdurduğu an, onun gelip kapısını açmasını beklemeden kendini cipten aşağı attı.

Bahçedeki loş ışik Stuart'ın asık yüzünü kısmen aydınlatıyordu. Onun dudaklarının sımsıkı kapalı olduğunu gören Sara, uzanıp ona dokunmak ve bu kadar soğuk davranmaması için yalvarmak isteği duydu içinde bir an.

Hava soğumuşçasına titremeye başlamıştı.

Onun ruh halinin kendisini bu kadar etkilemesine şaşırıyordu. Aralarına kendisinin koymaya çalıştığı mesafeyi yok etmek, ona sokulmak istediğini anlayınca şaşkınlığı bir kat daha arttı. Çünkü o genelde insanlardan uzak durmayı kendine prensip edinmişti... hele özellikle zaafı olduğunu hissettiği ve ona ilgi duymadığından emin olduğu insanlardan.

Kapıya ulaştıklarında durup Stuart'a baktı. "Eğer senin için de uygunsa, yarın saat onda işe başlayıp üçe kadar çalışacağım."

"Demek işi hala istiyorsun."

Sara telaşla," Evet," diye cevap verdi. "Tabii, eğer sen fikrini değiştirmediysen."

"Hayır." Stuart çok huzursuz görünüyordu. "Sen geldiğinde ben dışarıda olacağım. İçeri girebilmen için kapıyı açık bırakırım. Sanırım, sana bir anahtar yaptırmam gerekecek."

Stuart sözlerini bitirdiğinde, Sara onun gözlerinin içine baktı. Aslında ondan uzakta duruyordu, ama yine de tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Gözleri onun dudaklarına kayıyordu. Onun dudaklarına bakmamak için başını hızla aksi yöne çevirdi.

Neyse ki, onun kendi üzerindeki etkisinden haberi yoktu.

Sara neden böyle davrandığını hiç anlayamıyordu. Bu davranışlar onun karakterine hiç uymuyordu. Büyük ihtimalle bunların hepsinin sebebi Anna ve lan'ın kırıcı sözleriydi. Sebep her ne ise, bunların bir an önce sona ermesini diliyordu.

O akşam tek başına yemeğini yerken, gün boyunca lan'ı sadece Stuart'a duyduğu ilgiyle bağlantılı olarak, çok kısa bir an düşündüğünü fark etti. Anlaşılan eve dönerek doğru bir karar vermişti. Londra'dan uzak olduğu takdirde, lan'ı çok daha kolay unutacaktı.

Stuart'ın ona iş teklif etmesi de büyük şanstı. Böylece hem zaman geçirecek hem de zihnini Ian'dan başka konularda yoğunlaştırabilecekti.

Stuart'a bir erkek olarak hissettiği ani ve garip il-

giye gelince... kalbindeki yaralar kapandıkça, bunun zamanla yok olacağından emindi.

Sara kendini kandırarak ya da gerçekten böyle yapması gerektiğine inanarak, o gece kesin olarak erkenden yatmaya karar verdi. Ama yazık ki uyuyabilmesi mümkün değildi.

Gözlerini kapadığı anda Stuart'ı görüyor, beyni sürekli onunla ilgili fanteziler üretiyordu.

Artık Ian hafızasından tamamen yok olmuştu.

Sara birdenbire cinselliğe böylesine düşkünleşmesini anlayamıyor, kendinden utanıyor, kahroluyordu.

Hayatında hiç bilmediği, tatmadığı yakınlaşmaları, aynı zamanda Stuart ile yaşadığı hayallerinden bir türlü kurtulamıyordu.

Peki ama, bunları neden Ian için hiç düşünmemişti?

Bu patlama, belki de, Stuart'ın şahsıyla ilgili bir şey değildi. Sara kendi vücudunun ihtiyaçlarının bilincine varmaya başlamıştı sadece belki de.

Bundan utanması mı, yoksa buna memnun olması mı gerektiğine bir türlü karar veremedi. Sadece yanlış bir şey yapmaktan çok korktuğunu biliyordu.

Daha önce de bu çelişkilere düşmüş, ve cevabını bulamamıştı. Ve yanlış bir şey yapmaktan korkarken, bu yanlışı bir zaaf anında yapıvereceğini de düşünmüyor değildi.

Ancak, Stuart o ortamı yaratmazdı herhalde. Kapıda, onun karşısında tir tir titrerken Stuart büyük

bir rahatlıkla ertesi gün evde olmayacağını söylüyordu. Belli ki ona aldırdığı bile yoktu.

Sara kaderine lanet etti.

ALTINCI BÖLÜM

Aradan bir hafta geçmiş ve ailesi sonunda eve dönmüştü. Sara'nın annesi onun bir süre evde kalacağını öğrenince sevinçten havalara uçtu. Kızının Stuart'ın yanında çalışmaya başladığını öğrenmek ise, sevincini bir kat daha artırmıştı.

Çok geçmeden Sara, annesinin Stuart'ı çok sevdiğini anladı. Aslında annesi Ian ile hiç tanışmamıştı, ama işini bıraktığını söylediğinde ailesinin verdiği tepkiden, annesiyle babasının geçmişini geride bırakmasından memnuniyet duyduklarını anladı.

İstifasının gerçek nedenini onlara söylememişti. Annesiyle babası da, onun Ian'a beslediği duygular konusunda, politik davranarak hiçbir şey söylememeyi yeğliyordu.

Zaten eve dönüşlerini takip eden ilk birkaç gün, yeni doğan torunlarından başka hiçbir konudan bahsedilmedi. Sara'ya gösterebilmek için bebeğin birçok fotoğrafını çekmişlerdi. Annesi resimleri gösterirken Jessica'nın, Sara'nın o yaşlardaki haline çok benzedi-

ğini iddia etti. Sara annesinin bu konuyu biraz abarttığını düşündüyse de, hiçbir şey söylememeyi yeğledi. Kalbindeki sızıyı bastırmaya çalışarak fotoğrafları büyük bir dikkatle annesinin çantasına geri koydu. Doğal olarak ablasını ve eniştesini çok seviyordu, ama bu sevi bile onları gizliden gizliye kıskanmasına engel olamıyordu. Ablası ondan sadece beş yaş büyük olduğu halde, iki oğlu ve bir de kızı vardı.

Kendi kendine henüz otuzuna basmadığını ve bir yuva kurmak için hala çok vakti olduğunu hatırlatsa da, fotoğraflara bakarken içinin sızlamasına da engel olamıyordu.

Anlaşılan içgüdüleri giderek sabırsızlanmaya başlamıştı. Çocuk sahibi olmak için duyduğu istek gün geçtikçe artıyordu. Giderek, Margaret'in önerisini daha fazla düşündüğünü fark etti. Ian'ı çok uzun bir süre sevmişti, ama onun kendisini istemediğini kabullenmek zorundaydı.

Gelecekte bir daha aşık olamayacağını biliyordu. Zaten bu kadar yıkıcı hislere ikinci bir kez katlanamayacağının da farkındaydı. Hayır, ikinci bir aşk yaşamak istemiyordu. Öte yandan anne olma hayalinden de vazgeçemezdi. Bu da onu Margaret'in önerdiği çözüme götürüyordu. Ian'a beslediği duygulardan daha az heyecan verici bir temele oturan bir ilişki kurmalıydı.

Kötü haberi almadan önceki Noel'ini hatırlayınca kaşlarını çattı. Annesiyle babasını ziyaretten döndüğünde Margaretler'in evine davet edilmişti. Ço-

cuklar neşeyle Noel armağanlarını açarlarken Benjamin, bir gün onun da çok iyi bir anne olacağını söylemişti. Margaret ise, Ian'ı bir baba olarak hayal bile edemediğini eklemişti.

O an Margaret'in sözlerine Sara itiraz etmişti, ama kendine dürüst davranmaya başladığından beri arkadaşının aslında haklı olduğunu kabul ediyordu.

Ian ile hayat görüşleri hiç uymadığı halde, hayallerine uzun süre tutunmayı yeğlemişti.

Mantığının sesine kulak tıkamakla çok aptalca davrandığını artık biliyordu. Ian'ı ne kadar severse sevsin, onun kimseyle uyum içinde yaşayabilecek bir erkek olmadığını fark etmesi gerekirdi.

Buruk bir şekilde gülerek, Stuart için çalışırken kendine çocuklarının babası olabilecek bir eş bulma ihtimalinin sıfır olduğunu düşündü.

Evraklarının çoğunu sınıflandırmış, bunları sıraya koyarak bilgisayara girmişti.

Bunu Stuart'a anlattığında, o da gülümseyerek bu tip bilgileri kendi hafızasında tutmayı yeğlediğini söylemişti.

Anlaşılan gülümsemesi bulaşıcıydı. Sara da gülerek onun süper güçleri olmadığı için bütün bilgileri zihninde taşıyamayacağını hatırlatmıştı.

Sara onu yakından tanıdıkça, onunla daha iyi anlaşmaya başlamıştı. İkisi de aynı esprilere gülüyorlar, doğa sevgisini paylaşıyorlar, ve doğanın korunması

gerektiğine inanıyorlardı. Stuart bu konuda çalışmalara başlamıştı bile. Şirketin işlerini yoluna koyar koymaz, köyde bu konuda faaliyet gösteren komitelere katılacağını söylüyordu.

Sara'nın ilk başta belirlediği çalışma saatleri giderek uzamaya başlamıştı. Bazen akşam altıya, hatta sekize kadar çalıştığı oluyordu. Stuart'ın ona bu kadar güvenmesi çok hoşuna gidiyordu.

Bu arada bilgisayar bilgisini tazeleme ve ufkunu genişletme fırsatı bulmuştu.

Onunla çalışmaya başlayalı bir ay olmuştu ki, müşterilerine ağaçlarla ilgili bilgi vermeye ve onların nakil sırasında olabileceklerden dolayı hissettikleri endişeleri yatıştırmaya bile başlamıştı.

Yeğeninin vaftiz tören tarihi belirlendiğinde, annesi, Stuart'ın da kutlamaya katılması için, ona da bir davetiye verilmesi konusunda ısrar ediyordu.

Stuart da, Sara'nın onun vaftiz törenine gidemeyecek kadar meşgul olabileceği yolundaki itirazlarına aldırmadan, bu daveti hiç düşünmeden kabul etti.

Bu arada da, Sara'nın arabasına köy yollarında bir şey olmasını istemediğini söyleyerek onu her sabah almaya geliyor, akşamları da geri getiriyordu.

Sara istese, kendi gidip gelebileceği konusunda ısrar edebilirdi ama o da bu ilgiden hoşnuttu. Özellikle de, geç vakte kadar çalıştıkları akşamlarda Stuart'ın pişirdiklerini yemek çok hoşuna gidiyordu.

Günler uzamaya başladıkça Stuart da açık hava-

da daha fazla çalışır olmuştu. Bu yüzden de, Sara onu eskisi kadar sık göremiyordu. Öte yandan, Stuart hiç beklenmedik anlarda eve gelerek, ona yaptığı işleri gösterebilmek için Sara'yı dışarı çağırıyordu.

O da bu sürprizlere alışmaya başladığından, botlarını sürekli malikanede bulunduruyordu.

Her sabah Stuart'a *The Times* gazetesi bırakılıyor, Sara da öğle yemeğini yerken gazeteye göz atıyordu.

Aslında ilk başlarda öğle yemeği için evine gitmeye karar vermişti. Bunun üzerine Stuart, varlığıyla onu rahatsız ettiği için mi eve gitmek istediğini sormuş, ardından da, onu rahatsız ediyorsa, gündüzleri eve gelmeyeceğini söylemişti.

Oysa, Sara'nın eve gitmek istemesiyle bunun hiç ilgisi yoktu. Sonunda, öğlenleri malikanede kalmayı kabul etti. Böylece, Stuart arazideyken telefonlara da cevap vermeye başlamıştı.

O öğlen gazetede dünyanın sera etkisi yüzünden giderek ısındığı, bu yüzden de daha fazla ormanlık alana ihtiyaç duyulduğu üzerine yazılmış bir makale okuyordu. Yazıda Stuart'ın ilgisini çekebilecek cümlelerin altını çizmek üzere bir kalem ararken, gözü karşı sayfadaki yazıya takıldı.

Ne yazık ki, o sayfada yer alan birçok ilanın arasından ilk olarak Anna ile Ian'ın nişanlandıklarını haber veren ilanı görmüştü. Gözlerini bir türlü büyük harflerle yazılmış ilandan ayıramıyordu.

Kapının açıldığını işitip, Stuart'ın geldiğini anladığı halde başını çevirip o yöne bakamıyordu. Bütün

vücudu titremeye başlamıştı.

Stuart'ın kendisine seslendiğini duydu ama ona cevap veremedi. "Sara, ne oldu? Neyin var?"

Neyse ki, şefkatli sesi ve Sara'yı kollarına aldığında bedeninden yayılan sıcaklık, titremesine bir son vermişti. Sara'nın vücudunu esir alan uyuşukluk giderek, yerini bir duygu seline bırakıyordu. Dünyanın en doğal işini yapıyormuşçasına Stuart'a sıkıca sarılmıştı.

İlana göz attıktan sonra gazeteyi yere atan Stuart sertçe, "O adam başkasını tercih ettiğine göre, tam bir aptal," dedi. " *Herhangi* birini sana tercih edebilmek için, insan deli olmalı."

Stuart onun başını iki yana salladığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ian'ın beni değil de, Anna'yı seçmesi onun suçu değil. Bütün suç bende..." Anna'nın yüzüne vurduğu gerçeklerin onu ne kadar üzdüğünü kendine bile itiraf etmekten kaçınan Sara, ağlamamak için dudağını ısırdı.

Stuart, "Bu kadar üzülmenin tek sebebi, onun bir başkasıyla evleniyor olması değil, yanılıyor muyum?" diye sordu.

Sara başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Stuart bunu nasıl tahmin etmişti? Aynı anda da, tam ihtiyacı olduğu şekilde, onu hala sıkıca kollarında tutup, sıcak göğsüne bastırıyordu.

"Bunu nasıl anladın?" Yanaklarının kızardığını hissedince bir süre sustu. "Anna'nın bana söyledikle-

ri de beni çok üzdü. O bana bazı gerçeklerden bahsetti..." Yeniden titremeye başlayınca, Stuart'ın ona daha da sıkı sarıldığını hissetti.

"Hangi gerçekler?"

Sara başını onun omuzuna gömerek biraz utançtan, biraz da dikkatli davranma isteğinden dolayı, olanları anlatmakta tereddüt etti. Ama nişan haberini görmek savunma mekanizmasını zayıflattığından, fazla dayanamadı.

"Anna bana... bana Ian ile onun, duygularımdan haberdar olduklarını ve bunu çok komik bulduklarını söyledi. Ona göre, Ian ona aşık olmasa bile, beni asla seçmezmiş çünkü ben cinsel yönden hiç de çekici değilmişim." Daha fazla konuşamayacağını anlayınca, başını yeniden Stuart'ın omuzuna gömdü. Onun gözlerinde acıma duygusu göreceğinden korktuğu için, başını kaldırıp yüzüne bakamıyordu. Stuart artık onun için bir patrondan çok daha yakındı. Onlar dost, hem de çok yakin dost olmuşlardı. Yine de, eskiden olsa böyle bir bilgiyi en yakınına bile anlatmak istemezdi. Son zamanlarda ne kadar değişmiş olduğuna kendi de şaşıyordu.

"Sen de ona inandın mı?"

Stuart'ın sesindeki hayreti fark eden Sara başını kaldırıp ona baktı.

"Onun seni üzmeye *çalıştığını* anlayamadın mı? O sana *yalan* söylemiş."

"Hayır. Ben..."

Stuart, "O sana *yalan* söylemiş," diye tekrar etti.

"Bunu sana kanıtlayabilirim. Sen itici bir kadın değilsin, Sara. Aksine..."

Onun bir elini yanağında gezdirdikten sonra çenesini okşadığını hissedince, bütün vücudu titremeye başladı.

Stuart dudaklarına doğru yaklaşarak, "Bunlar sana çekici olmadığını mı hissettiriyor?" diye fısıldadıktan sonra onu tutkuyla öpmeye başlayınca, Sara her şeyin önemini yitirdiğini hissetti.

Bir ömür kadar uzun bir süre önce, yüzü gölgeler arkasında kalan bir aşık tarafından böyle öpülmeyi hayal ettiğini hatırladı. O zamanlar bir çocuk sayılsa bile, günün birinde böyle *olacağını* tahmin etmişti. Bir gün o kişi yaşamına girecek ve onun arzuyla tutuşmasını sağlayacaktı.

Shropshire'ye geldiğinden beri, bu hayallerini Stuart ile bütünleştirdiği çok olmuştu ama Ian ile ilgili olarak bunları hiç düşünmezdi.

Tanıştıkları ilk günlerde Ian onu öptüğünde, bunun bir zamanlar hayal ettiği cinsten bir öpücük olacağını zannetmişti. Oysa onunla öpüşüp de, gerçeğin hayallerinden çok farklı olduğunu anlayınca, bütün hatayı hayal gücüne yüklemişti. Tabii ki, küçük bir öpücük arzuların onu esir aldığı bir dünyanın kapılarını açamazdı.

Ian'ın bütün deneyimine rağmen, öpüşmesi hiç de heyecan verici değildi.

Bu gerçeğin farkına vardığında, nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığını çok iyi hatırlıyordu. Ama Ian'a sada-

katinden dolayı gerçeği reddederek, o öpücüğün hayal ettiği her şey olduğuna inanmaya çalışmıştı.

Ian'ın hiç olmadık zamanlarda ona sarılıp öptüğü halde, ilişkiyi ciddi bir zemine taşımaması karşısında kendini ne kadar aldatılmış hissettiğini dün gibi hatırlıyordu.

Onun kendisine yaklaşımı yüzünden kendinden ve dişiliğinden şüphelenmeye başlamıştı. Öte yandan, Ian'ın kendisine vermeyi arzuladığından fazlasını beklediği için suçluluk duymuştu.

Stuart'ın bir öpücükle ona hissettirdiklerine dört elle sarılmasının sebebi, gerçek zevklerden uzun süre mahrum kalmış olması mıydı acaba? Yoksa ona Ian'dan farklı şeyler mi hissettiriyordu?

Aslında o da kendisini öpmekten başka bir şey yapmıyordu, ama bedeni sanki en mahrem bölgelerine dokunulmuş da, saklanacak bir sırrı kalmamışçasına, büyük bir açlıkla karşılık veriyordu.

Bunu fark etmek bile bir anda donup kalmasına sebep olmuştu. Stuart onun kasıldığını hissedince dudaklarını çekerek boğuk bir sesle konuştu. "Şimdi de bana çekici olmadığına inandığını söyleyebilir misin?"

Olanlardan dolayı aklı karışan Sara huzursuz bir şekilde kıpırdanarak "Buna hiç gerek yoktu," dedi. Onun kendisine acıdığı için böyle davranmış olması fikrinden bile nefret ediyordu.

Stuart onun korkularını doğrularcasına soğuk bir sesle, "Aksine, çok gerekliydi," diye karşılık verdi.

Sara onun kollarından kurtularak arkasını döndü. "Çok naziksin, ama..."

"Nazik miyim?" Stuart bir küfür savurdu. "Ona gerçekleri göremeyecek kadar mı bağlısın? Ne olmasını bekliyorsun, Sara? Fikrini değiştirip sana dönmesini mi?"

Sara içtenlikle, "Hayır, tabii ki, hayır!" dedi. Stuart'ın sözleri kalbini kırıyordu. "Ben aptal değilim. Bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Hayatıma devam etmek zorunda olduğumun da farkındayım. Hatta, Margaret'in önerisine uyarak, benim gibi bir aile kurmayı isteyen iyi bir erkekle evlenmeye bile karar verdim."

"Diğer bir deyişle, istediğin değil de, ulaşabildiğin erkekle..."

Sara titrek bir sesle, "Bu hiç de adil değil," dedi. "Evlilikte asıl önemli olan iki tarafın da baştan birbirlerine dürüst davranmaları ve iyi anlaşmalarıdır."

"Kocana başkasını sevdiğini söyleyecek misin? Çocuk sahibi olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

Sara bir süre ona baktıktan sonra başını dikleştirerek, "Evet, çok istiyorum," diye cevap verdi.

Stuart bir an ona baktıktan sonra, "Artık işe geri dönmem gerek," dedi. "Ama önce..." İlanın olduğu sayfayı gazeteden kopardıktan sonra parçalara ayırıp şömineye attı. Gazeteden geriye sadece küller kaldığında ona dönerek, "İstersen bugün izin yap," dedi.

Sara başını, hayır anlamında, sallayarak, "Buna gerek yok," dedi. "Kendimi meşgul etmem çok daha iyi

olur."

Ne gariptir ki, Stuart dışarı çıkıp da Sara çalışma odasına çekildiğinde, aklını meşgul ederek çalışmasını engelleyen kişi Ian değil, Stuart idi.

Titreyen parmaklarıyla dudaklarına dokunurken, onunla öpüştüğünde neler hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

Parmaklarını dudağına götürünce, bisküvi kutusunu karıştırırken yakalanmış küçük çocuklar gibi suçluluk duyarak hemen elini geri çekti.

Bazen onu şaşırtan, bazen de sarsan duyguların ne olduğunu analiz etmek istiyor, ama bir türlü başaramıyordu.

Arkadaş olarak görmeye başladığı Stuart'ın öpücüğüyle bu kadar güçlü bir cinsel istek ve onunla daha da yakınlaşma ihtiyacı duyması anlaşılır gibi değildi. Çünkü, deliler gibi sevdiği Ian ile öpüştüğünde sadece hayal kırıklığı hissetmişti.

Saat beş buçuk olduğunda, işinin her zamanki standartlarının çok altına düşmüş olduğunu fark ederek kendini suçlu hissetti.

Stuart henüz dönmemişti. Biraz daha çalışabileceğini düşündü ama saat altı olduğunda eşyalarını toplamaya başladı.

Bir yandan, Stuart onu öptüğünden beri hisleri karmakarışık olduğundan onunla karşılaşmaya çekiniyordu. Öte yandan biraz daha oyalanmak, böylece

onu görmek istiyordu.

O gün yaşananların çalışma hayatlarını etkileyip etkilemeyeceğini de görmek istiyordu. Belki de tek sebep bu değildi. Hem duygusal hem de fiziksel açıdan onun yanında olmak istiyordu aslında.

Yemek boyunca kendi düşüncelerine daldığından, annesi ona aynı soruyu üst üste birkaç kez yöneltmek zorunda kalmıştı.

Onun kendisiyle konuşmaya çalıştığını fark eden Sara, "Affedersin, Anne," dedi. "Dalmışım."

Annesi endişelenmişti. "Yanımızda olmandan o kadar memnunuz ki, umarım Londra'yı özlemiyorsundur."

Sara, "Hayır, orayı hiç özlemiyorum," derken çok içten olduğunu fark edince kendisi de şaşırdı. Şehirden uzakta yaşayıp çalışmaya, zannettiğinden de çabuk alışmıştı.

Tabii, ne zaman Ian ve de özellikle Anna'yı düşünse, açık bir yaraya tuz basılmış gibi acı hissediyordu.

Öte yandan, acısının yoğunluğu, geçmişi daha çabuk unutmasına yardımcı olabilirdi. Belki de, her an Anna ve Ian ile karşılaşmaktan korktuğu için Londra'ya dönme fikri ona hiç cazip gelmiyordu.

Aslında Londra o kadar büyük bir şehirdi ki, onlarla karşılaşma ihtimali çok düşüktü.

O halde, onu Shropshire'de tutan sebep neydi?

Evinin sağladığı huzur ve ailesinin sevgisi mi? Yoksa onu meşgul etmeye başlayan yeni işi mi?

Aslında bunların hepsi kalmak istemesinde rol oynayabilirdi. Ama onların tümü bile, Londra'ya dönme fikrinin bile bu kadar itici gelmesine sebep olamazdı.

Ne de olsa, bir yetişkin olarak yaşamının büyük bir kısmını Londra'da geçirmişti. Acaba, oraya dönmeyi bu kadar itici kılan Anna ve Ian'ın orada yaşıyor olmaları mıydı? Oysa Londra'da pek çok dostu ve bir köyde sahip olamayacağı iyi bir sosyal yaşamı vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyuyor olması gerekirken, bu soru yeniden beynini kemirmeye başladı.

Aralık duran perdelerinden içeri ay ışığı giriyordu. Yatakta huzursuz bir şekilde kıpırdanırken, annesi Londra'ya dönmek isteyip istemediğini sorduğunda neden o kadar huzursuz olduğunu anlamaya çalıştı.

Ve neden Stuart onu öptüğünde, Ian'ın kollarındayken asla hissetmediği duygulara esir düşmüştü?

Bir cevap bulamadığı için onu huzursuz eden bu sorular beyninde gidip gelirken, Sara o gece sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyamadı.

Londra'ya gitmek istememesinin nedeni açıktı: Ian ile Anna'nın birlikteliğine dayanamayacaktı. Buraya onun için gelmişti, elbette geri dönmeyi istemeyecekti.

Ama buraya bir sığınak diye gelmiş, şimdi burada karşılaştığı adamdan kaçmak için başka bir sığınak arıyordu. Ancak, için için ondan uzakta da yapamayacağını hissediyordu.

Bunu kendi kendine itiraf ettiği an dehşete düştü. Stuart'tan ayrı kalmayı düşünemiyordu.!

Ya Stuart?

YEDİNCİ BÖLÜM

Sara, Stuart'ın kendisinden kaçtığından artık emin olmuştu. Gerçi Stuart, kuru ve sıcak hava dalgası yüzünden fidanların sürekli kontrol altında tutulması gerektiğini söylüyordu ama Sara, yine de, onun eve hiç uğramamasını garip karşılıyordu.

Bir hafta boyunca, ne kadar erken gelip geç ayrılsa da, ağaçlarıyla çok meşgul olduğunu iddia eden Stuart'ı hiçbir zaman evde bulamadı.

Aylık dergilere reklam vermek Sara'nın fikriydi, ama bu fikri ortaya atarken işlerin bu kadar artacağını hayal bile etmemişti. Ne var ki, Stuart ile artık iş bile konuşamıyorlardı.

Her zaman çok hoşlandığı o sohbetlerden artık mahrum kalmasının sebebi o öpücük müydü?

Bir haftayı onun dostluğunu özleyerek geçirdikten sonra, Stuart bir gün aniden çalışma odasına geldi. Yüzü o kadar asıktı ki, Sara arazide bir kaza olduğunu zannederek korktu.

Heyecanla oturduğu yerden kalkıp ona doğru yü-

rürken bir yandan da, "Stuart, ne oldu? Bir şey mi var?" diye soruyordu.

Ama o eliyle Sara'yı durdurduktan sonra sertçe, "Hiçbir şey yok," diye cevap verdi. Olduğu yerde arkasını dönerek pencerenin önüne gitti. İri bedeni pencereden gelen ışığı kesiyor, odaya çok loş ve gizemli bir hava veriyordu. Sonunda sertçe, "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi.

Bu sözler kalbinin korkuyla sıkışmasına sebep olmuştu. Artık onun kendisi için çalışmasını istemediğini mi söyleyecekti? Bunu düşünmek bile üzüntüden kahrolmasına yetiyordu.

Sara kaskatı kesilmişti.

Onu dinlemek, onun kendisine artık ihtiyacı olmadığını duymak istemiyordu. Sebep ne olursa olsun, onun kendisini hayatında istemediği gerçeğiyle yüzleşmeye katlanamazdı.

Anlaşılan, aralarında sağlam temellere dayalı bir dostluğun kurulduğunu zannetmekle çok yanılmıştı. Bu dostluğun Stuart için pek fazla anlamı olmadığı açıktı.

Dudaklarının kuruyup, avuçlarının terlediğini hissediyordu. Gururu onun bu sözcükleri sarf etmesini beklemeden, ne söyleyeceğini bildiğini ve kendisinin de gitme zamanının geldiği konusunda onunla aynı fikirde olduğunu açıklamasını emrediyordu. Fikirlerini sözcüklere dökmeye çalışırken, Stuart ondan önce davrandı.

"Bir erkekle, sadece çocuk sahibi olabilmek için

evlenebileceğini söylerken ciddi miydin?"

Sara o kadar şaşırmıştı ki, ona bir cevap verememedi. Beyni, bedeni ve duyguları kêndini bundan çok farklı bir soru için hazırlamıştı. Bu yüzden de, ona yöneltilen bu soruyu yanıtlamakta zorlanıyordu.

Bir süre düşündükten sonra kekeleyerek, "Evet, ciddiydim," dedi. "Ama..."

Stuart, "İyi," diyerek onun sözünü kesti. "O halde, sana bir teklifim var."

"Bir teklif mi?" Sara'nın şaşkınlığı sesinden açıkça anlaşılıyordu.

Stuart ona doğru döndüğünde, yüzündeki gerginliğin azaldığını gördü.

"Benimle evlenmeni istiyorum, Sara. Bunun ne yeri ne de zamanı, bunu biliyorum. Ayrıca, çok şaşırdığını da görebiliyorum. Aslında, uzun zamandır bunu nasıl teklif edeceğimi düşünüp duruyordum. Sonunda doğrudan söylemenin en iyi yol olduğuna karar verdim." Ona kaçamak bir bakış attıktan sonra, "John aklımı kaçırdığımı düşünüyordur," dedi. "Yeni fidanları dikmeye başlamıştık ki, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi anladım. Bu yüzden de, onu da beş yüz kadar fidanla baş başa bırakıp buraya geldim."

Sara hala duydukları yüzünden şok geçiriyordu. " *Benimle* evlenmek mi istiyorsun? Ama..."

Stuart duygusuz bir sesle, "Ben bir eş istiyorum," dedi. "Senin gibi ben de bir aile kurmayı arzuluyorum. İkimizin anlaştığı pek çok ortak nokta var. Ayrı-

ca, birlikteyken iyi vakit geçiriyoruz. Evliliğimizin yürüme ihtimali olduğuna inanıyorum. Ne de olsa, ikimiz de kendimizi evlenmeye hazır hissediyoruz. Bence bizim evliliğimiz sadece aşkın ömür boyu iki insanı birbirine bağlamayı yeteceğine inananların ilişkilerinden çok daha başarılı olacaktır." Susup bir tepki bekledi. "Sana baskı yapmaya çalışmıyorum, Sara. Teklifimi gönülsüz bir şekilde kabul etmeni istemem. Bana bir cevap vermeden önce, bu teklifi uzun zamandır düşündüğümü bilmelisin. Dolayısıyla, benim bu fikre alışmak için zamanım oldu. Öte yandan, sen bu teklifi henüz işittin. Lütfen, üzerinde düşünmeden beni reddetme. Cevabını beklemeye hazırım. Bu şartlar altında, senin düşünmek için biraz zamana ihtiyacın olacağını biliyorum. Belki de, bu konuyu ailenle tartışmak isteyeceksin."

Sara boğuk bir sesle, "Ama biz birbirimizi sevmiyoruz," dedi. "Ben... sen..."

Konuşurken düşünceleri diğer kadınla meşguldü. Öfkeyle, o kadın Stuart'ı reddetmemiş olsa, onun kendisine evlenme teklif edip etmeyeceğini düşündü. Özellikle de, o...

Buna rağmen, ona teklifini kabul etmek bir yana, düşünmesinin bile imkansız olduğunu söyleyemiyordu. Aklını bir türlü asıl konuda yoğunlaştıramıyordu.

Stuart ile evlenmek...

Sevmediği bir erkekle nasıl evlenebilirdi?

Stuart da onu sevmiyordu. Bu çok saçma bir tek-

lifti. Hatta bir hakaret bile sayılabilirdi.

Öte yandan, beyni Stuart ile evlenme fikrini kolayca kabullenmişe benziyordu. Stuart ile evlenip, çocuk sahibi olmak... onunla ve çocuklarıyla orada yaşamak...

Gözleri bu karmaşık duygularını ortaya koyuyor olmalıydı. Stuart'ın kendisine baktığını görünce hafifçe kızardı. "Bu...bu..."

"Hiç beklemediğin bir anda oldu, değil mi?"

"Ciddi olduğuna bir türlü inanamıyorum."

"İnan bana, çok ciddiyim. Hatta bunu seninle tanıştığımız ilk geceden beri nasıl teklif edeceğimi düşünüp duruyordum."

Tanıştıkları gece mi?

Ama Sara o zaman Stuart'a, Margaret'in iyi bir erkek bulup evlenmesi yolundaki tavsiyesinden bahsetmemişti. Şaşkın bir şekilde düşünürken, Stuart'ın kendisinden bir cevap beklediğini fark etti.

Sonunda çaresiz bir şekilde, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Bu aslında ne diyeceğini bildiğin, ama bunu söyleyerek beni kırmak istemediğin anlamına mı geliyor? Yoksa, bu konuyu düşünmek için zamana mı ihtiyacın var?"

"Evet." Sara başını sallayarak, "Hayır," diye düzeltti. "Evlenme fikrine karşı değilim. Sadece senden bu teklifi beklemiyordum."

Stuart onu taklit ederek, "*Bu çok ani oldu, Mr. Delaney,* mi demeye çalışıyorsun?" dedi.

Bir kahkaha atan Sara, ortamı yumuşattığı için ona minnettardı. "Evet, öyle," diyerek onu onayladı. "Aslında, seni tanıyorum..." Sözlerine devam edip, senin bir başkasını sevdiğini de biliyorum, diyemedi. Büyük ihtimalle onun sevdiği kişi de, tıpkı Ian gibi hayatından sonsuza dek çıkıp gitmişti. "İkimiz için de bu evliliğin, ilk seçimlerimizden hayal kırıklığına uğramamız nedeniyle bir çözüm olacağının farkındayım." Konuşurken Stuart'a bakamıyordu, çünkü onun gözlerinde bu seçme şansı olsa aslında ona teklifte bulunmayacağı gerçeğini görmekten korkuyordu.

Oysa Stuart, "Ben bu evliliği kesinlikle ikinci seçeneklerin bir araya gelmesi olarak görmüyorum. Aksine..." Sözlerini tamamlamadı. Biraz bekledikten sonra, daha sakin bir ses tonuyla, "Sana baskı yapmak istemediğimi daha önce de söylemiştim," dedi. "*Ben* ne istediğimi biliyorum. Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen, mutluluğumuzu sağlayacak her imkana sahip olduğumuzun da farkındayım. Çocuklarımız da iyi bir ortamda yetişme imkanı bulacaklar. Bunu bir düşün, Sara. Bana cevabını ne kadar erken bildirirsen o kadar iyi olur. Bir de... en azından bir şeyden emin olabiliriz," diye ekledi. "Cinsel açıdan uyumlu olacağımız çok açık."

Stuart bu kanıya nereden varmıştı? Bunu nasıl *bilebilirdi*?

Sara bu soruyu sormak için ağzını açmıştı ki, vazgeçti. Tıpkı öpüştüklerinde olduğu gibi kalbi deliler

gibi çarpmaya başlamış, yanakları kızarmıştı.

O sırada Stuart'ın, "Artık fidanlarıma geri dönsem, iyi olacak," dediğini duydu. "İstersen, bugünlük işlere ara verebilirsin. Sana açılmak için en uygun zamanı bulmadığımın farkındayım, ama..."

"Hayır. hayır, ne de olsa, biz..."

Stuart onun cümlesini asık bir yüzle tamamladı. "...aşık değiliz. Yine de, sana bu teklifi yaparken daha zarif bir yol kullanabilirdim." Kapıya ulaşınca durup, Sara'ya uzun bir süre baktı. "Şu an ne düşünürsen düşün, aramızdaki bir evlilik kesinlikle ikinci seçenek kategorisine girmez. Aslında, senin bu duruma nasıl baktığını, tabii ki, bilemem."

Sara'nın bir yanıt vermesine fırsat tanımadan, kapıdan çıkıp gitti.

Sara odada yalnız kalınca bütün bunların bir rüya olduğunu düşünmeye başladı. Öte yandan, Stuart'ın ona gerçekten evlenme teklif ettiğinin farkındaydı.

Olanların en şaşırtıcı kısmı, teklifin kendi değil, onun bu teklife gösterdiği tepkiydi. Aslında, ona evet demek ne kadar kolay olurdu. Stuart ile evli olmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu.

Ama onun bu konuyu düşünmesi gerektiğini önerirken ne kadar haklı olduğunu da biliyordu. Hem de sadece kendi iyiliği için değil. Sahip olacaklarını umut ettiği çocukları düşünmeliydi. Kendi adına bir hata yapması affedilebilirdi, ama çocuklar söz konusu olduğunda çok dikkatli olması gerekiyordu.

Stuart'ın önerisine uyarak, o gün öğleden sonra eve gittiğinde annesini mutfakta buldu.

"Sara, bugün erken geldin. Bir sorun mu var?"

Sara başını, hayır, anlamında salladıktan sonra dudaklarından dökülen kelimelere kendisi de şaşırdı. "Stuart bana evlenme teklif etti."

Aslında bu teklifin aşktan değil, mantıktan kaynaklandığını ailesine açıklamaya niyetlenmişti, ama annesinin sevinç gösterileri arasında buna fırsat bulamadı. Annesi sakinleştiğinde ise, böyle bir açıklama için çok geç kalmıştı. Çünkü annesiyle babası onların birbirlerine aşık olduklarını zannediyordu.

Annesi heyecanla, "Mükemmel bir insan," dedi. "Babanla benim seçme hakkımız olsaydı, senin için onun gibi birini seçerdik. Bir tarih belirlediniz mi?"

O sırada babası söze girerek, "Ona biraz zaman ver, Eileen," dedi. "Bırak da, neler olduğunu anlatsın."

Sara titrek bir sesle, "Henüz bir plan yapmadık," dedi. "Bunun için çok erken. Zaten ben..."

Onlara teklifi henüz kabul etmediğini söylemeye vakit bulamadan, annesi sözünü keserek, "Geciktirmeniz için hiçbir sebep yok," dedi. "Ne de olsa, ev aramayacaksınız. Bence haziranda evlenebilirsiniz. Bahçede bir davet veririz. O sırada güllerin de en güzel zamanıdır."

Babasının değerli bahçesinin mahvolacağı yolundaki itirazlarını duyduysa da, aklı o sırada çok uzak-

lardaydı. Kendini krem rengi gelinliği içinde Stuart'a doğru yürürken hayal edebiliyordu...

Birden suçluluk duygusuyla kendine geldi. Böyle hayallere dalamayacak kadar mantıklı ve olgun bir teklifle karşı karşıyaydı. Zaten düğünler, gelinlikler, nedimeler ve benzeri kavramların onun için hiçbir zaman fazla değeri olmamıştı. Ama bir seçim yapması gerekse, kilisede evlenmeyi isterdi. Gelinliğe gelince de... birden boğazına bir yumru tıkandığını hissetti.

Ian ile evleniyor olsaydı, onun Londra'nın popüler kiliselerinden birinde düğün töreni isteyeceğinden emindi. Davete de, binlerce sterling harcardı. Ne de olsa, Ian aşırı uçlardan hoşlanan bir insandı.

Birden onun Anna'ya sadık kalıp kalmayacağını merak etti. Sadık kalmadığı takdirde, bunu pahalıya ödemek zorunda kalırdı herhalde. Anna acısını içine atacak biri değildi. Onlarınki hızlı hayat stiline uygun, modern bir evlilik olacaktı. Ve nelerle karşılaşacaklarını tanrı bilirdi...

Ian ve Stuart ile evliliğin birbirinden ne kadar farklı olacağını düşündü. Ian ile evlense, onun ortamlarında kendini her zaman bir yabancı gibi hissetmeye mahkumdu. Ian onun aşkına karşılık vermiş olsaydı, belki bazı şeylere katlanabilirdi.

Yoksa katlanamaz mıydı?

Titremeye başlayınca, annesi endişeyle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Jacqui'yi aramalıyım. Bu habere o da çok sevine-

cek. Oğlanları damat gibi giydiririz. Jessica'nın henüz çok küçük olması ne kötü."

Sara babasının, "Eileen," diyerek itiraz ettiğini duydu. "Bu, *Sara*'nın düğünü. İzin ver de, o ne istediğini söylesin." Kızına döndü. " Söylesene, Sara, kaçarak evlenmeyi hiç düşünmedin mi?"

Sara babasını şakasına gülerken, annesi şiddetle itiraz ediyordu. "Ona nasıl böyle bir şey önerebilirsin, Jack? Tabii, kaçarak evlenmeyecek. Planlamamız gereken pek çok şey var."

"Anne, henüz..." Stuart ile evlenip evlenmeyeceğime karar vermedim, demek üzereyken vazgeçip, "Nasıl bir düğün istediğime karar vermedim," dedi. "Stuart ile bu konuyu konuşmadık. Belki, o sade bir tören istiyordur. Erkekler..."

Annesi, "Olabilir," dedi. "Ama fikrini değiştirecektir."

Babası bir kez daha eşine, "Eileen," diyerek müdahale edince, onu susturmayı başardı.

"Üzgünüm, sevgilim. Fazla ileri gittim, öyle değil mi? Tabii, siz nasıl isterseniz öyle olur. Eğer sade bir tören isterseniz..."

"Bunu Stuart ile konuşmam gerek." Sara hala olanlara inanamıyordu. Hem Stuart'ın evlenme teklif etmesi hem de annesinin teklifi kabul ettiği yolunda bir izlenime kapılması gerçek olamazdı.

Annesinin koyduğu çayı içerken, bu süratli gelişmeleri özümlemeye çalıştı.

Stuart'a teklifini kabul ettiğini bir an önce söyle-

mezse, o cevabı almadan önce bütün köyün evleneceklerinden haberi olacaktı. Annesinin heyecanlı planlarına bir son vermeye çalışırken, bu teklifin bir süre için dördünün arasında kalmasını rica etti.

Stuart'ı arayıp olanlardan bahsetmek ve annesiyle babasının onların birbirlerine çılgınca aşık olduklarını zannettiği konusunda uyarmak istiyordu. Belki de, o gece telefon etmek yerine, ertesi sabah işe gittiğinde onunla yüz yüze konuşurdu.

Oysa bir süre sonra annesi, "Eminim, üzerini değişip Stuart'ın yanına gitmek istiyorsundur," deyince bu konuda karar verme şansını yitirdi. "Düğüne kadar seni pek sık göremeyeceğimizi tahmin edebiliyorum. Babanla ben nişanlıyken, nasıl davrandığımızı hatırlıyorum da... birlikte geçirdiğimiz zaman bize asla yetmezdi, öyle değil mi, Jack?"

Stuart ile ilişkisinin çok farklı olduğunu anlatmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Stuart'ın, her anını onunla birlikte geçirmek yerine, kendine zaman ayırmak isteyeceğinden emindi.

Bu gerçeğin neden kalbinde bir sızıya sebep olduğunu anlayamadı.

Annesinin acele etmesi yolundaki uyarılarına aldırmadan, malikaneye ziyaretini elinden geldiğince geciktirdi.

Üzerinde işe giydiği tayyörünün eteği ve temiz bir gömlekle aşağı indiğinde, onu tepeden tırnağa sü-

zen annesi, "Keşke daha çekici bir şeyler giyseydin," dedi.

Bu sözlerin, Anna'nın alay dolu eleştirilerini andırdığını düşünen Sara burkulmuştu.

Annesi de onu pek çekici bulmuyordu anlaşılan.

Ama çekici olmanın tayyör veya kot pantolon giymekle ne ilgisi vardı?

Babasının, "Kızı rahat bırak," dediğini duydu. "O, bu haliyle de çok güzel görünüyor."

"Tabii. Ben sadece..."

Sara sessizce mutfak kapısını açtı. Annesinin yanlış sonuçlar çıkarmasına sebep olduğu için, artık Stuart'ın teklifini kabul etmek zorundaydı.

Annesine gerçeği açıklamak için girişimde bulunduğu takdirde neler olacağını biliyordu. Belki de, onun nasıl bir tepki göstereceğini bildiğinden, annesine bilinçaltı yanlış bir izlenim vermişti.

Stuart ona teklif edene dek içinden onunla evlenmek *istediği* halde, o ilk adımı attığında hiç de dürüstçe davranmamıştı.

Malikaneye ulaştığında onun kendisini beklemediğini, hatta evde bile olmayabileceğini düşündü.

Kendini çok huzursuz, hatta güvensiz hissediyordu. Ne de olsa, ona söyleyecekleri ertesi sabaha kadar bekleyebilirdi.

Annesine o geceyi neden ayrı geçirdiklerine dair birçok bahane bulabilecekken, gelmeyi kabul etmesi çok anlamsızdı.

Land Rover'in malikanenin önünde olmadığını

görünce içeri girip bekleyebileceğini veya arazide dolaşarak onu arayabileceğini düşündü. Ön bahçedeki keresteleri görünce, onun hala çalıştığını anladı.

Onu karanlıkta arazide arayamayacağına karar verip de, ne yapması gerektiğini düşünürken cipin yaklaştığını işitti.

Stuart kontağı kapatır kapatmaz cipten aşağı atlayarak, "Sara!" dedi. "Senin geleceğini..."

"Biliyorum, ama annem..." Açıklamaya yanlış bir noktadan başladığını fark edince, derin bir nefes alarak sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Stuart, bu öğleden sonra ben hayal mi gördüm, yoksa sen gerçekten de evlenmemizi önerdin mi?"

Stuart gözlerini ondan ayırmadan, "Hayal görmüyordun," dedi.

Bahçe lambalarından süzülen ışıkta çok yorgun görünüyordu. Yüzü çamur içindeydi, ve bir yanağında da küçük bir kesik vardı.

Stuart yaklaştıkça onun teninin kokusunu alan Sara, bedeninin buna tepki vermeye başladığını hissetti.

Neyse ki, annesinin önerdiği gibi giyinmemişti. Yoksa Stuart dikleşen göğüs uçlarını kolaylıkla fark edebilirdi.

Birden ceketinin önünü kapama ihtiyacı hisseden Sara, bu kadar küçük bir hareketin bile hassaslaşan göğüs uçlarını sızlattığını fark etti.

Onun bu hareketini gören Stuart, "Hadi, içeri girelim," dedi. "Sen üşüyorsun."

Stuart'ın, onda meydana gelen değişiklikleri fark ettiğini zanneden Sara'nın yanakları kızarmıştı. Bir süre sonra ceketine sarındığı için böyle düşündüğünü anlayınca rahat bir nefes aldı.

Peşinden içeri girerken, "Burada olmamalıydım," dedi. "Büyük ihtimalle henüz yemek yemedin. Hem bu aralar çok meşgul olduğunu biliyorum."

"Sana zaman ayıramayacak kadar meşgul değilim." Yüzüne dikkatle baktıktan sonra, "Bir konunun seni huzursuz ettiğini görebiliyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla, teklifimi ailenle konuşmuşsun."

"Denedim, ama ben söze başlar başlamaz annem yanlış bir izlenime kapılarak bunun bir aşk evliliği olduğunu zannetti. Ona gerçeği açıklamam gerektiğini biliyorum, ama o kadar mutlu görünüyordu ki..." Çaresiz bir şekilde omuz silkti. "Çok korkakça davrandığımın farkındayım. Ona gerçeği söylemem *gerekirdi,* ama inan bana, bir treni durdurmak çok daha kolay olurdu. Çaylarımızı bitirdiğimizde, düğünü baştan sona planlamıştı. Haziranda, bahçede bir açık büfe kurmayı hayal ediyor... çok üzgünüm, Stuart. Benim çok zayıf bir insan olduğumu düşünüyorsundur. Aslında senin çok meşgul olduğunu bildiğimden, buraya da gelmeyecektim, ama annem onu durdurmama fırsat kalmadan beni kapının önüne koydu. Bana daha çekici bir şeyler giymem gerektiğini bile söyledi."

Stuart'ın bir kahkaha attığını duyunca, "Umarım, bu durum seni rahatsız etmemiştir," dedi.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğin sürece, anne-

nin düştüğü bu yanılgının benim için bir sakıncası yok."

"Annem birbirimize aşıkmışız gibi davranmamızı bekleyecektir."

"Tabii. Onunla birlikte başkaları da öyle davranmamızı bekleyecek. Senin bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum, ama benim herkese evliliğimizin aşk değil de, ortak amaçlar ve arzular üzerine kurulu olduğunu anlatmaya hiç niyetim yok. Evlenme sebebimiz, biz hariç, hiç kimseyi ilgilendirmez."

Sara çaresiz bir şekilde, "Anlamıyorsun," dedi. "İnsanlar bizim..."

"...sevgili gibi davranmamızı bekleyecekler. Bence annen haklı. Haziran düğün için ideal bir ay."

Sara şaşkınlıkla ona bakmaya başlayınca, "Hazirana altı hafta var," diye mırıldandı.

"Eğer hemen evlenirsek, insanların ilişkimizi sorgulamaya fırsatları olmaz. Bu altı hafta içinde de herkese ne kadar mutlu olduğumuzu gösterme fırsatını değerlendiririz. Bu arada hala benimle evlenmeyi kabul edip etmediğini söylemedin."

"Oh, evet, kabul ediyorum."

Haziranda evlenmek mi? Çok az zamanı kalmıştı... birden midesinin heyecandan kasıldığını hissetti.

"Neden kalıp, benimle akşam yemeği yemiyorsun? Böylece, bu konuyu konuşabiliriz."

Sara hemen başını, hayır anlamında, salladı. Aslında onunla kalmak istiyordu, ama son zamanlarda oldukça garip davranmaya başlayan bedenine bir türlü

güvenemiyordu. O akşam malikaneye geldiğinde, vücudunun verdiği tepki, kontroldan çıktığını kanıtlamak için yeterliydi.

Kapıya doğru yürüyerek, "Artık gitmem gerek," dedi.

Bu sözler üzerine Stuart, bir an yüzünde ciddi bir ifadeyle bakınca, onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü. Ardından Stuart kapıyı açarak arabaya kadar ona eşlik etti.

Ön bahçedeki kerestelerin yanında geçerlerken Sara, "Bunlar nedir?" diye sordu.

"Bir yıkım sahasından kurtardığım tahtalar."

"Mutfakta kullandığın tahtalar gibi mi? Stuart sadece, "Evet," diyerek daha fazla açıklama yapma girişiminde bulunmadı.

Sara arabaya bindiğinde kendine, Stuart ona sarılıp öpmediği için kalbinin kırılmasının yersiz olduğunu hatırlattıysa da, eve dönerken içi hala sızlıyordu.

Cinsel açıdan çok uyumlu olacaklarını iddia etmişti. Ama bunu bir iki öpücükten nasıl anlayabilirdi? İkisinin sakince çocuk sahibi olmaktan konuşmaları iyiydi, ama ya birlikte olma zamanı geldiğinde neler yaşanacaktı?

Tepeden tırnağa titrediğini hissedince, direksiyona sıkıca tutundu. Artık bunları düşünmek için çok geçti. Bir söz vermişti. Geriye dönmesine imkan yoktu.

Söz vermek mi?

Bunu düşünmek bile sırtının ürpermesine sebep

oluyordu. Stuart'ın teklifini kabul etmek için çıldırmış olmalıydı. Evlilikleri nasıl yürüyebilirdi? Çocukları için mutlu bir ortam hazırlayabilecekler miydi?

Öte yandan, bütün bu korkularının altında, aslında her şeyin yolunda gideceğine dair bir güven hissi yattığını fark etmekte gecikmedi. Aslında, doğru bir karar vermişti.

Sadece aşk ve flört saçmalıklarının bu kararına gölge düşürmesine izin veriyordu, o kadar. Tutkulu bir ilişkinin evlilik için iyi bir temel oluşturacağına inanmak aptallıktı. Artık düşüncelerini geçmişten koparıp, bütün ilgisini geleceğe yöneltmeliydi. Planladığı gelecekte, kendini tamamiyle Stuart'a adamalıydı.

Adamak... bu sözcüğün onu korkutmasına izin vermemeliydi. Ne de olsa, Stuart da kendini bu evliliğe adayacaktı. Birden bu sözcük eskisi kadar ürkütücü gelmemeye başlamıştı.

Adamak.

Evet, bu kelimeyi söylemek bile hoşuna gider olmuştu. Stuart'ın da kendisi gibi, yanlış kişiyi sevip acı çekmenin ne olduğunu bildiğini düşündü. İkisinin pek çok ortak noktası vardı. Gerçekten de, onunla Ian'dan çok daha fazla şey paylaşıyordu.

Birlikte mutlu olabilirlerdi. Bu, sadece ikisine bağlıydı.

Ama Stuart belki de o eski dugularından henüz kurtulamamıştı; belki, yeni bir ilişkiye hazır değildi. Kendisi hazır mıydı?

Ian'dan sıyrılmış olduğuna inanıyordu. Ama bu

yeterli değildi. Stuart'ın da aynı çaresizlikle ona sarılacağı ne malumdu?

Sara Kendisinin Stuart'a duygularının böyle bir 'çaresizlikten' kaynaklanıyor olmasından hoşlanmadı. Bir başkasıyla kendini oyalayarak Ian'ı unuttuğunu sanması da hiç hoş değildi.

Fakat artık nişanlanmışlardı. Artık bunları düşünmeyip, ileriye bakabilmeliydi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mutlu olabilirlerdi. Sara, buna giderek inanmaya başlamıştı.

Öte yandan, o güne kadar Stuart'ı çok iyi tanıdığını zannediyor olmasına rağmen, onun rol yapma yeteneği karşısında hayrete düştü. Toplum içine çıktıklarında, onun deliler gibi sevdiği kadınla evlenmek üzere olan bir erkek gibi davranabilmesi çok ilginçti.

Bir pazar günü Sara'nın annesiyle babası, Stuart'ın Jacqui, David ve çocuklarıyla tanışması için bir yemek daveti vermişti. O gün papazla görüşülecek ve düğün için bir tarih de belirlenecekti.

Stuart nikah konusunda Sara'nın annesinin görüşlerini paylaşıyordu. Madem evleneceklerdi, her şey geleneklere uygun yapılmalıydı. Onun bu görüşü, Browningler'in Stuart'ı daha da çok takdir etmelerini sağlamıştı. Stuart da, politik davranarak nikah kokteyli için evin daha az bakımlı olan bahçesini kullanmayı önerdi. Böylece, çimleri için endişelenen Sa-

ra'nın babasından olumlu puan topladı.

Nişan partisi vermememeyi kararlaştırmışlardı. Düğün tarihi bu kadar yakınken, nişana gerek yoktu.

Onları tanıyan herkes mükemmel bir çift olduklarını söylüyordu. Sara, bu görüş ne zaman tekrarlansa, Stuart'ın gözlerinin neşeyle parladığını fark edebiliyordu.

Onu ablasının çocuklarıyla birlikte gördüğü zaman, Stuart'ın iyi bir baba olacağından iyice emin oldu. Çok sabırlı, şefkatli ve düşünceli bir insandı. Bir kadının, eşinden bundan daha fazlasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Buna rağmen, korkuları tamamiyle yok olmamıştı.

Bunun sebebi onunla evlenmek istememesi değildi. Aksine, gün geçtikçe onun, Ian için yıllarca sakladığı yeri almasından ne kadar memnun olduğunu anlıyordu.

Sara'nın endişelerinin tek sebebi, Stuart'ı hayal kırıklığına uğratmaktı. Onun bir sabah uyanıp da, Sara ile evlendiğine pişman olacağından korkuyordu.

Evlendikten sonra, Anna'nın da tahmin ettiği gibi, yetersiz kalmak Sara için bir kabus olmuştu.

Bu korkuları çok özel konulara dayandığı için, Stuart ile konuşamıyordu. Bu da yetersizliğini iyice kanıtlıyordu. Böyle konuları konuşmaya çekinen bir insan, uygulamasında kim bilir ne hallere düşecekti...

Daha önceden cinsel deneyimleri olsa, bu endişeleri yaşamazdı. Böylece geçmişe dönüp baktığında, Ian değilse de, hayatımda başkaları vardı, diyebilirdi.

Ama sekse hiçbir zaman çok düşkün olmamıştı. Ne yazık ki, zamanı geri çevirerek, olayları değiştirmesine imkan yoktu.

Stuart ile karı koca olduklarında onun kendisini yeterince çekici bulmamasından ve bu yüzden evliliklerinin yıkılmasından korkuyordu.

Bir kadın karşısındaki erkeğe büyük bir tutkuyla bağlı olmasa da, onunla cinsel yakınlık kurabilirdi, ama ya bir erkek...

Korkuları giderek daha fazla beynini kemirmeye başlayınca, buna bir son vermesi gerektiğini anladı. Bu konuları utanmadan konuşabileceği tek bir kişi vardı. O da, Margaret idi.

Sonunda, bir öğleden sonra çalışma odasında yalnız kaldığında arkadaşına telefon etti.

Margaret onun sesini duyunca çok sevinmişti. Neşeyle, "Sara, nasılsın?" dedi. "Düğüne sadece üç hafta kaldı, öyle değil mi? Bil bakalım, ne oldu? Ben yine hamileyim. Çok şaşırdın mı?"

Margaret hamileydi. Ona ne kadar imreniyordu. Bu his bile, kendini evliliğine adaması için yeterliydi. Ne de olsa, Stuart da çocuk istediğini söylemişti. Sadece evlendikten sonra altı ay bekleyip, daha sonra çocuk sahibi olmalarının iyi olacağını düşünüyordu. Sara da, onun bu fikrini kabul etmişti. Birden, çoktan hamile kalmış olmayı diledi. Bunun sebebi sadece çocuk sevgisi miydi? Yoksa kendisiyle Stuart arasında sağlam bir bağ mı kurmak istiyordu?

Böyle bir şeyi düşünebilmek bile onu şaşırtmıştı.

Bu yüzden, bir süre kendini toparlayıp, konuşamadı.

"Sara, hala orada mısın?"

"Evet. Bebek haberine çok sevindim. Hem sevindim hem de gıpta ettim."

Margaret bir kahkaha attı. "Yakında senin de sıran gelecek."

"Umarım... Margaret, seninle konuşmam gereken bir konu var."

Sesindeki endişe, arkadaşının da birden ciddileşmesine sebep olmuştu. "Ne oldu, Sara? Yoksa Stuart'ın evlenme teklifini kabul ettiğin için pişman mı oldun? Kocam ve ben onun senin için çok uygun olduğunu düşünüyoruz. Eğer hala Ian'ı..."

"Hayır, sebep Ian değil. Ben Stuart ile evlenmek istiyorum. Sadece..." Bir an tereddüt ettiyse de, konuşmaya başladı. "Sen ve Benjamin... siz daha önce... sen bana daha önceden ona aşık olmadığını söylemiştin. Ama cinsel açıdan..." Sara daha fazla konuşamayacağını anlayınca sustu.

Margaret şefkatle, "Sanırım, senin ne sormak istediğini anladım," dedi. "Benjamin ile tanışmadan önce hayatımda başka erkekler olmuştu. Ama evlenmeye karar verince, cinsel yönden de birbirimizi tanımamız gerektiğini düşündüm. Eğer, sen Stuart ile cinsel açıdan anlaşamayacağınızdan endişeleniyorsan..."

Sara, "Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Bu çağda, bunun saçma olduğunu biliyorum ama bugüne kadar ben kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden de, Stuart'ın benimle birlikte olduğunda hayal kırıklığı-

na uğramasından korkuyorum. Diğer bir deyişle onu..."

Bir anlık sessizlikten sonra Margaret, "Onunla bu konuyu konuştun mu?" diye sordu. "Korkularını onunla hiç tartıştın mı?"

"Hayır."

"O halde, konuşmalısın."

Sara'nın bir cevap vermediğini görünce şefkatle, "Onunla evleneceksin," diye ekledi. "Onunla bu konuları konuşamıyorsan, nasıl olup da... ayrıca, onun duygularını da göz önüne almalısın. Sen bir bakiresin. Onun, bunu bilmeye hakkı var. Eğer ona sözle anlatamıyorsan, bir not yazmayı deneyebilirsin."

Sara ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. "O notu ne zaman vereyim? Düğünün ortasında mı? Ya da, ona şöyle diyebilirim: *Bu arada, sana söylemeyi unuttuğum bir şey var, sevgilim: Ben hala bakireyim.* Herhalde, benim deli olduğumu düşünür."

Margaret, "Saçmalama," dedi. "Böyle bir şey düşünmez. Eğer benim fikrimi soruyorsan... aman tanrım! Alan geldi. Paul salıncaktan düşüp alnını kanatmış. Bak, Sara ona mutlaka söyle. Biliyorsun, o, Ian'dan çok farklı biri."

Margaret telefonu kapamak zorunda kalmıştı.

Ona söyle!

Sara bir süre boşluğa bakarak otururken kafasından çok çeşitli şeyler geçiyordu. İlk deneyimi için Stuart ve Ian arasında seçim yapma hakkı olsaydı, Ian'ı seçmeyeceğini düşünmeye daldı.

Ian.

Bazen onun yüzünü bile hatırlamakta zorlanıyordu. Oysa, çok değil, birkaç ay önce Ian onun her şeyiydi.

Yine de, ne zaman Anna ile yaptıkları konuşmayı hatırlasa, içini bir sızı kaplıyordu. Onun kalbinde açtığı yaralar henüz kapanmamıştı. Zaten korkularının temelinde de, bunlar yatıyordu.

Margaret, ona gerçeği söyle, demişti. Ama bu hiç de kolay değildi. Stuart herkesin yanında sevgi dolu bir nişanlı gibi davranıyordu. Ama yalnız kaldıklarında Sara'ya hiç dokunmuyor, onu çekici bulduğuna dair en ufak bir söz söylemiyordu... bir bakışıyla olsun, böyle bir şey ima etmemişti.

Öte yandan, Stuart'ın onu çekici bulmak için bir sebebi de yoktu.

Ama evlenip, çocuk sahibi olacaklardı. Birden içinde yükselen korkunç paniğin bütün vücudunu ele geçirdiğini hissetti.

Stuart o gün bir sipariş için köye inmişti. Akşama kadar da dönmeyecekti.

Son üç haftadır ona çok kibar, ama mesafeli davranıyordu. Oysa evlenmeye karar vermeden önce, birlikte olduklarında çok daha sıcak ve yakındı.

Onunla yakın oldukları zamanları özlemle andığını fark etmek Sara'yı şaşırtmıştı. Onun dokunuşuna ve sıcaklığına alışmıştı ve bu yakınlığı özlüyordu.

Ian'ı tanıdığı on yıl boyunca böyle bir yakınlığa ihtiyaç duymamıştı. Evet, onun kendisini öpmesini,

onunla sevişmesini istemişti. Ama bunun tek sebebi, bu davranışların Ian'ın onu sevdiğini göstereceğini zannetmesiydi.

Oysa Stuart ile her şey çok farklıydı. *Onun* kendisine dokunmasını arzuluyordu. Ve, kendisi ona dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Ne zaman toplum içine çıksalar, birden elinde olmadan Stuart'a yakın davranmaya başladığını hissediyordu; ona sokuluyor, onun yakınında yürüyordu. Kendini ondan uzak durmak için zorlaması bile gerektiği zamanlar olmuştu.

Sara o kadar da saf değildi. Aşk olmadan da, arzu hissedilebileceğini çok iyi biliyordu. Eskiden bunun erkeklere has bir özellik olduğunu zannederdi. Ayrıca, kendisinin de bir gün böyle kuvvetli bir tutku yaşayabileceğini tahmin bile edemezdi.

Sonuç olarak, bunu Ian'a değil de Stuart'a duyması da ilginçti. Stuart ile birlikte olmayı çok arzuluyordu. Bunu düşünmek bile tepeden tırnağa titremesine sebep oldu. Aslında bu, evliliklerinin geleceği açısından çok iyiydi. Ama...

Durumu onun açısından düşünmeye çalıştı. Stuart aynı tutkuyu duyacak mıydı? Onunla sadece çocuk sahibi olmak için sevişir, Sara da çok tutkulu davranırsa, bunu itici bulmaz mıydı?

Sara işin içinden çıkamayacaktı. Cinsel konuda tavrının ne olması gerektiğini bilemiyordu.

Ayağa kalkıp, odanın içinde huzursuz bir şekilde yürümeye başladı. Son günlerde çok kilo kaybetmiş-

ti. Annesi ile Ludlow'a gelinlik almaya gittiklerinde, bunu o da fark etmişti. O gün bir türlü beğendiği bir gelinlik bulamamış, sonunda krem rengi saten elbiseyi gördüğünde istediğinin o olduğuna karar vermişti. Seçtiği gelinliğin boynunda ve kollarında antika danteller vardı. Kumaşa dokunduğu an, kendini malikanenin bahçesinde evlenirken hayal edebilmişti.

Ne yazık ki, gelinliğin daraltılması gerekiyordu. Ama tezgahtar kız işlerinin en kısa zamanda yapılacağı yolunda onlara güvence vermişti. Gelinliği düğünden bir hafta önce teslim edilecekti. Annesi onu sürekli besliyor, düğüne kadar daha da zayıflarsa gelinliğin üzerine olmayacağını söylüyordu.

Stuart da pek huzurlu değildi. Sara birkaç kez onun kendisini endişeli gözlerle süzdüğünü görmüştü.

Bunun üzerine, Stuart'a pişman olup olmadığını sormak istemiş, ama buna cesaret edememişti. Gerçekten pişman olduysa, ne yapacaklardı?

Ama eğer Stuart pişmansa, onun bu evlilikten vazgeçmesine izin vermeliydi. Ne de olsa, birbirlerine duygusal açıdan bağlı değillerdi. Stuart'ın, pekala, fikrini değiştirme özgürlüğü vardı. Yine de, bunu düşünmek bile içinin korkuyla dolmasına sebep oluyordu.

Anna'nın sözleri, onu reddedilmeye katlanamayacak kadar zayıf mı düşürmüştü? Yoksa bir kadın olarak kendine hiç mi güveni kalmamıştı?

Ve tabii, bu arada, Stuart'ı kaybetmeye de taham-

mül edemeyeceğini itiraf etmek zorundaydı.

Bilgisayar ekranına bakarken, kendini işe vermekte zorlandığını fark etti. Son günlerde yeterince uyuyamıyordu, ve aksi gibi de, yapması gereken pek çok iş vardı. Bürodaki evrakları düzenlemek bir yana, düğünle ilgili hazırlıklar da çok vaktini alıyordu.

Ayrıca, evlenmeden önce malikaneyi bir aile için yaşanır hale getirmesi gerekiyordu. Stuart oranın düzenlenmesi işini tamamen Sara'ya bırakmıştı.

Son birkaç haftadır evin içi alt üst olmuş, ustalar evin dört bir tarafında çeşitli işleri tamamlayabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Büyük yatak odası boyanıyor, onun yanındaki küçük oda da banyo haline getiriliyordu.

Sara, eskiden bu iki odanın malikanede yaşayan karı kocanın yatak odaları olduğunu biliyordu. Bu yüzden de, Stuart'a bu geleneği sürdürmek isteyip istemediğini sormaya karar verdiği halde, bunu bile onunla konuşamamıştı.

O gün işçiler erken gitmişlerdi. Çünkü dekorasyona devam edilmeden önce, boyaların kuruması gerekiyordu.

Son birkaç gecedir dekorasyon kitaplarına göz atan Sara, malikanenin genel havasına uyacak mobilyalar bulmaya çalışıyordu.

Büyük yatak odasına uygun olarak, dört sütunlu klasik bir karyola istediğini, her nasılsa, Stuart'a söyleyebilmişti. Ama bu tip karyolaların fiyatları binler-

miyordu. Odanın hakkını verebilmek için satın almaları gereken kadife perdeler ve yere serilecek olan Türk halıları da çok pahalıydı.

Sara malikanede yaşamak için sabırsızlandığı halde, küçük ve çağdaş bir evde oturmanın çok daha kolay olacağının farkındaydı.

Başının ağrısı giderek artıyordu. Pencereden giren güneş hassaslaşan gözlerini kamaştırınca, işine o günlük ara vermesi gerektiğini anladı. Belki de, eve gidip bir ağrı kesici alarak dinlenirse, geri dönüp işini bitirebilirdi. O arada da, pencereden içeri yansıyan güneş batmış olurdu.

Bezgin bir şekilde iç çektikten sonra eşyalarını toplamaya başladı. Eve gittiğinde annesiyle babasının dışarıda olduklarını görünce rahat bir nefes aldı. Onları çok sevmesine rağmen, o anda, ikisinin de düğünle ilgili sorularına cevap verebilecek halde değildi.

Uyandığında, odasının serinlemiş olduğunu görünce, Sara en az birkaç saat daldığını anladı. Yavaşça yerinde doğrulduğunda, baş ağrısının kesildiğini fark etmek içini rahatlatmıştı.

Yataktan kalkarak duşa girdi. Bir kot pantolonla, kız kardeşinin doğum gününde armağan ettiği pastel renkli trikoyu giydi.

Alt kata indiğinde annesiyle babası televizyon iz-

ayağa kalktıysa da, Sara onu durdurdu.

"Yemeğe inemediğim için üzgünüm. Başım o kadar çok ağrıyordu ki, işi bile bırakıp yattım. Ama şimdi geri döneceğim, çünkü bitirmem gereken işler var."

Annesi, "İçecek sıcak bir şeyler hazırlayayım bari," diye ısrar etti.

"Hayır. Sen kalkma. Ben hepimize içecek bir şeyler hazırlarım. Bu arada da, bir sandviç yerim. Saat sekiz olmuş. Birkaç saat çalışabilirim."

Annesi, "Seni eve getirmesi için Stuart'ı bekleyecek misin?" diye sordu.

"Olabilir, ama geç döneceğini söylemişti." Annesiyle konuşurken, bir yandan da beynini kemiren korkular konusunda Margaret'in söylediklerini düşünüyordu. Arkadaşı onun bu konuya başka bir gözle bakmasını sağlamıştı. Müstakbel eşine evliliklerinin başında dürüst davranmazsa, mutlu olma ihtimalleri azalırdı.

Malikaneye ulaştığında, arabasını park ederken bahçe ışıkları otomatikman yanmaya başlamıştı. Arabadan inip, Stuart'ın verdiği anahtarla arka kapının kilidini açtı. Çalışma odasına giderken, bir yandan da lambaları yakıyordu.

İşinin başına oturup bilgisayarı çalıştırmıştı ki, üst kattan gelen bir gürültü duydu.

Birden donup kalarak sese kulak kabarttı. Bilgisayarı kapatıp, dikkat kesildiği halde, hiçbir şey duyamıyordu.

Kendi kendine hayal gücünün ona oyun oynadığını ve aslında var olmayan sesler duyduğunu telkin ederek yeniden işe koyulmaya karar verdi. Bilgisayarın düğmesine uzanmıştı ki, içinden bir ses üst kata çıkıp bakması gerektiğini fısıldadı.

Ayrıca, o gün hiç oraya çıkmamıştı. Stuart, işçiler çalışırken üstü başı alçı ve boya olur diye, yanlarına gitmemesini tembih etmişti.

Artık işçiler çoktan gitmiş olduklarına göre, üst katı rahatça gezip, dekorasyonda ne kadar ilerlediklerine de bakabilirdi.

Belki de bilinçaltı merakını tatmin edebilmesi için bu gürültüyü uydurmuştu.

Bir ses duymuşsa bile, bu eski merdivenin tahtalarından çıkan bir gürültü olabilirdi.

Arkadaki merdivenden yukarı çıkarken, Stuart'ın evi halı kaplatmanın bir servete mal olacağı yolundaki sözlerini hatırladı.

Üst kata çıktığında, yatak odalarına giden geniş holde durup pencereden baktı. Pencerelerin yanlarına eski tarz süslü banklar yerleştirilmişti. Büyük ihtimalle, o banklarda bir zamanlar holde gezinmekten yorulan hanımlar dinleniyordu.

Yerlerdeki parkeler orijinal hallerinde korunmuştu. Üzerilerine alçı ve toz dökülmüştü, ama hepsi cilalanacaktı. Gerçekten de iş ve masraf çoktu.

Tam bir ev kadını gibi düşünmeye başladığını fark edince kendi kendine gülümsedi. Aslında, mali-

sinde, çok yüklü bir paraya mal olacağı kesindi.

Hele parkelerin üzerinde gezinecek olan üç tekerlekli bisikletlerin sebep olacağı zararlarla nasıl başa çıkacaklarını düşünerek büyük yatak odasını kapısını açtı.

"Sara..."

Stuart'ın hayatında gördüğü en güzel dört sütunlu yatağın kenarına diz çökmüş, süslemelerine cila sürdüğünü gören Sara'nın dili tutulmuştu.

"Stuart eve olduğunu bilmiyordum... ben köyden dönmediğini düşünmüştüm. Aşağıda çalışırken bir ses duydum..."

"Zannettiğimden önce dönmeyi başardım."

"Ama dışarıda Land Rover'i görmedim."

"Yolda benzin pompası sorun çıkardığı için tamirciye bıraktım. Beni eve onlar bıraktı. Sen... buraya çalışmak için geldim mi dedin?"

"Evet. Bugün öğleden sonra başım ağrıdığı için işi bırakıp evde biraz uyudum. Ama bitirmem gereken bir iş var."

Stuart ayağa kalkıp gerinirken, "Benim de," dedi.

Kaslarını gevşetmeye çalışan Stuart'ın geniş omuzlarına bakan Sara, boğazına bir yumru tıkandığını hissetti. Kendi duygularının ve arzularının yoğunluğuyla başı dönmeye başlamıştı.

Boğuk bir sesle, "Yatak," dedi. "Çok güzel, ama herhalde çok pahalı..."

Stuart şefkatle, "Değil," dedi. "En azından maddi değeri çok değil... son üç haftadır yutamayacağım ka-

dar büyük bir lokma ısırdığımı düşünmeye başladığım anlar oldu."

Sara onun ne demek istediğini ancak bir süre sonra anlayabildi ve hayretle, "Bunu sen mi yaptın?" dedi. "Ama nasıl?"

"Dışarıda gördüğün tahtaları hatırladın mı?"

Sara başını sallayarak, "Ama süslemeleri o kadar güzel, o kadar..." diye kekelemeye başladı ve yatağa yaklaşarak oymalı sütunlara dokundu. Stuart yatağın başucuna son derece zarif çiçek ve ağaç desenleri yapmıştı.

"Şimdilik görmemen gerekiyordu. Bu benim sana düğün hediyem olacaktı."

"Müthiş bir sürpriz! *Benim* için mi yaptın?" Başını yavaşça yataktan Stuart'a doğru çevirdi. Anlayamadığı bir sebepten dolayı gözleri dolmuştu.

Onun gözyaşlarını görmemesi için başını hızla çevirdiyse de, kendisine doğru birkaç adım atan Stuart'tan gizlenemedi. "Sara, *ne* oldu? Neyin var? Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Sara başını, hayır anlamında, salladı. "Hayır, sebep bu değil."

Stuart, "Ama bir sorun var, öyle değil mi?" diye ısrar etti.

Sara başını iki yana sallayarak, "Sorun sayılmaz," diyerek itiraz etti. "Sadece..."

Eliyle yatağa dokunurken, orada yatınca kendini her şeyden soyutlanmış özel bir adadaymış gibi hissetmişti.

"Sadece ne?"

Onun çok yakınında durduğunu fark eden Sara, Stuart'ın kokusunu içine çekti.

O sırada Stuart da, onun yatağın üzerinde duran elini tutmuştu. Sara ikisinin ellerine baktı. Stuart'ın iri ve bronz rengi elinin yanında onunki bembeyaz ve çok narin görünüyordu. Aslında, ne kendi elleri Anna'nınkiler gibi ojeli, uzun tırnaklı ne Stuart'ınkiler Ian'ın elleri gibi bakımlı ve manikürlüydü. Ian kendini beğenmiş ve süslü bir erkekti. Hatta bazı yönlerden kadınsı bile sayılabilirdi.

"Bu yatağı benimle paylaştığında, hayal kırıklığına uğrayacağını mı düşünüyorsun? Onunla yaşadıklarını unutamıyor musun yoksa, Sara?"

Sara, "Hayır, hayır!" diyerek onun sözünü kesti. Bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdı. "Ian ile benim aramda hiçbir şey olmadı," diye atıldı. "Aslına bakarsan..." Birden sustuysa da, fikrini değiştirmeden önce her şeyi anlatmaya kararlı bir şekilde, "Hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadım," diye ekledi.

Stuart'ın yüzüne bakamıyordu. Zaten gözyaşları yüzünden hiçbir şey göremez olmuştu. Gözlerini kırpıştırarak yatağa bakmaya başladı. Artık tepeden tırnağa bir yaprak gibi titriyordu.

Stuart'ın saçlarında gezinen elleri ona yavaş yavaş bir huzur vermeye başladı. Boğazı kupkuru, gözleri yaşlı, başını kaldırıp ona baktı. Titremesi geçmişti.

Stuart çenesinden tutarak nazikçe başını kaldır-

dı. "Korkuyor musun?" Stuart yatağı işaret ederek şefkatle, "Sana bilinmeyen şeyler çağrıştırdığı için huzursuzsun, değil mi?"

O kadar anlayışlı ve düşünceliydi ki...

Sara yutkunarak, "Evet," dedi. Budalaca davrandığının farkındaydı. Bunlardan sonra onun kendisiyle evlenmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu...

Onun uzun bir süre bir şey söylememesi üzerine, yeniden titremeye başladı. Stuart ellerini yüzünden çekmeden, "Korkmanı gerektiren bir durum yok," diye fısıldadı. "Her şeyin yolunda gideceğine dair sana söz veriyorum."

Stuart'a, ondan ve paylaşacakları yakınlıktan değil, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu söylemek istedi. Belki de, Stuart evlendikten sonra aradığı kadının o olmadığını fark ederek mutsuz olacaktı. Bunları ona söylemek için cesareti toplamaya çalışırken, Stuart önce davranarak konuşmaya başladı.

"Ve bunu kanıtlayacağım..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kanıtlamak mı?

Bu sözler üzerine başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktığında, Stuart başparmağını dudağında gezdirmeye başlamıştı.

Geçirdiği şoktan mı, yoksa parmağın baskısından mı bilinmez, Sara'nın dudakları aralanıverdi.

Stuart başını ona doğru eğerken, onun kendisini öpeceğini anlayarak bakışlarını ondan kaçırdı. Gözleri bu kez dudaklarına takılmış ve bu çok daha büyük bir hata olmuştu.

Kalbi çılgın bir tempo tutturmuş, dört nala gidiyordu. İtiraz etmek istercesine hafifçe inlediği halde, ona karşı koymak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Aslında Stuart onu daha önce de öptüğü için ne beklemesi gerektiğini biliyordu, ama bu seferki çok daha tutkuluydu. Onun ılık ve ıslak dudaklarının altında kendi dudakları ona karşılık veriyordu.

Sara Stuart'ın titremeye başladığını hissetti. Kapıldığı arzu fırtınası mantık ve iradesini alıp götür-

müştü.

Stuart ellerini bir süre sırtında gezdirdikten sonra onu kendisine yaslayınca göğüslerinin onun kaslı göğsünde ezildiğini hissetti. Teninin sıcaklığı ve kokusu aklını başından alıyordu.

Stuart onu ağır ağır öpüyor, bir yandan da, saçlarını okşuyordu.

Sara, adını dudaklarını dudaklarından çekmeden fısıldadığını işitince arzudan kıvranmaya başladı.

Stuart onu öperken alt dudağını yavaşça ısırıyor, bir yandan da Sara'ya huzur veren bir şekilde saçlarını okşamaya devam ediyordu.

Onun göğsünden uzaklaştırdığını hissedince itiraz etmek istedi, çünkü Stuart'ın sıcaklığına ihtiyacı vardı. Ama bu duygularını sözcüklere dökmesi imkansızdı. Sadece ona sımsıkı sarıldı.

Stuart onun bu tepkisi karşısında, bedenini geri çekerek, "Hayır, Sara," dedi. "Olmaz."

Sara'nın dudakları titremeye başlamıştı. Bunu gören Stuart boğuk bir sesle inledi. Bir yandan da, yüzüne dokunarak onun şişmiş olan alt dudağını okşuyordu.

Alev alev yanmaya başladığını hisseden Sara'nın dudaklarından inlemeye benzer bir ses döküldü. O sırada Stuart'ın, dudaklarında gezinen parmağı, ıslak ve ılık ağzına girdi.

Sara, içgüdüsel olarak dilini parmağına değdirdiğinde, onun sert derisini hissetti. Bunun hoşuna gittiğini fark etmek onu çok şaşırtmıştı. Gözlerini kapata-

rak aldığı zevkin tadını çıkarırken, Stuart'ın titremesi artıyordu.

İtiraz etmek istercesine, "Sara," diye inledi.

Onun sesini duyunca gözlerini açan Sara, parmağını serbest bırakırken çaresiz bir şekilde ona baktı.

"Beni ne hale getirdiğinin farkında bile değilsin." Sesi önce boğuk çıktıysa da, kendini kontrol etmeye başladıkça yumuşadı. "Beni ne kadar tahrik ettiğini anlamıyorsun, öyle değil mi?"

Sara'nın şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

"Bana inanmıyor musun? O halde, sana göstereyim."

Stuart gömleğinin düğmelerini açarak pantolonunun içinden çekip çıkardı. Kaslı göğsündeki siyah kıllar pantolon kemerinin altından kayboluyordu.

Sara'nın elini alıp göğsüne götürdüğünde, Sara'nın kalp atışlarının hızlanıp dudaklarının kurumasının sebebi korku değildi.

Onun da kalbinin çılgınca çarptığını fark edince, yüzüne baktı. İlk kez Stuart'ın yanaklarının koyu bir renk aldığını görüyordu. Gözlerindeki parıltı, kendisine dokunuyormuşçasına vücudunda değişik tepkilere sebep oluyordu.

Göğüslerinin kabarıp, uçlarının dikleştiğini hissetti. Stuart hızla nefes alıp verdikçe, kaslı göğsü inip kalkıyordu.

Sara dilini göğsüne değdirerek, onun da tadını almak istedi. Kendi nefesi boğazında tıkanıp kalmıştı sanki. Gözlerini hızla kalkıp inen bu kaslı göğüsten

ayırmak istiyor, ama bunu bir türlü başaramıyordu.

Acaba onun vücudu da, kendisininki gibi sevilip okşanmak için sabırsızlanıyor, Stuart da, onun dudaklarına ve ellerine duyduğu özlemin bir benzerini hissediyor muydu?

Onun vahşice, "Gördün mü?" dediğini işitti. Ardından Stuart onu bileğinden tutarak elini dudaklarına götürdü. Sara onun ne yapacağını anlamıştı. Parmaklarını emip hafifçe ısırmaya başlayınca, çılgına döndüğünü hissetti. Daha önce hissettiği ateşin, o an damarlarında dolaşmaya başlayan aleve kıyasla çok önemsiz olduğunu anlıyordu. Bu zevk, bir an bayılacakmış gibi hissetmesine sebep olmuştu. Stuart da, bunu yüz ifadesinden okumuş olmalı ki, onu belinden yakaladı.

O kadar çok titriyordu ki, Stuart onu bırakırsa yere düşmekten korktu. Neyse ki, onun böyle bir niyeti yoktu. Kazağından içeri giren elleri sırtını yavaşça okşamaya başlamıştı.

Sara onun kulağına, "Her şey kontroldan çıkmadan önce buna bir son vermem gerek," diye fısıldadı. "Ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

Stuart'ın da aynı istek içinde olup olmadığını merak ediyordu.

Stuart, "Şu an ne istediğimin farkındasın, değil mi?" diye fısıldadı. "Giysilerini çıkarıp, seninle şuraya uzanmak ve teninin vücuduma dokunduğunu hissetmek istiyorum. Seni öpmeyi ve sana dokunmayı arzuluyorum. Bütün bunları yapmayı, hayatımda daha ön-

ce hiçbir şeyi istemediğim kadar arzuluyorum."

Bunlar doğru olamazdı. Sara onun bir başkasını sevdiğini biliyordu. Yine de, bu sözler Anna'nın açtığı yaralara bir merhem gibi gelmişti.

Ona bir cevap verdiğinin farkında değildi, ama vücudu Stuart'ın isteklerini paylaştığını anlatmanın bir yolunu bulmuş olmalı ki, o hiç vakit kaybetmeden Stuart Sara'yı öpmeye başladı.

Öpücükleri bu kez az önceki gibi yumuşak değildi. Bedeninde gezinen elleri sutyenine geldiğinde, bir an duraksadıysa da, kopçasını açarak ipek kumaşı bir kenara attı. Sertleşen göğüs uçları trikonun sert dokusuna değince çığlık atmak isteyen Sara, Stuart'ın göğüslerini öpüp okşamasını arzuluyordu.

Onu esir alan duygularla tepeden tırnağa titrerken, Stuart'ın, "Sakin ol, her şey yolunda gidecek," dediğini duydu.

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Stuart'ı o kadar çok arzuluyordu ki, daha önce hayal edemeyeceği kadar yoğun bir tutkuyla onu okşamak ve bedenini keşfetmek istiyordu.

Bu duyguları sözcüklere dökerek, onu utandırıp kendini de küçük düşürmeden önce yaptıklarına bir son vermesini istemeliydi. "Ben..."

Ama Stuart bluzunu ve kot pantolonunu çıkarıp onu yavaşça yere bırakınca, her şeyi unuttu.

Stuart kendi giysilerini de çıkarırken, dizleri titremeye başlayan Sara, yatağın kenarına oturmak zorunda kaldı. Olanlara inanamıyordu. Stuart onunla sevis-

mek istiyor, onu arzuluyordu.

O anda Sara'nın önüne diz çökmüştü.

Kaslı omuzları ve dar kalçalarıyla bedeni, kendisinin yumuşak hatlarına tamamiyle zıttı. Stuart onu rahatlatmak istercesine dizine dokunarak, "Endişelenme, her şey mükemmel olacak," dedi. "Sen istediğin an, duracağıma söz veriyorum."

Anlaşılan, Stuart onun asla durmasını istemeyeceğini bilmiyordu. Bu duygularını gizleyebilmek için başını önüne eğince, saçları yüzünü örttü.

Stuart'ın başı göğüsleri ile aynı hizadaydı.

Onun da, dokunuşlarına aç olan göğüslerinin utanmazca şişip kabardığını fark edip etmediğini anlayabilmek için Stuart'ın yüzüne baktı.

Stuart başını kaldırıp ona bakarken göğüslerine dokundu. "Tenin ipek gibi..."

Başparmağı, dikleşen göğüs ucunun etrafında gezinince, Sara içinde yükselen arzuyu bastıramayarak bir çığlık attı.

Stuart da, bu sese hemen tepki göstererek onu kollarına aldı. Onun, göğüslerine küçük öpücükler kondurduğunu hisseden Sara, istediğinin bu olmadığını anladı.

Daha fazlasını arzuluyordu...

Stuart'ın dudakları göğüs ucuna kapandığında inleyerek başını geri attı. Onun, göğüs uçlarını emmesinin verdiği zevkle parmaklarını Stuart'ın geniş omuzlarına bastırarak inledi.

Beklenmedik bir anda dişlerinin tenine geçtiğini

hissedip de, elinde olmadan titreyince, Stuart başını çekerek özür dileme gereği duydu.

Sara'nın gözleri tutkuyla koyulaşmıştı. "Hayır, canım acımadı."

Bunu itiraf etmek yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu. Stuart başını göğüslerinin arasına gömerek boğuk bir sesle fısıldadı. "Sara, mükemmelsin. *Mükemmel.* Bunu biliyor muydun? Tanrım, seni bulduğum için çok şanslıyım."

Onun sesindeki tutkuyu fark etmek kadınlık gururunu okşamıştı. Stuart göğüslerini okşarken, bedeninde yarattığı arzularla savaşmaktan vazgeçti. Ona karşılık verirken, kendi dudaklarından dökülen cesaret verici sözcüklere inanamıyordu. Stuart'ın onu öpüp okşaması, dudaklarını teninde gezdirmesi için kendini onun ellerine teslim etmişti.

Dudaklarının yarattığı coşku o kadar fazlaydı ki, dokunduğu her yer alev alev yanıyordu. Stuart'ın kollarında kendini kaybetmiş, nerede olduğunu bile unutmuştu.

Onun kendisini yatağın ortasına taşıdıktan sonra ellerini bacaklarında gezdirmeye başladığını hissetti. Karnında gezinen nefesi, tenine değen saçları, içinin arzuyla dolmasına sebep oluyordu. Yerinde doğrularak ona daha yakın olmak istedi.

Stuart, "Tenin kadife gibi," diye fısıldadı. "O kadar sıcak ve yumuşaksın ki..."

Kanında dolaşan bir uyuşturucu gibi, onu kendinden geçiren zevkin Stuart'ın vücudunun en mah-

rem yerinde gezinen dilinden kaynaklandığını anlamak, şaşkınlıktan kasılmasına sebep oldu.

Beyni ve mantığı, kendi yaptıklarıyla geçiriyordu. Ama vücudu...

Vücudu bütün korkuları ve yasakları yerle bir ederek onun verdiği zevkte kaybolmuştu. Stuart'ın kendisine zevk vermek için yaptıklarına minnettar olduğunu göstermek istercesine kıvranıyordu.

Onun verdiği tepkiler Stuart'ı çıldırtmıştı. İnleyerek bacağının içini ısırdıktan sonra, kendini yukarı çekti. Ardından da gözlerinin içine bakarak, "Bana karşılık verme şeklin, beni çok tahrik ediyor," diye fısıldadı. "Nasıl olur da, çekici bir kadın olmadığını düşünebilirsin? Sen benim tanıdığım en harika kadınsın."

Yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra onu tutkuyla öperken, bedeni ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı.

"Sara bu kadar ileri gitmeyi planlamamıştım. Durmam gerektiğini biliyorum. Durmalıyım..."

Sara onun alt dudağını ısırıp, kollarını sıkıca boynuna sararak daha fazla konuşmasına engel oldu. Artık kendini tamamiyle ona teslim etmek üzereydi.

Başını geri atarak onun kendisini tutkuyla öpmesine, okşamasına izin verdi. Onu bütün bedeni ve ruhuyla arzu ediyordu. Sonunda Stuart üzerine uzanıp onu tutkuyla okşamaya devam ederken, onunla bir bütün olmak için daha fazla dayanamayacağını hissetti. Onun son derece kontrollü hareketlerle kendisine

sahip olduğunu hissettiğinde, zevkten inleyerek tırnaklarını sırtına geçirdi. Stuart onun bu kadar ateşli karşılık vermesiyle kendinden geçmişti. Dayanamayarak, kendini kontrol etmekte zorlandığını ve bu yüzden de, canını yakmaktan korktuğunu haykırdı.

Sara o güne dek duyduklarından ve okuduklarından neler hissedeceğini az çok biliyordu, ama o an yaşadıkları kelimelerle anlatılabilecek gibi değildi. Aldığı zevk o kadar fazlaydı ki, bir süre sonra bedeninin kontrolünü kaybederek panik içinde bir çığlık attı.

Her ikisi de sakinleştiğinde, hareketsiz yatan Sara, Stuart yanaklarındaki gözyaşlarını öpmeye başlayıncaya dek, ağladığının farkında değildi. Az önce yaşananlar kendisi için ilk olduğu halde, Stuart'ın daha önce birçok kez benzer deneyimler geçirdiğini biliyordu. Doruğa ulaştığında neredeyse ikisinin bütünleşerek, ölümsüz olduklarını düşünmüştü.

Ama o anda utanıyordu.

Bu yüzden de, ondan uzaklaşmak istedi ama Stuart onu kollarında sıkıca tutmuştu.

Birden, kendini daha önce hiç olmadığı kadar yorgun hissederek gözlerini kapadı.

Aslında, bu mahmurlukla savaşmak istiyordu ama gözlerini, yanaklarını öpen Stuart'ın şefkat dolu dokunuşlarının verdiği huzur bedenine egemen oldu. Az önce yaşadıkları şehvet ve tutkunun üzerine bu şefkat, ona bir bütün olarak tek bir sözcüğü çağrıştırıyordu: Aşk...

Ama Stuart onu sevmiyordu. O başkasına aşıktı.

Derin bir nefes aldı, soluğunu vermesine fırsat kalmadan uykuya dalmıştı.

Sara yatağa vuran sabah güneşiyle uyandı ve birden nerede olduğunu hatırladı.

Dehşetle yerinde doğrularak pencereden dışarı baktı. Kendi yatak odasında değil, Stuart'ın evindeydi! Yakında ikisinin olacak olan odada...

Çok derin uyumuş olmalıydı, çünkü battaniyeye bir mumya gibi sımsıkı sarmalanmıştı. Yatakta kendisininkinden başka yastık yoktu. Anlaşılan, Stuart birlikte uyandıkları takdirde, onun şaşırıp utanacağını tahmin ettiğinden gece kendi odasına gitmişti.

Giysilerinin düzgünce katlanıp, bir sandalyeye konmuş olduğunu gördü. Başucundaki termosun yanında da, bir not duruyordu.

Uzanıp kağıdı alarak, huzursuz bir şekilde okumaya başladı.

Termosta kahve var. Dün gece anneni arayıp, yemekte şarap içtiğimizi, bu yüzden de araba kullanmanın doğru olmayacağına karar verdiğimizi söyledim.

Notta sevgiden, aşktan, paylaştıkları yakınlıktan bir eser yoktu. Yine de, en azından ailesini arayıp haber vermesi büyük incelikti.

Gece onu uyandırıp eve yollayacak değildi herhalde. Bu kadar kaba bir insan değildi. Ama Sara na-

sılsa orada kalmışken, yanında yatabilirdi...

Yoksa kontrolunu yitirerek, arzularına yenik düştüğü için pişman mı olmuştu?

Bir gece önce olanları hatırlayınca yanakları kızardı. Vücudu artık çok farklıydı. Aslında fiziksel bir değişiklik yoktu, sadece kendini çok daha mutlu hissediyordu.

Anna ne derse desin, onun bedeni de en az diğer kadınlar kadar arzuya ve tutkuya açıktı. Ve artık, Stuart ile yapacağı evlilikte en azından cinsel uyumsuzluk korkusu yaşamayacağını biliyordu.

Acaba o da aynı şeyi düşünebiliyor muydu?

Sara ile sevişmesinin sebebi bunu anlamak olabilir miydi? Yoksa onun korkularını yenmesine yardım etmek için mi evlenmeden önce onunla sevişmişti?

Nedeni her ne olursa olsun, önemli olan bunun sonucunda ne hissettiğiydi. Acaba Stuart birlikte olmaktan, aynı şekilde zevk almış mıydı?

Battaniyeyi sıyırıp kalkarken, kuşkulanması için bir sebep olmadığını düşündü. Aklını herhangi bir konuya yoracaksa, en azından kuşku duymayacağı bir noktayı düşünmeliydi. O da, kendi aldığı zevkti...

Yeni boyanmış olan banyoya girerken titrediğini hissetti. Yerdeki naylon örtüler ayaklarının altında buz gibiydi ama ürpermesinin nedeni bu değildi. Bir gece önce Stuart'ın teninin nasıl koktuğunu düşündü. Gözlerini kapadığında, onu nasıl okşayıp, dilini teninde nasıl gezdirdiğini anımsayabiliyordu.

İçinin yeniden arzuyla dolduğunu hissedince, he-

men soğuk suyu açarak duşa girdi.

Yarım saat sonra giyinip, çalışma odasına inmişti.

O sabah canı kahvaltı etmek istemiyordu. Telefon edip, Stuart'ın evinde kalmasında garip bir yan göremeyen annesi ile konuştu.

Annesi, "Ben de evden çıkmak üzereydim," dedi. "Gwen Roberts'i görmeye gidip kilisedeki çiçek süslemeleriyle ilgili konuşacağım."

Sara almacı yerine koydu. O gün ev kendisine kalmıştı. Alt kata inmeden önce yatağı yeniden inceleyerek, süslemelerine dokunmuştu. O yatak onun düğün hediyesiydi.

Böyle bir armağanı ancak evleneceği kadını çok seven bir erkek yapabilirdi. Buruk bir şekilde gülümsedi. Sevgiyi o yatak için harcanan emekte görebiliyordu. Ama o sevgi kendisine yönelik değildi. Olamazdı da... büyük ihtimalle, o eve duyulan sevginin bir işaretiydi. Stuart kendisine karşı öyle derin bir aşk hissetse neler olurdu, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Kendi kendine sertçe, ağlamayacaksın, dedi. Zaten ortada ağlanacak bir durum yoktu. Yanında kendisini emniyette hissedebileceği bir erkekle evlenmek üzereydi. Stuart'ın sadık bir eş ve iyi bir baba olacağını biliyordu. Ama ona asla aşık olmayacaktı.

Sara ise, Stuart'ın onu sevmesini istiyordu. Neden, diye düşündü bir an. Çünkü kendisi onu seviyordu.

Dışarıda bir arabanın durduğunu işitince, gele-

nin Stuart olduğunu düşünerek mutfağa koştu. Ardından, onu mutfakta kendisini beklerken bulmaktan hoşlanmayacağını düşünerek tereddüt etti.

Bu yüzden arkasını dönüp çalışma odasına yürümeye başlamıştı ki, hiç beklemediği birinin ona seslendiğini duyarak irkildi.

Bu onun duymayı beklediği ses değildi.

Kulaklarına inanamıyordu. Arkasını dönerek mutfağa yürümeye başladığında boğazına bir yumru tıkanmıştı.

"Ian..."

"Demek beni *hala* unutmadın."

Ian kendisine doğru bir adım atarken, Sara da onun *hala* kendini beğenmiş ve ukala olduğunu düşündü.

Eskiden olsa bunları görmezdi bile ama artık Sara çok farklıydı. Gözlerini kör eden perdeler açılmış, ve Ian ona tamamiyle farklı bir insan gibi görünmüştü. Bu yüzden de, bir zamanlar onda hoşuna giden her şey artık itici geliyordu.

"Ne kadar çok acı çektiğini tahmin edebiliyorum. Ama artık hepsi bitti. Hatamı fark ettim ve telafi etmek için buraya geldim. Tabii, sen de Anna'nın insanın aklını başından alacak kadar çekici olduğunu kabul edersin. Bir süre ona tutulmuş olmamı affet. Artık o iş bitti."

Peşinden çalışma odasına gelen Ian'ın, cömertçe sürdüğü losyonun kokusunu midesini bulandırıyordu.

Onun olması gerekenden çok daha yakınında durduğunu fark edince, Ian'ın kendisini cinsel yönden etkilemeye çalıştığını hissetti.

Sara birkaç adım uzaklaşırken, Ian'ın peşinden gelmemesini diledi. İçinden onu kapı dışarı etmek geliyordu.

Ian'ın yaklaştığını görünce, kendisine onun bir zamanlar deliler gibi sevdiği kişi olduğunu hatırlattı.

Yetişkinliğe adım attığından beri çılgınca sevdiği ve onu bir anda mahveden erkek. Yerinde başka bir erkek olsa, onun duygularına karşılık veremeyeceğini düşünerek aralarındaki bağı koparmaya çalışırdı. Stuart gibi mert bir erkek öyle yapardı.

Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu. O an çok mutlu olması gerekirdi. Ne de olsa, çılgınca aşık olduğu erkek, Anna ile arasındaki her şeyin bittiğini ve onu istediğini söylüyordu.

Sara derin bir nefes alarak onun saçma sapan konuşmalarını böldü.

"Seninle Londra'ya gelemem. Çünkü çok yakında evleniyorum."

"Evlenmek mi?" Ian alaycı bir şekilde bir kaşını kaldırarak, "Oh, evet, baban böyle bir şeyden bahsetmişti," dedi. "Burada yaşayan bir ormancıyla evleneceğini söyledi. Ama, hayatım, sen burada yaşayamazsın. Sen bana benziyorsun. Sen ve ben..."

"Hayır, ben sana hiç benzemiyorum!"

Ian huzursuzlanmaya başlamıştı. Onun kendi çe-

Sara, Ian'ın onu neden geri istediğini anlamaya çalıştı. Bunun tek sebebi bencillik olabilirdi.

Bir anda çok kibar konuşmaya başlayarak, "Pekala, ben bir hata yaptım," dedi.

Sara onu dinlemek istemiyordu. Hatta, onun o çatı altında bulunmasına bile dayanamıyordu.

İçinden gözlerini kapayıp, açtığında onun yerinde Stuart'ı bulmayı diledi.

O Stuart'ı istiyordu. Onu tercih etmişti. Çünkü ona ihtiyacı vardı. Dahası, onu seviyordu.

Ian giderek sertleşen bir sesle, "Pekala, Sara," diyordu. "Anlaşılan dizlerimin üstüne çökmemi istiyorsun. Seni bunun için suçlayamam. Ama ben seni bunları aşmış bir insan olarak görürdüm. Ne kadar kırıldığını herkesten iyi biliyor..."

"Sen sadece egonu tatmin etmek istiyorsun."

Sara onun mavi gözlerinin birden acımasız bir havaya büründüğünü gördü. "Sen soğuk ve duyarsız bir yaratıksın. Bir kadın bile sayılmazsın. Bana evleneceğini söyledin. Nedenini merak ediyorum. Onu seviyor olamazsın."

"Demek öyle. Neden? Bir zamanlar seni sevecek kadar aptal olduğum için mi? O iş bitti, Ian. Anna bana senin duygularımdan haberdar olduğunu söylediği gün bitti. O zaman ben seni değil de, bir hayali sevdiğimi anladım. Stuart senden bin kat daha değerli bir insan."

"Sen ona *aşık mısın*? Yalan söylüyorsun, Sara. Sen bana aşıksın. Her zaman da bana aşık olarak kalacak-

sın."

Sara öfkeyle, "hayır, artık seni sevmiyorum," diye haykırdı.

"Oh, yanılıyorsun. Gerdek gecesi o çiftçinin kollarında buz gibi yatarken, arzu ettiğinin ben olduğunu anlayacaksın."

Sara bir kez daha, "Hayır," dedi. Ardından da, başını dikleştirerek hayatında ilk kez biriyle canı istediği gibi konuştu. "Çok yanılıyorsun, Ian. Yanıldığını *nereden* mi biliyorum? Dün gece Stuart ve ben birlikte olduk. Dün geceye kadar korkular peşimi bırakmıyordu. *Neden* korktuğumu biliyor musun? Senin yüzünden korkuyordum. Ama seni sevdiğim için değil. Seni bir zamanlar sevdim, ama sen Anna'nın beni kırmasına göz yumarak, bu duyguları yok ettin. Anna'nın sözleri beynime öyle kazılmıştı ki, onun haklı olduğundan, bir erkeğe çekici gelemeyeceğimden korkuyordum. Ama Stuart bana bunun doğru olmadığını gösterdi." Derin bir nefes alarak cesaret topladıktan sonra sözlerine devam etti. "Stuart bana bu dünyada var olduğuna inanamadığım kadar büyük zevkler tattırdı."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince, elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Sırf bu kadar da değil. Stuart benim tanıdığım en iyi, en dürüst ve en mert erkek. Sen onun yanında kötü bir erkek müsveddesi gibi kalıyorsun."

"Aman tanrım! Sen onu gerçekten de seviyorsun, öyle değil mi? Meğer bir gecelik seks ne çok işe yarı-

yormuş

Demek, Stuart bu kadar iyi. Bak kızım, senin bu işleri anlamadığını biliyorum. Belki de, adam kadınlara çok düşkündür. Onun seninle ne kadar tatmin olacağını zannediyorsun? Seninle evlenebilir, ama bu sana sadık kalacağı anlamına gelmez. Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?"

Sara ona arkasını dönerek, "Hayır, Ian," dedi. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Onun arabasının uzaklaştığını işitene dek, arkasını dönmeyen Sara, her yanının titrediğini hissediyordu. Midesi bulanıyor, başı ağrıyordu. Hayatında kendini hem çok zayıf hem de çok güçlü hissettiği böyle bir an yaşamamıştı.

Stuart'a aşık olmuştu; onu seviyordu. Bu duygu, sözcüklere dökülünce onu şaşırttı. Aslında bir gece öncesinde, hatta daha önce bile bu gerçeği biliyordu ama hiç kelimelendirmemiş, sadece bu duyguyu hissetmişti.

Ama Stuart'ı, onun kendisini arzuladığından daha fazla istediğini düşününce karamsar bir duygu içini sarıverdi.

Az önce, gücünü Stuart'ın sevgisinden aldığına inanırken, şimdi ondan ayrılmayı nasıl düşünebiliyordu? Esas bunun için gücü nereden bulacaktı?

Alt dudağını ısırırken ona nasıl söyleyeceğini düşündü. Aslında Ian'ın ziyareti ona mükemmel bir bahane yaratmıştı.

Stuart'a gerçeği söylemesi için bir sebep yoktu.

Bu sadece her ikisinin de utanmasına sebep olurdu. Ona Ian'ın nişanlısında ayrıldığını ve kendisini geri istediğini söyleyebilirdi. Yalan bile olsa, hala Ian'ı sevdiğini söylemek çok zor olacaktı.

Aslında Ian'ı sevmekten çok önce vazgeçmişti ve bunca zamandır sadece hayalleriyle yaşıyordu.

Stuart'ın dönüşünü uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Bir süre sonra Land Rover'in sesini duyduğunda, mutfakta kahve yapıyordu.

Stuart'ın eve doğru yürüyüşünü izlerken kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Acaba söyleyeceklerine nasıl bir tepki verecekti? Onun kızıp kızmayacağını merak ediyordu. Belki de, onu sakince dinler ve gitmesine izin verirdi.

Kahve fincanını eline almak isteyince, onu tutamayacak kadar titrediğini hissetti.

O sırada içeri giren Stuart, odanın diğer ucundan ona baktı.

"Stuart... sana söylemem gereken bir şey var."

Onun sessizce beklediğini görünce, kendisine hiç yardımcı olmadığını düşündü.

Titrek bir sesle, "Ben... ben seninle evlenemem," dedikten sonra başını önüne eğdi.

"Anlıyorum." Uzun bir sessizlikten sonra çizmelerini çıkararak bir sandalyeye oturdu. "Bunu oturarak konuşmamızın bir mahsuru var mı?" Gerinirken yüzünü buruşturmasından sırtının ağrıdığı anlaşılıyordu. "Sırtım beni öldürüyor. Doğrusu konuk odasındaki yatak o kadar da rahat değil. Söyler misin, kararını

birdenbire değiştirmene sebep olan nedir? Yoksa, bunun dün gece olanlarla bir ilgisi var mı?"

Sara ona bakarak, "Hayır," diye yanıt verdi. Onun yargısının ne kadar yanlış olduğunu düşününce, suçluluktan yanakları kızardı.

"O halde, neden?"

Artık söylemesi gerekiyordu. Elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak, "Bu sabah bir ziyaretçim vardı," dedi. Aslında ona arkasını dönmek istiyordu, ama karşı karşıya oturduklarına göre bu imkansızdı.

"Gelen, Ian idi. Anna ile nişanı bozulmuş. Benim Londra'ya dönmemi istiyor. Senin de bildiğin gibi, ben ona..." O sözcüğü söylemeyi imkansız bulduğundan boğazına bir yumru tıkandı.

Sara devam edemeyeceğini anlayınca sustu.

"Garip. Özellikle de, bir saat önce Ian'a onu sevmediğini ve onunla Londra'ya dönemeyeceğini söylediğini duyduktan sonra, buna bir anlam veremiyorum..."

Sara kulaklarına inanamıyordu. "Demek konuşmalarımızı duydun. Ama bu imkansız..."

"Land Rover'in anahtarlarını almak için gelmiştim. Çalışma odasının kapısı kapalı değildi. Zaten dışarıdaki arabanın kime ait olduğunu merak etmiştim. Konuşmanızı dinlemek istemezdim, ama onun sana söylediklerini duydum."

Sara çaresiz bir şekilde, "Ne kadarını duydun?" dedi. Aslında yanıt gözlerinden okunuyordu. Onun kendisine doğru yürüdüğünü görünce, "Hayır, Stu-

art, lütfen," dedi.

Stuart ona doğru uzanırken şefkatle, "Diyelim ki, mutfakta senin beni sevdiğini duyacak kadar uzun kaldım," diye karşılık verdi. Sara'yı sandalyeden kaldırıp kollarının arasına alırken, itirazlarını dudaklarıyla susturdu.

"O sözler benim bugüne kadar duyduğum en güzel melodi sayılır."

Sara, "Sayılır mı?" diye mırıldandı.

"Çünkü en güzeli kilisede, rahibe söyleyeceğin 'Evet'sözcüğü olacak. Sara! Sara, buna hala inanamıyorum." Onu sıkıca kollarında tutarken, "Sen beni seviyorsun," dedi. "Sabırlı olursam, bir gün beni seveceğini umut etmiştim, ama Ian'a söylediklerini duyunca..."

"Stuart, lütfen. Bu bir işe yaramaz. Seninle evlenemem. Senin bir başkasını sevdiğini bilirken bunu yapamam. Bu ikimiz için de adil olmaz."

"Ben başkasını mı seviyormuşum?" Stuart onu öpmekten vazgeçerek başını çekti. "Sen ne demek istiyorsun? Ben seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm an aşık oldum. O ana kadar mantıklı, normal bir erkektim. Ama sonra sana bir kez baktım ve hayatımın sonsuza dek değiştiğini fark ettim."

"Stuart, bu doğru olamaz. Sen bana Sally diye birinden bahsetmiştin."

Stuart şaşkınlıkla, "Sally mi?" dedi. "Benim tanıdığım tek Sally, ağabeyimin eşidir. Hayatıma başkalarının girdiği konusuna gelince; tabii, ciddi ilişkiler kur-

duğumu zannettiğim kadınlar oldu, ama hiçbiri bana senin tattırdığın duyguları hissettiremedi. Eğer yanlış bir izlenim edinmene sebep olduysam, bunu isteyerek yapmadığımın bilmelisin."

"Ama bana biri olduğunu ima etmiştin. Birini sevdiğini ama aşkına karşılık alamadığını sanmıştım. Ben de onun Kanada'dan biri olması gerektiğini düşündüm."

"Kanada mı? Asla! Dur biraz..." Gülümseyerek, "Seni gördüğüm gece, aradığım kadının sen olduğunu anlamıştım," dedi. "Ama sen bana Ian'dan bahsedince, hiç şansım olmadığını düşündüm."

"Ian." Sara omuz silkti. "Bir zamanlar onu sevdiğime bile inanamıyorum. O kadar sıradan ve, ve..."

Stuart şefkatle, "Onun artık bizim için bir önemi kalmadı," dedi. "Onu geçmişe gömebilir miyiz? Konuşacak çok daha önemli konularımız olduğuna inanıyorum."

Sara mutluluktan sarhoş olmuştu. "Mesela?"

"Mesela, dün gece sen kollarımdayken hissettiklerim ve bunu yeniden tekrarlamak istediğim gibi. Ama bunun için üç hafta beklemeliyiz."

"O yatağı gerçekten de benim için yaptın, öyle değil mi?" Sara kendi sesindeki tutku ve arzuyu duyunca kızardığını hissetti.

Stuart şakacı bir ifadeyle, "Onu ikimiz için yaptım," dedi. "Ama süslemeler benim sana olan aşkımın bir ifadesi olarak yapıldı. Dün gece öyle olmasını planlamamıştım. Sadece sana yanıldığını ve aslında

çok çekici bir kadın olduğunu göstermek istemiştim. Ama sana dokununca... ben... sana olan tepkilerimi, aşkımı kontrol edemedim. Sen de o kadar baştan çıkarıcıydın ki..."

"Neden yanımda kalmadın?"

"Sabaha kadar senin yanında yatmak istedim, ama seni aşkımla sıkmaktan korktum. Yine de, seni uyandırıp eve yollamaya dayanamazdım. Seninle aynı yatakta olmasam bile, en azından aynı çatı altındaydım. Seni seviyorum, Sara."

Sara, dudakları birleşmeden önce, "Ben de seni seviyorum," deme fırsatını buldu.

Margaret, Sara ve Stuart'ın kiliseye girişlerini izlerken eşine dönüp, "Kimse onların birbirlerini ne kadar sevdiklerini inkar edemez," dedi.

Çan sesleri neşe dolu kalabalığın sesini bastırırken, gelinin annesi gözyaşlarını siliyor, güneş kilisenin önünde toplanan mutlu kalabalığın üzerinde parlıyordu.

Margaret başını sallayarak, "Sara bana Stuart ile evleneceğini söylediğinde, onu bu kadar mutlu göreceğimi sanmamıştım," diye devam etti.

Benjamin karısına dönerek, "Unutma," dedi. Bu geceye kadar beklemek zorunda. Sence ben çok mu eski kafalıyım?"

Margaret onun yanağına dokunarak, "Gençliğinde böyle değildin ama," diye cevap verdi.

Stuart, Sara'nın kulağına, "Hala beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Sormana gerek var mı?"

"Pek değil."

"Ya *sen* beni seviyor musun?"

"Sorunun cevabını almak için bu geceyi beklemelisin."

Sara kızararak, "Birkaç ay sonra balon gibi şiştiğimde de beni hala arzuluyor olacak mısın?" diye sorduktan sonra güldü.

Bir an için Stuart'ın anlamadığını zannetmişti fakat Stuart, "Bana hamile olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" deyince yanıldığını anladı.

"Aslında yüzde yüz emin değilim ama, sanırım, öyle."

Sara onun bir kahkaha attığını duydu. "Bunu söylemek için daha uygun bir yer ve zaman bulamazdın!"

"Aslında, bunun planladığımızdan daha erken olduğunu biliyorum, ama..."

Stuart onun sesindeki endişeyi fark edince, "O planlar eskiden konuşulmuştu. Artık beni sevdiğini biliyorum," dedi. "Ve seni seviyorum, Sara." Eğilip çiçeği burnunda karısını öptüğünde küçük nedimeler ve sağdıçlar çığlıklar atmaya başladılar.

Küçüklerden biri diğerine dönerek, "Öpüşüyorlar," dedi.

Margaret de kocasına dönmüştü. "Gerçekten de

öyle," diyerek onayladı. "Umarım, hep böyle devam ederler. Bu arada biz de..."

Benjamin, "Biraz saygılı ol, Margaret," dedi. "Ne de olsa, kutsal bir yerdeyiz."

Margaret neşeyle, "Ama bu Sara ve Stuart'ı durdurmuyor, öyle değil mi?" diye hatırlattı.

Benjamin de gülümseyerek, "Doğru," dedi. Ardından da, Stuart'ı örnek alarak karısına sevgiyle sarıldı.

SON